

GEORGE R. R. MARTIN

Zburătorii noptii

SF
37

Teora

Internet: www.teora.ro

Nodulul voylburii era o minunăție; întrecea de două ori cea mai mare piatră care fusese găsită vreodată. Chiar și ciobită, ar fi valorat o avere. Dacă însă ar fi putut s-o desprindă intactă, evaluarea ar fi stabilit un record. Era sigur în privința asta. Ar fi fost prelucrată ca o singură piatră. Parcă o vedea în fața ochilor. Un ou de ceață cristalină, fumegos și misterios, cu vâluri de ceață acoperind culori pe jumătate estompate.

Se gândi la ea și surâse. Atinse ușor nodulul și se întoarse, ca să-l strige pe Cochran.

Întoarcerea îi salvă viața. Târăcopul vâjâi prin aer, trecând prin locul în care fusese capul lui și izbi cu o forță teribilă în perete, imediat lângă voylbură. Scânteii și așchii de piatră zburară în toate direcțiile. Kabaraijian rămase înlemnit.

Cadavrul ridică târăcopul deasupra capului pentru următoarea lovitură.

GEORGE R. R. MARTIN

ZBURĂTORII NOPTII

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

Teora

CUPRINS

Zburătorii Noptii	5
Comandă prioritară	63
Week-end într-o zonă de război	89
De om nu te-atinge	106
Nici flăcările multicolore ale unui inel stelar	140
Un cântec pentru Lya	161

ZBURĂTORII NOPTII

Când Iisus din Nazaret murea, atârnat pe cruce, *volcrynul* trecea la mai puțin de un an-lumină de agonia lui, îndreptându-se către exterior.

Când Războaiele Focului bântuiau Pământul, *volcrynul* se afla pe lângă Bătrânul Poseidon, acolo unde oceanele nu fuseseră încă botezate și pescuite. Atunci când motosmicile transformaseră Federația Națiunilor Pământene în Imperiul Federal, *volcrynul* ajunsese la hotarele spațiului hrangan. Hranganii n-au știut-o niciodată. Ca și noi, ei erau copiii planetelor mici și strălucitoare ce le înconjurau sorii îndepărtați, manifestând puțin interes și chiar mai puțină cunoaștere în privința obiectelor ce traversau hăurile interstelare.

Războiul a pârjolit vreme de o mie de ani, iar *volcrynul* l-a străbătut, neștiutor și neatins, aflat în siguranță acolo unde nici un foc nu putea arde vreodată. După aceea, Imperiul Federal s-a fărâmițat și a dispărut, iar hranganii au pierit în bezna Prăbușirii, însă pentru *volcryn* întunericul a rămas același.

Când Kleronomas a plecat de pe Avalon cu nava lui de cercetare, *volcrynul* s-a apropiat la zece ani-lumină de el. Kleronomas a descoperit multe lucruri, dar n-a găsit *volcrynul*. Nici atunci și nici la revenirea sa pe Avalon, cu puțin înainte de moarte.

Pe când aveam trei ani, Kleronomas era țărână, la fel de îndepărtat și mort ca Iisus din Nazaret, iar *volcrynul* trecea pe lângă Daronne. Toți senzitivii de pe Crey au început să se comporte straniu atunci, privind către stele, cu ochi luminoși, pâlpâitori.

Eram adultă când *volcrynul* a ajuns dincolo de Tara, dincolo chiar de raza lui Crey, îndreptându-se mereu către exterior.

Acum sunt bătrână și, în curând, *volcrynul* va străbate Vălul lui Satan, care atârână precum o ceață neagră între stele. Iar noi îl urmărim, îl urmărim mereu. Prin hăurile întunecate unde nu se încumetă nimeni, prin vid, prin tăcerea nesfârșită, *Zburătorul* meu și cu mine îl urmărim.

Royd Eris a început să-și spioneze pasagerii din clipa în care *Zburătorul Noptii* a cuplat motosmicile și a părăsit spațiul fizic.

În docurile orbitale de deasupra Avalonului se îmbarcaseră nouă călători; cinci femei și patru bărbați, toți oameni de știință, cu originile tot atât de diferite pe cât le erau ocupațiile. În ochii lui Royd, ei erau îmbrăcați identic, arătau identic, ba chiar și vorbeau identic. Pe Avalon, cea mai cosmopolită dintre lumi, savanții deveniseră toți ca unul în căutarea cunoașterii.

Zburătorul Noptii era o navă comercială, nu de pasageri. Avea o cabină dublă și una obișnuită, de mărimea unei cămăruțe. Academicienii dormeau în hamacuri, în cele patru cale de marfă, unii dintre ei în imediata apropiere a instrumentelor și calculatoarelor pe care le aduseseră la bord. În timpul liber, se puteau plimba pe cele două coridoare scurte: unul de la cabina de comandă și principala ecluză pneumatică, în sus, dincolo de cabine, până la des frecventata bibliotecă-bucătărie-salon, iar celălalt șerpuiind în jos, către cale. De fapt, nu era important încotro mergeau. Royd avea ochi și urechi până și în instalațiile sanitare.

Întotdeauna și oriunde, Royd urmărea atent.

Puțin îi păsa de dreptul la intimitate, totuși știa că pasagerii ar fi putut protesta, nemulțumiți, dacă aflau de ocupațiile lui. Se asigurase că n-aveau cum afla.

Cabina lui, trei camere spațioase în prova salonului, era sigilată și inviolabilă; nu ieșea niciodată de acolo. Pentru călători, Royd era un glas lipsit de trup, răsunând din difuzoare, care-i angaja uneori în discuții prelungite, precum și un spectru holografic ce li se alătura în timpul meselor. Imaginea sa prezenta un tânăr slăbuț, cu ochi spălăciți și păr alb, îmbrăcat în straie vapoase, pastelat colorate, cu o croială veche de cel puțin douăzeci de ani, având neplăcutul obicei de a privi dincolo de persoana căreia i se adresa, sau într-o cu totul altă direcție; totuși, după câteva zile, savanții se obișnuiră cu el. Oricum, holograma se deplasa numai prin salon.

Dar în secret, în tăcere, Royd trăia peste tot și le spiona toate micile secrete.

Ciberneticiană discuta cu calculatoarele și se părea că prefera compania lor, mai degrabă decât pe cea a oamenilor.

Xenobiologul era un băutor solitar, posac și gata oricând de ceartă.

Cei doi lingviști, amanți declarați în public, făceau dragoste rareori, iar între patru ochi se certau violent.

Psipsiha era ipohondră, gata oricând de stări depresive, ce se agravau și mai mult în interiorul strâmt al *Zburătorului Noptii*.

Royd îi urmări lucrând, mâncând, dormind, făcând dragoste; le ascultă neobosit discuțiile. După o săptămână, cei nouă nu-i mai

păreau identici. Ajunsese la concluzia că fiecare dintre ei era bizar și unic.

După două săptămâni de călătorie, doi pasageri îl interesau mai mult decât ceilalți. Nu neglija pe nici unul, îi urmărea pe toți, însă acum se concentra în special asupra lui Karoly d'Branin și Melantha Jhirl.

— În primul rând, vreau să aflu *de ce*-ul lor, îi spuse d'Branin, într-o pseudo-noapte, la două săptămâni după plecarea de pe Avalon.

Spectrul luminescent al lui Royd stătea lângă d'Branin, în salonul întunecat, privindu-l cum sorbea ciocolată amăruie. Ceilalți dormeau. Pe o navă stelară nu există noapte și zi, însă *Zburătorul Noptii* menținea ciclurile normale și majoritatea pasagerilor le urmau. Doar d'Branin, șeful grupului și generalist, își păstra un program aparte.

— Dacă *ăsta*-i cel mai important lucru, răspunse Royd cu glasul lui moale. Poți fi absolut sigur că extraterestrii aceștia ai voștri există cu adevărat?

— *Eu* pot fi sigur, încuviință d'Branin. Asta-i de ajuns. Dacă și ceilalți ar fi fost tot atât de siguri, poate că în locul micuțului tău *Zburător* am fi avut o întreagă flotilă de nave.

Sorbi din ciocolată și suspină mulțumit.

— Royd, ai auzit de Nor T'alushi?

Numele îi era cunoscut lui Royd, însă nu-i trebui nici o secundă ca să consulte memoria calculatorului.

— O rasă extraterestră situată de cealaltă parte a spațiului uman, dincolo de Fyndii și Damoosh. Posibil, legendară.

— Informațiile tale nu-s la zi, chicoti d'Branin. Trebuie să le împrăștăezi, când mai vii pe Avalon. Nu sunt legende, sunt realități, deși depărtate. Deținem puține informații despre Nor T'alushi, dar suntem siguri că există, deși probabil că noi doi nu vom întâlni niciodată vreunul dintre ei. Ei au pornit totul. Tocmai introduceam niște date în calculator, când mi-a parvenit un colet de pe Dam Tullian, după ce stătuse în tranzit douăzeci de ani standard. Conținea folclor Nor T'alush. N-am habar cât timp îi trebuise să ajungă pe Dam Tullian, sau pe ce cale sosise acolo, dar era un material fascinant. Știai că primul meu doctorat a fost în xenomitologie?

— Nu. Continuă, te rog.

— Povestea *volcrynilor* făcea parte din miturile Nor T'alushilor. M-a uluit: o rasă de ființe conștiente, plecate dintr-un loc de origine misterios din centrul galaxiei și navigând către limita acesteia. Se spunea că se îndreaptă probabil chiar spre vidul intergalactic, totuși rămân în spațiile

interstelare, nu pe orbitele planetare, și că arareori se apropie la un an-lumină de o stea. Totul *fără nici un motosmic*, cu o navă care înaintează cu numai o fracțiune din viteza luminii! Țsta a fost amănuntul care m-a obsedat! Gândește-te cât de *vechi* trebuie să fie navele acelea!

— Vechi, încuviință Royd. Ai spus *nave*. Sunt deci mai multe?

— Ah, da, sunt multe. După cum afirmă Nor T'alushii, inițial au apărut una-două, la limitele interioare ale sferei lor comerciale, dar le-au urmat altele. Câteva sute, solitare, izolate, îndreptându-se către exterior, mereu într-acolo. Direcția era întotdeauna aceeași. Timp de cincisprezece mii de ani standard, s-au deplasat între stelele Nor T'alushilor, apoi au început să părăsească regiunea aceea de spațiu. Mitul spunea că ultima navă *volcryn* a trecut acum trei mii de ani.

— Optsprezece mii de ani, repetă Royd. Atât de veche este civilizația Nor T'alushilor tăi?

— Nu în calitate de nomazi interstelari, zâmbi d'Branin. Conform propriilor lor cronici, civilizația Nor T'alushilor are o vechime de numai nouă mii de ani. Asta m-a derutat o vreme. Povestea *volcrynilor* părea în mod limpede o simplă legendă. O legendă minunată, într-adevăr, totuși nimic mai mult. În cele din urmă, n-am mai putut lăsa lucrurile așa. În timpul liber, am continuat cercetările, verificând alte cosmologii extraterestre, pentru a afla dacă mitul apărea și la alte rase. Mă gândisem că poate aş găsi material pentru o teză de doctorat. Era o direcție de cercetare plină de perspective. Am rămas surprins de cele descoperite. Nici o informație de la hrangani sau de la rasele înrobite de ei, dar asta era firesc. Ei erau *în afara rasei umane și volcrynii* nu-i puteau ajunge decât după ce treceau prin sfera noastră. Când am căutat însă *în interiorul sferei*, istoria *volcrynilor* apărea peste tot. Fyndii o aveau, damooshii păreau că o acceptă ca adevăr literal – și, după cum știi, ei sunt rasa cea mai veche pe care am întâlnit-o vreodată –, iar printre gethsoizii de pe Aath exista o poveste remarcabil de asemănătoare. Am verificat puținele lucruri cunoscute despre rasele care, se spunea, înfloriseră mai departe, chiar dincolo de Nor T'alushi și am găsit și acolo legenda *volcrynilor*.

— Legenda legendelor, sugeră Royd și gura largă a spectrului zâmbi.

— Exact, exact, aprobă d'Branin. Atunci am chemat experții, specialiștii Institutului de Studii pentru Inteligența Non-umană. Laolaltă am scotocit vreo doi ani. Totul se afla acolo, în arhivele și în bibliotecile Academiei. Până atunci, nimeni nu mai căutase și nici nu se obosise să potrivească bucățelele mozaicului. *Volcrynii* traversaseră sfera oame-nilor pe aproape toată durata istoriei umane, încă dinainte de începu-

turile călătoriilor spațiale. În vreme ce noi deformăm structura spațiului pentru a păcăli relativitatea, ei călătoreau cu navele lor uriașe drept prin centrul civilizației umane, dincolo de lumile noastre cele mai populate, cu viteze constante și subluminice, îndreptându-se către Hotar și bezna dintre galaxii. Uluiitor, Royd, uluiitor!

— Uluiitor, așa este.

D'Branin puse jos ceașca de ciocolată și se aplecă înainte, spre proiecția lui Royd, însă mâna lui trecu prin imaginea luminoasă atunci când încercă să-și apuce interlocutorul de braț. Pentru o clipă, păru descumpănit, apoi izbucni în râs.

— Ah, *volcrynii* mei! M-am lăsat purtat de entuziasm, Royd. Acum sunt atât de aproape... Vreme de doisprezece ani mi-au stăpânit mintea, iar peste o lună îi voi avea. Atunci, *abia* atunci, dacă aş putea găsi o modalitate de comunicare, dacă oamenii mei îi vor putea contacta, atunci, în cele din urmă, voi afla *de cel*!

Fantoma lui Royd Eris, căpitanul *Zburătorului Noptii*, îi zâmbi și continuă să privească prin ochii netulburați, orbi.

În scurt timp, pasagerii devin agitați pe orice navă cu motosmice, mai ales pe una atât de mică și de strâmtă cum era *Zburătorul Noptii*. Spre sfârșitul celei de-a doua săptămâni au început speculațiile. Royd auzea totul.

— De fapt, cine-i acest Royd Eris? se plânse xenobiologul, într-o noapte, când patrű dintre ei jucau cărți. De ce nu iese din cabină? De ce se izolează de noi?

— De ce nu-l întrebi? sugeră lingvistul.

Nici unul n-a făcut-o.

Când nu vorbea cu d'Branin, Royd o urmărea pe Melantha Jhirl. Îi plăcea s-o privească. Tânără, sănătoasă, activă, Melantha deținea o flacăra inexistentă în ceilalți. Era o femeie cu adevărat ieșită din comun; cu un cap mai înaltă decât oricare alt pasager de la bord, voinică, cu sâni plini, picioare lungi, puternică, cu mușchi jucând fluid sub pielea neagră și lucioasă. Apetiturile îi erau pe măsură. Mânca de două ori mai mult decât colegii ei, bea serios fără să se amețească niciodată și se antrena zilnic, ore întregi, cu echipamentul pe care-l instalase într-o cală. După trei săptămâni, se culcase cu toți cei patru bărbați din echipă și cu două dintre femei. Și în privința sexului era mereu activă, epuizându-și majoritatea partenerilor. Royd o privea absorbit.

— Sunt un model îmbunătățit, îi spusese ea odată, pe când lucra la paralele, cu transpirația strălucindu-i pe pielea goală și cu părul lung și negru strâns într-o plasă.

— Îmbunătățit? repetase Royd.

Nu-și putea proiecta imaginea holografică în cală, dar Melantha îl solicitase prin difuzor la o conversație în vreme ce exersa, fără să știe că, oricum, el ar fi fost acolo.

Femeia se opri, menținându-și trupul drept prin forța brațelor.

— Modificat, căpitane, folosise ea termenul cu care se obișnuise. M-am născut pe Prometheus, în elită, fiică a unor vrăjitori genetici. Îmbunătățit, căpitane. Am nevoie de două ori mai multă energie decât tine, însă eu o folosesc integral. Am un metabolism mai eficient, un trup mai puternic și mai rezistent, o durată probabilă de viață pe jumătate față de a indivizilor obișnuți. Ai mei au făcut niște greșeli îngrozitoare când au încercat eliminarea totală a deficiențelor, dar în privința micilor îmbunătățiri s-au descurcat perfect.

Reluase exercițiile, mișcându-se iute și ușor, în tăcere, până când terminase. Atunci, răsuflând din greu, încrucișase brațele, înclinase capul într-o parte și zâmbise.

— Acum îmi cunoști povestea vieții, căpitane. Dacă ai chef, poți să mai ascuți și istoria fugii mele pe Avalon, munca extraordinară din antropologia non-umană și viața amoroasă, tumultuoasă și pasionată. Vrei să le auzi?

— Poate cu altă ocazie, răspunsese politicos Royd.

— Bine, încuviințase Melantha. Luase un prosop și începuse să se ștergă. Oricum, eu aș fi preferat să ascult povestea vieții tale. Printre modestele mele atribute se numără și o nemăsurată curiozitate. Cine ești tu, căpitane? În realitate?

— Un model îmbunătățit, ca tine, replicase Royd, ar trebui cu siguranță să poată ghici.

Melantha izbucnise în râs și azvârlise prosopul spre difuzor.

Toți făceau felurite presupuneri pe atunci, când nu se gândeau că Royd îi ascultă. Pe el îl amuzau ipotezele lor.

— Ne vorbește, dar nu poate fi văzut, spuse ciberneticiana. Nava n-are echipaj și pare complet automatizată, cu excepția lui. Atunci, de ce n-ar fi complet automatizată? Eu bănuiesc că Royd Eris este un program destul de sofisticat, poate chiar o Inteligență Artificială. Până și un program modest poate susține o conversație de nedeosebit față de cea a unui om.

Telepatul era un tânăr fragil, nervos, sensibil, cu păr moale și ochi albastru-spălăcit. Îl căută pe d'Branin în cabina sa, single-ul strâmt, pentru o discuție între patru ochi.

— Simt, vorbi el agitat. Ceva e-n neregulă, Karoly, ceva-i complet în neregulă! Începe să-mi fie frică.

D'Branin rămase surprins.

— Să-ți fie frică? Nu-nțeleg, prietene. De ce te-ai putea teme?

— Nu știu, nu știu, clătină din cap tânărul. Totuși este acolo, îl simt. Karoly, recepționez ceva! Știi că sunt priceput, *sunt*, de asta m-ai luat cu tine. Clasa-ntâi, testat, și-ți spun că mi-e frică. Simt ceva. Ceva periculos. Ceva schimbător... și străin.

— *Volcrynul* meu? Întrebă d'Branin.

— Nu, nu, imposibil. Mergem cu motosmicele și *volcrynii* sunt la câțiva ani-lumină. Râsul telepatului era disperat. Nu-s chiar *atât* de bun, Karoly. Am auzit povestea ta despre Crey, dar eu sunt un simplu om. Nu, e vorba de ceva mult mai apropiat. Pe navă...

— Unul dintre noi?

— Poate. Nu-mi pot da seama.

D'Branin oftă și-i puse o mână părintească pe umăr.

— Îți mulțumesc că ai venit la mine, dar nu pot acționa până nu deții ceva mai precis. Această senzație a ta... n-ar putea fi vorba despre oboeală? Suntem toți încordați. Inactivitatea poate fi dăunătoare.

— E ceva real, insistă telepatul, totuși plecă mai liniștit.

După aceea, d'Branin merse la psi psihă, care stătea în hamac, înconjurată de medicamente și plângându-se de dureri imaginare.

— Interesant, comentă ea după ce bărbatul îi relată convorbirea. Și eu am simțit ceva, un fel de amenințare, foarte vagă, neclară. Credeam că vina e a mea și că se datorează claustrofobiei, plictiselii... Uneori, stările mă trădează. Altceva n-a mai specificat?

— Nu.

— O să fac un efort să dau o raită, să-l sondez și să-i sondez și pe ceilalți, să văd ce pot culege. Deși, dacă-i ceva real, el ar fi trebuit să știe primul. Este clasa I, eu sunt doar a III-a.

D'Branin încuviință. Mai târziu, când ceilalți se culcaseră, își făcu o ciocolată și stătu de vorbă cu Royd în timpul pseudo-nopții. Dar nu pomeni nimic despre telepat.

— Ați observat hainele hologramei? Întrebă xenobiologul. Moda este de acum cel puțin un deceniu. Nu cred că el arată exact ca

holograma. Dacă-i diform, sau bolnav? Dacă-i este rușine să fie văzut sub adevăratul lui chip? Poate că-i bolnav. Ciurma Lentă poate desfigura un om, dar îl ucide abia după câteva decenii, și apoi mai există și alte maladii: manthraxul, lepra nouă, boala lui Langamen... S-ar putea ca această carantină auto-impusă să fie cauzată tocmai de așa ceva. O carantină... Gândiți-vă la asta!

În a cincea săptămână, Melantha își împinse pionul pe linia a șasea, Royd văzu că nu-l mai putea opri și cedă. Era a opta lui înfrângere consecutivă în tot atâtea zile. Femeia stătea așezată turcește pe podeaua salonului, cu piesele puse înaintea ei, în fața unui display. Râzând, le împrăștie cu mâna.

— Nu te supăra, Royd, îi spuse. Eu sunt un model îmbunătățit. Întotdeauna văd cu trei mutări înainte.

— Ar fi trebuit să-mi cuplez calculatorul, răspunse el. Nu ți-ai fi dat seama.

Spectrul lui holografic se materializă brusc în fața ecranului și zâmbi.

— Mi-aș fi dat seama după trei mutări, zise Melantha. Încearcă...

Se ridică și trecu prin proiecția holografică, îndreptându-se către bucătărie, de unde luă un flacon cu bere.

— Căpitane, când o să te-nduioșezi și-o să mă lași înapoia peretelui ăsta să-ți fac o vizită? Întrebă ea adresându-se unui difuzor.

Refuza să considere holograma ca pe o persoană adevărată.

— Nu ți s-a urât acolo? Nu te simți clausturat? Frustrat sexual?

— Melantha, toată viața mea am călătorit cu *Zburătorul Noptii*, răspunse Royd și ignorata lui proiecție dispăru. Dacă singurătatea, claustrofobia sau frustrarea sexuală m-ar fi afectat, o asemenea viață ar fi fost imposibilă. Sunt sigur că, fiind un model îmbunătățit, ar fi trebuit să-ți dai seama de asta.

Ea bău puțină bere și râse în felul ei sonor și muzical.

— N-o să te slăbese, căpitane, îl avertiză.

— Perfect. Până atunci mai spune-mi niște minciuni despre viața ta.

— Ați auzit vreodată de Jupiter? Întrebă xenoteha.

Era beată și se legăna în hamacul din cală.

— Ceva în legătură cu Pământul, zise unul dintre lingviști. Cred că același sistem mitic a dat naștere ambelor denumiri.

— Jupiter, anunță cu glas tare xenoteha, este o planetă gigant gazoasă aflată în același sistem solar cu Vechiul Pământ. Nu știți asta,

nu-i așa? Erau pe punctul s-o exploreze, când au descoperit motos-micele... oho, cu multă vreme în urmă. După-ai, nimeni nu s-a mai preocupat de gigantele gazoase. Bagă mare și n-ai decât să descoperi planetele locuibile, le colonizezi și dai dracu' cometele, asteroizii și gigantele gazoase – la numai câțiva ani-lumină depărtare, există altă stea, cu mai multe planete locuibile. Existau însă și oameni care credeau că Jupiter s-ar putea să prezinte forme de viață. 'Nțelegi?

— Dacă pe gigantele gazoase există viață inteligentă, se răsti iritat xenobiologul, ea n-a dovedit interes pentru ieșirea în spațiu. Toate speciile conștiente întâlnite până acum au apărut pe planete similare Terrei și majoritatea lor sunt aerobe. Sau sugerezi că *volcrynii* provin de pe o gigantă gazoasă?

Xenoteha se ridică în capul oaselor și zâmbi conspirativ.

— Nu *volcrynii*, răspunse ea. Royd Eris. Crăpați batardoul prova din salon și-o să vedeți cum ies aburi de metan și amoniac.

Mâna ei descrie o mișcare sinuoasă și senzuală prin aer, apoi femeia se convulsionează într-un râs isteric.

— L-am potolit, îi raportă psihsia lui d'Branin în cea de-a șasea săptămână. Psionină-4. O să-i atenueze receptivitatea pentru câteva zile și, dacă o să fie nevoie, mai am.

D'Branin era îngrijorat.

— Eu și cu el am discutat de câteva ori. Mi-am dat seama că devine tot mai speriat, dar niciodată nu mi-a putut preciza motivul. Era chiar necesar să-l atenuezi așa?

— Ajunsese la limita nebuniei, înălță femeia din umeri. N-ar fi trebuit să iei cu tine un telepat de clasa I. Sunt prea instabili.

— Trebuie să comunicăm cu o rasă extraterestră. Îți reamintesc că asta nu-i ușor. *Volcrynii* sunt poate mai străini decât orice ființă rațională întâlnită până acum. Acesta este motivul pentru care avem nevoie de experți cu talente din clasa I.

— Perfect, dar în starea în care se află expertul tău, e posibil să nu mai aibă nici un talent. Jumătate din timp este catatonie, și jumătate e mort de frică. Insistă că pe toți ne amenință un pericol fizic real, dar nu cunoaște motivul sau sursa. Mai rău este că nu-ți pot spune dacă simte într-adevăr ceva, sau pur simplu e un atac acut de paranoie. În mod cert, prezintă anumite simptome clasice pentru paranoie. Printre altele, crede că-i permanent urmărit. Poate că starea asta n-are absolut nici o legătură cu noi, cu *volcrynul* și cu talentul lui. În clipa de față, nu pot fi sigură.

— Dar în privința talentului tău? Întrebă d'Branin. Ești o empată, nu?

— Nu mă-nvăța pe mine care-mi sunt atribuțiile, se răsti femeia. M-am culcat cu el săptămâna trecută. Nu te apropii mai bine și nici nu există o cale mai sigură decât asta. Chiar și așa, n-am avut nici o certitudine. Mintea lui era un haos și teama era atât de puternică, încât se simțea ca un miros. Nici la ceilalți n-am citit nimic, cu excepția obișnuitelor tensiuni și frustrări. Totuși, am doar gradul III și asta nu-nseamnă mare lucru. Capacitățile mele sunt limitate. Știi că nu m-am simțit prea bine, d'Branin... Abia pot respira pe navă asta. Îmi plesnește capul. Ar trebui să stau în pat...

— Da, bineînțeles, aprobă iute d'Branin. Nu m-am gândit să te critic. Faci tot ceea ce poți în niște condiții dificile. Totuși, trebuie să te întreb: este absolut necesar ca percepțiile lui să fie anesteziate? Nu există altă soluție? În curând, Royd va decupla motosmicele și o să contactăm *volcrynul*. Vom avea nevoie de el.

Psipsiha își masă tâmpilele, obosită.

— Cealaltă opțiune a mea a fost o injecție cu esperon. L-ar fi deschis complet și, pentru câteva ore, i-ar fi triplat receptivitatea psionică. Atunci ar fi putut analiza pericolul pe care-l simte. L-ar fi îndepărtat dacă-i fals, sau l-ar fi soluționat dacă-i ceva real. Psionina-4 este însă mult mai sigură. Efectele fizice colaterale ale esperonului sunt istovitoare și nu cred că din punct de vedere emoțional el este suficient de stabil ca să opereze cu o asemenea forță. Psionina ar trebui să ne spună ceva. Dacă paranoia lui continuă să persiste, o să știu că n-are nici o legătură cu aptitudinile telepatiche.

— Și dacă nu persistă?

— Atunci, rânji ea, vom ști că-ntr-adevăr a interceptat un soi de amenințare, nu?

Pseudo-noaptea sosi, și fantoma lui Royd se materializă lângă d'Branin, care stătea gânditor înaintea ciocolatei.

— Karoly, rosti holograma, nu s-ar putea să conectez calculatorul adus de echipa ta cu sistemul navei mele? M-au fascinat istoriile cu *volcrynii* și mi-ar plăcea să le pot studia atunci când doresc.

— Bineînțeles, răspunse d'Branin, nepăsător și neatent. Oricum, este timpul să ne activăm calculatoarele. În curând decuplezi motosmicele, nu?

— În curând, încuviință Royd. Peste vreo șaptezeci de ore.

În ziua următoare, proiecția lui Royd nu apărură la prânz. Pasagerii mâncară stingheriți, așteptând ca gazda lor să se materializeze dintr-o clipă în alta, să-și ocupe locul obișnuit și să participe la discuții. Așteptările nu le-au fost însă răsplătite, nici când pe mese apărură cești cu ciocolată, ceai aromat și cafea.

— Căpitanul nostru pare să fie ocupat, remarcă Melantha, lăsându-se pe spate în scaun și învărtind un bol de coniac între palme

— În curând oprim motosmicile, anunță d'Branin. Trebuie făcute unele pregătiri.

Câțiva schimbară priviri. Erau prezenți toți nouă, deși tânărul telepat părea pierdut în gânduri. Xenobiologul întrerupse tăcerea.

— El nu mănâncă. E o blestemată de hologramă. Ce contează dac-a lipsit de la un prânz? Poate că-i chiar mai bine, Karoly, mulți dintre noi au devenit destul de curioși în legătură cu Royd. Oricum, ce știi tu despre individul ăsta misterios?

D'Branin îl privi cu ochi mari și uimiți.

— Să știi, prietene? se aplecă el înainte, umplându-și ceșcuța cu ciocolată groasă, dulce-amăruie. Ce este de știut?

— Cred că ai observat că niciodată nu iese printre noi, rosti tăios lingvista. Înainte de a-l fi angajat, mai remarcase cineva ciudățenia asta?

— Și mie mi-ar plăcea să aud răspunsul, încuviință partenerul ei. Avalon este centrul unui trafic destul de intens. Cum de l-ai ales tocmai pe Eris? Ce referințe ai avut despre el?

D'Branin ezită.

— Ce referințe am avut? Foarte puține, trebuie să recunosc. Am discutat cu câțiva oficiali din port și de la companiile charter, dar nimeni nu-l cunoștea pe Royd. El nu-și are baza pe Avalon...

— Dar unde? întrebare simultan lingviștii.

Se priviră între ei și femeia continuă:

— Noi l-am ascultat cu atenție. Nu deține nici un accent specific și nici un fel de idiosincrazii care să-i trădeze originea. De unde a apărut acest *Zburător al Noptii*?

— N-n-nu știu, de fapt, recunosc ezitând d'Branin. Nu m-am gândit niciodată să-l întreb așa ceva.

Ceilalți se priviră stupefiați.

— Nu te-ai gândit *niciodată* să-ntrebi? repetă xenoteha. Atunci cum ai ales tocmai nava asta?

— Era disponibilă. Consiliul Administrativ îmi aprobase proiectul și-mi pusese personal la dispoziție, dar nu putea renunța la o navă a Academiei. Existau și niște constrângeri bugetare...

Toți ochii erau ațintiți asupra lui.

— Ceea ce spune d'Branin, întrerupse psipsiha, este că Academia a fost mulțumită de studiile lui xenomitologice și de descoperirea legendei *volcryn*, dar s-a arătat mai puțin entuziasmată de ideea de a dovedi realitatea *volcrynului*. Așa încât, presupunând că expediția nu va fi încununată de rezultate, i-au pus la dispoziție un buget redus, cât să-l țină fericit și productiv, precum și un personal a cărui lipsă n-avea să se resimtă pe Avalon.

Se uită la fiecare în parte.

— Cu excepția lui d'Branin, continuă ea, nici unul dintre noi nu este un savant de vârf.

— Vorbești exclusiv în numele tău, replică Melantha. Eu m-am oferit voluntară.

— Nu insist asupra acestui aspect, zise psipsiha. Principalul este că alegerea *Zburătorului Noptii* nu mai constituie o enigmă. Ai angajat charterul cel mai ieftin pe care l-ai putut găsi, așa-i, d'Branin?

— Unele dintre navele disponibile nici n-ar fi fost interesate de propunerea mea, răspunse bărbatul. Trebuie să recunoaștem, ideea este ciudată. În plus, mulți căpitani par să aibă o teamă superstițioasă în privința decuplării motosmicelor în spațiul interstelar, fără nici o planetă în preajmă. Dintre cei care au acceptat condițiile, Royd Eris oferea termenii cei mai buni și era disponibil imediat pentru plecare.

— Iar noi *trebuia* să plecăm imediat, făcu lingvista. Altfel, *volcrynul* ar fi putut scăpa. Doar traversează regiunea asta de zece mii de ani, plus sau minus câteva mii, adăugă ea sarcastic.

Cineva râse. D'Branin rămase imperturbabil.

— Prieteni, fără îndoială că aș fi putut amâna plecarea. Așa este, am dorit să întâlnesc *volcrynul*, să pun întrebările care m-au obsedat, să descopăr *de ce*-ul lor, dar trebuie să recunosc că o întârziere mai mare n-ar fi însemnat mare lucru. Totuși, care-i problema? Royd este o gazdă amabilă, un pilot priceput și ne-a tratat ireproșabil.

— Este o enigmă, se auzi o remarcă.

— Ce ascunde? întrebă altă voce.

Melantha izbucni în râs. Când toți întoarseră ochii spre ea, zâmbi și clătină din cap.

— Căpitanul Royd este perfect, un individ ciudat pentru o misiune ciudată... Nu vă place și câte un mister? Zburăm ani-lumină ca să interceptăm o ipotetică navă străină, din centrul galaxiei, călătorind încă dinaintea războaielor, iar voi sunteți îngrijorați pentru că nu puteți număra coșurile de pe nasul lui Royd. Se întinse peste masă și-și mai turnă coniac. Maică-mea avea dreptate, continuă ea încet. Normalii nu sunt normali.

— Mi se pare corect ce spune Melantha, zise liniștit d'Branin. Obiceiurile și nevrozele lui Royd îl privesc numai pe el, dacă nu ni le impune.

— Mă face să mă simt stingher, se plânse un glas.

— Din câte știm, spuse xenoteha, am putea călători cu un criminal, sau un extraterestru.

— *Jupiter*, mormăi cineva.

Xenoteha se înroși, iar în jurul mesei se auziră chicote.

Telepatul cel tânăr și albinos ridică brusc privirea și-i examinează cu ochi sălbatici, nervoși.

— O ființă *străină*, vorbi el.

Psipsiha înjură în șoaptă.

— Drogul își pierde efectul, îi murmură lui d'Branin. Ar trebui să-i mai fac o doză.

Ceilalți priveau fără să înțeleagă; d'Branin păstrase secretă starea telepatului.

— Ce drog? întrebă xenoteha. Ce se-ntâmplă aici?

— Pericol, zise telepatul.

Se întoarse către ciberneticiana de lângă el și-i prinse brațul cu o mână tremurătoare.

— Suntem în pericol, îți spun, l-am citit. Este ceva *străin*. Și ne vrea răul.

— Nu se simte bine, rosti psipsiha către ceilalți și se ridică în picioare. L-am tratat cu psionină, ca să-i atenuez nălucirile. Mă duc să mai iau o doză.

Porni spre ușă.

— Stai, făcut Melantha. Nu psionină. Încearcă cu esperon.

— Nu mă-nvăța pe mine!

— Îmi pare rău, înălță din umeri Melantha. Totuși sunt cu un pas înaintea ta. Esperonul poate alunga orice năluciri, nu?

— Da, însă...

— Și-l poate face să se concentreze asupra acestei amenințări pe care pretinde c-a detectat-o, corect?

— Cunosc efectele esperonului, se răsti psipsiha.

Melantha zâmbi pe deasupra bolului.

— Sunt convinsă. Ascultați-mă! Se pare că toți sunteți curioși în legătură cu Royd. Vreți să știți ce ascunde. Îl bănuți că-i un criminal. Asemenea temeri nu ne vor ajuta să muncim împreună ca o adevărată echipă. Să le punem capăt. E foarte ușor. Acolo, arată ea, este un telepat de clasa I. Amplificați-i puterea cu esperon și va putea să recite istoria vieții căpitanului nostru, până ne apucă plictiseala. În același timp, va scăpa și de propriile sale obsesii.

— *El ne privește*, șopti precipitat telepatul.

— Karoly, făcu xenobiologul, am întins prea mult coarda. Unii dintre noi suntem nervoși, iar băiatul ăsta e înspăimântat. Cred că toți trebuie să aflăm sfârșitul misterului lui Royd Eris. Melantha are dreptate.

D'Branin era tulburat.

— Nu avem nici un drept...

— Dar avem *nevoie* să știm, îl întrerupse cibneticiană.

Ochii lui d'Branin se întâlneau cu ai psihsiei, și bărbatul oftă.

— Bine, spuse el. Adu esperonul.

— *O să mă ucidă*, răcni telepatul, sărind în picioare.

Când cibneticiană încercă să-l potolească, prinzându-l de braț, apucă o ceașcă de cafea și i-o azvârlă în față. Fu nevoie de trei oameni pentru a-l imobiliza.

— Repede, porunci cineva în vreme ce tânărul se zbătea.

Psihsia se înfioră și ieși din salon.

Royd privea.

Când psihsia reveni, îl așezară pe telepat cu fața în sus pe masă, dându-i părul în lături, ca să poată vedea arterele gâtului.

Holograma lui Royd se materializă în scaunul gol din capătul mesei lungi.

— Opriți-vă, rosti el calm. Nu-i nevoie de așa ceva.

Psihsia încremeni cu fiola de esperon deasupra injectorului, iar xenoteha tresări vizibil și eliberă un braț al telepatului. Acesta însă nu se clinti. Rămase întins pe masă, gâfâind, prea speriat pentru a se mișca, cu ochii albastru-spălăcit fixați pe proiecția lui Royd.

Melantha înălță bolul de coniac în semn de salut.

— Baul făcu ea. Ai scăpat prânzul, căpitane.

— Royd, vorbi d'Branin, îmi pare rău.

Holograma privea, fără să vadă, peretele îndepărtat.

— Lăsați-l, i se auzi glasul din difuzoare. O să vă spun marele meu secret, — dacă izolarea mea vă intimidă atât de mult.

— Ne-a *spionat*, rosti lingvistul.

— Povestește atunci, zise suspicioasă xenoteha. Ce ești tu?

— Mi-a plăcut ipoteza ta despre gigantele gazoase, începu Royd. Din păcate, adevărul este mult mai puțin spectaculos. Sunt un *Homo sapiens* obișnuit, de vârstă mijlocie. Șaizeci și opt de ani standard, dacă vă place exactitatea. Holograma pe care o vedeți era Royd Eris cu niște ani în urmă. Acum sunt mai bătrân.

— Și? O porțiune din fața ciberneticienei, acolo unde o opărise cafeaua, se înroșise. De ce atâta mister?

— O să încep cu mama mea, răspunse Royd. Inițial, *Zburătorul Noptii* a fost al ei, construit după un proiect propriu în docurile spațiale de pe Newholme. Mama a fost comerciant independent, și încă unul remarcabil. A făcut avere acceptând misiuni speciale, în afara principalelor rute comerciale, transportând mărfuri la o lună, un an sau doi dincolo de regiunile circulate. Asemenea afaceri sunt mai riscante, dar mult mai profitabile decât transporturile poștale. Pe mama n-o preocupa să revină cât mai repede acasă, căminul ei era nava. Arareori a vizitat de două ori aceeași planetă.

— Aventurieră, comentă Melantha.

— Nu, replică Royd. Sociopată. Mama nu iubea oamenii. Cătuși de puțin. Visul ei cel mai mare era să se elibereze de necesitatea echipajului. A reușit lucrul acesta, când a fost îndeajuns de bogată. Rezultatul a fost *Zburătorul Noptii*. După ce s-a îmbarcat pe el, pe Newholme, ea n-a mai atins niciodată o ființă umană și nici n-a mai călcat pe solul vreunei planete. Și-a rezolvat toate afacerile de aici, de unde mă afl eu acum. Nu era întreagă la minte, dar și în continuare a dus o viață extrem de interesantă. Ce planete a văzut, Karoly! Câte lucruri ți-ar fi putut spune! Te-ai fi îmbolnăvit. Și-a distrus totuși majoritatea arhivei personale, de teamă că, după moarte, alții ar fi putut obține profituri de pe urma experienței acumulate. Țsta îi era felul.

— Și tu? întrebă xenoteha.

— N-ar trebui să-i spun mamă, urmă Royd. Eu sunt clona ei de sex opus. După ce timp de treizeci de ani a zburat singură, s-a plictisit. Eu trebuia să-i fiu tovarăș și amant. Mă putea modela astfel încât să devin exact ceea ce-și dorea. Nu avea însă răbdare cu copiii și nici nu dorea să mă crească ea. Ca embrion, am fost plasat într-un incubator. Calculatorul mi-a fost profesor. Urma să fiu eliberat la vârsta pubertății. Adică atunci când, bănuia ea, aveam să fiu un companion adecvat. Moartea ei, la câteva luni după clonare, i-a dat planurile peste cap. Programase nava totuși și pentru o asemenea eventualitate. Nava a decuplat motosmicile și s-a oprit, plutind vreme de unsprezece ani în spațiul interstelar, în timp ce calculatorul făcea din mine o ființă omească. În felul acesta, am moștenit *Zburătorul Noptii*. Când am fost eliberat, mi-au trebuit câțiva ani să înțeleg manevrarea navei și propria mea origine.

— Fascinant, rosti d'Branin.

— Da, încuviință lingvista, totuși nu explică de ce te menții în izolare.

— Ah, ba da, chicoti Melantha. Căpitane, poate că ar trebui să povestești mai departe, pentru modelele mai puțin îmbunătățite...

— Mama ura planetele, continuă Royd. Ura mirosurile, murdăria și bacteriile, neregularitatea climei, prezența altor oameni... Proiectase pentru noi un mediu perfect, pe cât de steril a reușit să-l obțină. Ura, de asemenea, și gravitația. Era obișnuită cu imponderabilitatea și o prefera. Eu m-am născut și am fost crescut în aceste condiții. Corpul meu nu are nici un fel de imunitate naturală. Probabil că contactul cu oricare dintre voi m-ar ucide, sau oricum, m-ar îmbolnăvi grav. Mușchii mei sunt slabi, atrofiați. Gravitația generată acum de *Zburătorul Noptii* este exclusiv pentru confortul vostru, nu și pentru al meu. Pentru mine este agonie. În clipa de față, stau într-un scaun anti-g, care-mi anulează greutatea. Mă doare încă, și s-ar putea ca organele mele interne să fi fost afectate. Este unul dintre motivele pentru care nu transport pasageri prea des.

— Deci ești de acord cu mama ta în privința oamenilor? întrebă psipsiha.

— Nu. Mie îmi plac oamenii. Accept ceea ce sunt, dar n-a fost opțiunea mea. Trăiesc viața oamenilor în singurul mod ce-mi este accesibil, indirect, prin rarii pasageri pe care îndrăznesc să-i transport. În momentele acelea, sorb cât mai mult din viețile lor.

— Dacă ai menține imponderabilitatea în navă, ai putea lua mai mulți pasageri, nu-i așa? sugerează xenobiologul.

— Este adevărat, răspunse politicos Royd. Cu toate acestea, am constatat că majoritatea indivizilor preferă să nu călătorească cu un căpitan care nu folosește grila gravitațională. Imponderabilitatea prelungită le face rău, le provoacă tulburări. Știu, aș putea să mă amestec printre pasagerii mei, dacă rămân în scaunul acesta și port un costum etanș. Am și încercat așa ceva. Am remarcat că participarea mea nu-i benefică, dimpotrivă. Am devenit un caz, o făptură schiloadă care trebuie să fie tratată cu atenție și ținută la distanță. Pe cât de des îndrăznesc, studiez ființele străine pe care le iau în navă.

— Ființe străine? întrebă xenoteha cu o voce derutată.

— Pentru mine, toți sunteți niște ființe străine.

În salonul *Zburătorului Noptii* se făcu liniște.

— Îmi pare rău că a trebuit să se întâmple așa, prietene, rosti d'Branin.

— Îmi pare rău, îl îngână psipsiha.

Se încruntă și vârî fiola de esperon în injector.

— Bine, pare veridic, dar este și adevărat? Continuăm să n-avem nici o dovadă, nu-i decât o nouă poveste înainte de culcare. Poți pretinde cu aceeași ușurință că ești o creatură de pe Jupiter, un program de calculator, sau un criminal de război, dement.

Făcu doi pași rapizi spre telepatul întins pe masă.

— El continuă s-aibă nevoie de tratament și noi continuăm s-avem nevoie de confirmări. Nu vreau să trăiesc permanent în nesiguranța asta, mai ales când o putem sfârși pe loc.

Mâna ei împinse capul tânărului într-o parte, căută artera și apăsă injectorul.

— Nu, rosti aspru glasul din difuzor. Oprește-te. Ți ordon! Aceasta este nava mea. Oprește-te!

Injectorul fâșâi, iar când îl ridică, pe gâtul telepatului se zări un cerculeț roșu.

Tânărul încercă să se scoale, sprijinindu-se în coate și psipsiha se aplecă deasupra lui.

— Acum, rosti ea cu un ton cât mai profesional, concentrează-te asupra lui Royd. O poți face, știm cu toții cât de bun ești. Așteaptă doar câteva clipe, esperonul ți va amplifica percepțiile.

Ochii albaștri-spălăcit erau încetoșați.

— Nu-i destul de aproape, murmură el. A l-a, eu sunt a l-a, testat. Bine, știți că-s bun, dar trebuie să fiu *aproape*.

Tremura.

Femeia îl cuprinse cu brațul, îl mângâie și-l încurajă:

— Esperonul ți va da putere. Simte-o, simte cum devii tot mai puternic. Simți? Totul se limpezește, nu-i așa? Glasul ei devenise un murmur încurajator: Acum, amintește-ți pericolul, amintește-ți-l, caută-l. Privește dincolo de zid, vorbește-ne despre el. Vorbește-ne despre Royd. A spus adevărul? Răspunde-ne. Ești bun, o știm cu totii, ne poți răspunde.

Frazele sunau aproape ca o incantație.

El îi îndepărtă brațele și se sculă în capul oaselor.

— Pot simți, zise și ochii i se limpeziră brusc. Ceva... mă doare capul... mi-e *frică*!

— Nu-ți fie teamă, îl încurajă psipsiha. Esperonul nu-ți provoacă dureri de cap, ci doar ți îmbunătățește sensibilitatea. N-are de ce să-ți fie teamă. Îl mângâie pe frunte. Spune-ne ce vezi.

Telepatul privi cu ochi de copil speriat spre holograma lui Royd și-și umezi cu limba buza inferioară.

— El este...

În clipa aceea, craniul îi explodă.

După trei ore, se reîntâlniră ca să discute.

În isteria și confuzia ce urmaseră, Melantha preluase conducerea. Dăduse ordine, lăsând coniacul și împărțind comenzile cu ușurință

unuia născut pentru așa ceva, iar ceilalți păruseră să găsească în executarea ordinelor o ușurare lipsită de gândire. Trei dintre ei aduseseră un cearșaf, înveliseră în el trupul decapitat și-l transportaseră în ecluza din capătul navei. Alți doi începuseră să curețe salonul cu apă și cârpe. Nu izbutiseră să facă mare lucru. Ștergând sângele de pe tăblia mesei, ciberneticiana începuse să vomite violent. D'Branin, care încremenise șocat, își revenise, luase din mâna ei cârpa însângerată și condusesese femeia la cabină.

Melantha o ajută pe psipsihă, care fusese lângă telepat în clipa morții. O așchie de os îi perforase obrazul sub ochiul drept; era împrăscată cu sânge și fragmente de carne, os și creier, și intrase în stare de șoc. Melantha îi extrase așchia, o duse în cală, o spală și-i injectă un sedativ din propria ei trusă.

În cele din urmă, reuși să-i adune pe toți în cala mare, unde trei dintre ei aveau hamacurile. Veniră șapte dintre cei opt rămași în viață. Psipsiha continua să doarmă, dar se părea că ciberneticiana își revenise. Stătea așezată turcește pe podea, palidă și trasă la față, așteptând-o pe Melantha să înceapă.

Primul care vorbi fu însă d'Branin.

— Nu înțeleg, zise el. Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Ce s-a putut...

— Royd l-a ucis, asta-i tot, rosti cu amărăciune xenoteha. Secretul lui era amenințat, așa încât... l-a făcut bucăți.

— Nu pot crede așa ceva, insistă tulburat d'Branin. Nu pot! Royd și cu mine am discutat... am stat de vorbă multe nopți, în timp ce voi dormeați. Este delicat, sensibil și cu mintea deschisă. Un visător. Înțelege problema *volcrynului*. Nu ar putea face așa ceva.

— În orice caz, holograma lui a dispărut imediat, interveni lingvista. Și de atunci n-a mai apărut nici video, nici audio.

— Nici voi n-ați fost prea vorbăreți, spuse Melantha. Nu știu ce să cred, dar simt pornirea de-a mă alătura lui Karoly. N-avem nici o dovadă că Royd e responsabil pentru cele întâmplate.

— Dovezil făcu xenoteha, scoțând un zgomot puternic și obscen.

— De fapt, continuă netulburată Melantha, nici nu știu dacă cineva este cu adevărat responsabil... Până la injecția cu esperon nu s-a întâmplat nimic. Să fi fost de vină drogul?

— Ce să zic, al dracului post-efect, murmură lingvista.

— Nu-i domeniul meu, se încruntă xenobiologul, dar știu că esperonul e un drog foarte puternic, cu efecte fizice și psionice deosebite. Instrumentul morții a fost probabil însuși talentul de telepat, amplificat de drog. Pe lângă faptul că i-a sporit sensibilitatea telepatică, esperonul ar fi putut să amplifice alte talente psi, latente.

— Cum ar fi? Întrebă cineva.

— Biocontrolul... Telekinezia.

— A sport brusc presiunea din interiorul craniului, interveni Melantha, prin concentrarea în creier a sângelui din întregul corp. Simultan, a micșorat presiunea aerului din jurul capului, folosind te-ki pentru a crea un vid de scurtă durată. Imaginați-vă...

Își imaginară, și nu le plăcu.

— Deci putea fi autoprovoacă, repetă d'Branin.

— Sau un talent mai puternic decât el i-ar fi putut întoarce puterea împotriva sa, insistă încăpățânată xenoteha.

— Nici un telepat uman n-are un asemenea talent: să controleze alt individ – trup, minte și suflet – nici măcar pentru o clipă.

— Exact, întări xenoteha. Nici un telepat *uman*.

— Creaturi de pe gigantele gazoase? Tonul ciberneticienei era batjocoritor.

Xenoteha o privi disprețuitoare.

— Aș putea aminti de senzitivii Crey, sau de vampirii-de-suflete *githyanki*. Mai știu vreo alte șase rase, dar n-am nevoie de ele. O să dau un singur nume: o Minte Hrangan.

Ideea era, într-adevăr, neliniștitoare. Toți amuțiră și se foiră stingeriți, gândindu-se la puterile vaste, necunoscute ale unei Minți Hrangan ascunsă în cabina de comandă a *Zburătorului Noptii*, până când Melantha interveni:

— E ridicol! exclamă ea. Gândiți-vă la ce vorbiți, dacă nu vă cer, cumva, prea mult. Toți sunteți xenologi, experți în limbaje străine, psihologie, biologie, tehnologie. Nu vă comportați ca atare. Ne-am războit vreme de o mie de ani cu Vechiul Hranga, dar *niciodată* n-am comunicat satisfăcător cu o Minte Hrangan. Dacă Royd Eris este un hrangan, asta înseamnă că în secolele scurse de la Prăbușire, ei și-au ameliorat considerabil capacitățile de conversație.

Xenoteha se înroși.

— Ai dreptate, mormăi ea. M-am pripit.

— Prieteni, vorbi d'Branin, nu trebuie să ne panicăm, sau să devenim isterici. S-a petrecut un lucru teribil. Unul dintre colegii noștri este mort și nu cunoaștem motivul. Până atunci nu putem decât să mergem mai departe. Nu este momentul unor acțiuni nechibzuite împotriva celor nevinovați. Poate că la revenirea pe Avalon, o anchetă ne va spune ce s-a întâmplat. Corpul se află în siguranță, da?

— L-am pus în anticamera ecluzei, răspunse lingvistul. Acolo e vid. O să se mențină.

— Și va putea fi examinat la întoarcere, încuviință d'Branin.

— Ar trebui să ne întoarcem imediat, făcu xenoteha. Spune-i lui Eris să schimbe direcția.

D'Branin păru șocat.

— Dar *volcryni*? Încă o săptămână și, dacă am calculat corect, îi vom cunoaște. Reîntoarcerea ar dura șase săptămâni. Sunt sigur că pentru a afla dacă ei există, încă o săptămână ar fi justificată.

Xenoteha se încăpățână.

— A murit un om! Înainte de a muri, a pomenit despre ființe străine și despre un pericol. Poate că și noi suntem amenințați. Poate că acești *volcryni* constituie cauza, poate că sunt chiar mai potenți decât o Minte Hangan. Vrei să riști asta? Și pentru ce? Informațiile culese de tine pot fi născociri, exagerări, sau erori. Interpretările și calculele tale pot fi greșite, sau poate că forțe necunoscute au schimbat traiectoria. *Volcrynul* s-ar putea să se găsească la ani-lumină față de locul unde vom ieși noi!

— Aha, făcu Melantha, înțeleg. Atunci, n-ar mai trebui să mergem pentru că *volcrynul* va fi acolo și, în plus, ar putea fi periculos.

D'Branin zâmbi și lingvista râse.

— Nu-i de glumă, replică xenoteha, dar nu mai argumentă.

— Nu, continuă Melantha, orice pericol în care ne-am afla nu va crește semnificativ în timpul necesar revenirii în spațiul cosmic și căutării *volcrynului*. Oricum ar fi trebuit să ieșim, pentru reprogramare. În plus, am făcut un drum lung pentru acești *volcryni*, și mărturisesc că sunt curioasă. Îi privi pe fiecare în parte și nici unul n-o contrazise. Atunci, continuăm.

— Ce facem cu Royd? întrebă d'Branin.

— Dacă este posibil, să încercăm să-l tratăm ca și până acum, rosti hotărâtă Melantha. Deschideți legăturile audio și vorbiți-i. Probabil este la fel de șocat și nedumerit de cele întâmplate și poate se teme să nu dăm vina pe el, sau să-i facem vreun rău, sau ceva de genul ăsta. Să-l liniștim. O fac eu, dacă nu vrea nimeni să-i vorbească.

Nu se oferi nici un voluntar.

— În regulă. Totuși ar fi bine să încercați să vă comportați normal.

— De asemenea, interveni d'Branin, să continuăm pregătirile. Senzorii trebuie să poată intra în spațiul normal, iar calculatorul trebuie să fie pregătit.

— Este montat și funcționează, rosti încet ciberneticiană. Am terminat azi dimineață, așa cum ai cerut.

Privea gânditoare, însă d'Branin nu observă nimic. Se întoarse către lingviști și începu să discute preliminarile contactului; în scurtă vreme, spaima părăsi grupul.

Ascultând, Royd era mulțumit.

Melantha reveni singură în salon.

Cineva stinsese luminile.

— Căpitane? întrebă și el apăru, albicios, ușor strălucitor, cu ochi care, de fapt, nu vedeau.

Hainele lui, sclipitoare și demodate, erau umbre de alb și bleu pal.

— Ai auzit, căpitane?

Din difuzor, glasul trădă o ușoară surpriză:

— Da. Aud și văd tot ce se întâmplă pe *Zburătorul Noptii*, Melantha. Nu numai în salon. Nu numai când sunt conectate difuzoarele și ecranele. De câtă vreme ai știut?

— De când am știut? râse ea. De când ai pomenit de ipoteza gigantelor gazoase, oferită pentru rezolvarea misterului Royd-ian.

— Eram tulburat. Până atunci n-am făcut nici o greșală.

— Te cred, căpitane. Nu contează. Eu sunt modelul îmbunătățit, îți aduci aminte? Am bănuir cu săptămâni în urmă.

O vreme, Royd rămase tăcut, apoi rosti:

— Când începi să mă liniștești?

— Asta și fac în clipa de față. Nu te simți mai liniștit?

Holograma înălță din umeri.

— Sunt încântat că tu și Karoly nu credeți că l-am ucis pe omul acela.

Ea zâmbi. Ochii începeau să i se obișnuiască cu semiîntunericul. În lumina slabă a hologramei, putea zări masa unde murise telepatul, cu pete întunecate pe tăblie. Sânge. Auzi zgomotul slab al unei picături și se înfioră.

— Nu-mi place aici.

— Dacă vrei să pleci, te pot însoți oriunde.

— Nu. O să rămân. Royd, dacă ți-aș cere, ți-ai închide ochii și urechile din întreaga navă? Cu excepția salonului? Sunt sigură că ceilalți s-ar simți mai bine.

— Ei nu știu.

— Vor ști. Au auzit remarca ta despre gigantele gazoase. Până acum unii dintre ei și-au pus deja anumite întrebări.

— Dacă ți-aș spune că am întrerupt legăturile, n-ai avea cum să știi dacă este adevărat.

— Te-aș crede, rosti Melantha.

Tăcere. Holograma păru gânditoare.

— Cum vrei, zise în cele din urmă. Am întrerupt totul. Acum văd și aud numai aici.

— Te cred.

— Ai crezut istoria mea? întrebă Royd.

— Ah, făcu femeia. O istorie ciudată și uluitoare, căpitane. Dacă-i o minciună, pot oricând schimba minciuni cu tine. Ești priceput. Dacă este adevărată, atunci ești un bărbat ciudat și uluitor.

— Este adevărată, șopti holograma. Melantha...

Ezită.

— Da.

— Te-am privit făcând dragoste.

— Aha, zâmbi ea. Sunt pricepută la așa ceva.

— Nu mi-am dat seama. Erai plăcută la privit.

Tăcere. Melantha încercă să nu audă picurul.

— Da, rosti după o lungă ezitare.

— Da? Ce anume?

— Da, Royd, dacă ar fi posibil, cred c-aș face dragoste cu tine.

— *Cum ai știut la ce mă gândeam?*

— Sunt un model îmbunătățit, surâse ea. Și nu, nu sunt o telepată. N-a fost greu să deduc. Ți-am spus: sunt cu trei mutări înaintea ta.

Royd tăcu, gândindu-se.

— Cred că m-am liniștit, spuse în cele din urmă.

— Perfect, încuviință Melantha. Acum liniștește-mă tu.

— Cum?

— Ce s-a întâmplat aici? În realitate?

Royd tăcu din nou.

— Cred că tu știi ceva, continuă femeia. Ai renunțat la secretul tău numai ca să nu-l injectăm cu esperon. Chiar după ce secretul era cunoscut, ne-ai poruncit să nu facem așa ceva. De ce?

— Esperonul este un drog periculos.

— Mai mult decât atât, căpitane. Ce l-a omorât?

— Eu, nu.

— Unul dintre noi? *Volcrynul?*

Nici un răspuns.

— Căpitane, la bordul navei se găsește o creatură străină? Asta este problema?

Tăcere.

— Suntem în pericol? *Eu* sunt în pericol, căpitane? Nu mi-e teamă. Sunt proastă pentru că nu mi-e teamă?

— Îmi plac oamenii, vorbi în cele din urmă Royd. Când nu mai pot rezista, îmi place să am pasageri. Îi spionez, da. Nu este ceva atât de îngrozitor. În special îmi plăci tu, apoi Karoly. Nu voi lăsa să vi se întâmple nimic rău.

— Ce s-ar putea întâmpla? întrebă ea.

Royd nu răspunse.

— Dar ceilalți, Royd? Ai grijă și de ei? Sau numai de mine și Karoly?

Nici un răspuns.

— Nu ești prea vorbăreț în seara asta, constată Melantha.

— Sunt încă tulburat, se auzi glasul lui. Du-te să te culci, Melantha Jhirl. Am vorbit îndeajuns.

— Bine, căpitane, încuviință ea.

Zâmbi către hologramă și ridică mâna. Pielea neagră, caldă, și fosforescența palidă se atinseră, se contopiră, deveniră una. Melantha se întoarse și ieși. Abia pe coridor, revenită în siguranța luminii, începu să tremure.

Pseudo-noapte. Discuțiile se întrerupseseră, coșmarurile se șterse-seră și savanții dormeau. Dormea până și d'Branin, cu apetitul pentru ciocolată spulberat de amintirile salonului.

În cala cea mare atârnav trei hamace. Din două se auzeau sforăituri discrete. În al treilea, ciberneticiana era trează și se gândea. În cele din urmă se sculă, coborî ușor pe podea, se echipă în costum și cizme și o scutură ușor pe xenotehă.

— Hai, șopti ea.

Leșiră amândouă pe coridor, lăsând-o pe Melantha cufundată în vise.

— Ce dracu', mormăi xenoteha când ajunseră dincolo de ușă.

Era pe jumătate dezbrăcată, ciufulită și morocănoasă.

— Există o modalitate prin care putem afla dacă povestea lui Royd a fost adevărată, rosti ciberneticiană. Nu-i va conveni însă Melanthei. Ești gata să-ncercăm?

— Ce? întrebă cealaltă, brusc interesată.

— Vino.

Una dintre cele trei cale mici fusese transformată în sala calculatorului. Intrară tiptil; era pustie. Sistemul era conectat, dar se găsea în repaus. Benzi luminoase curgeau lin în jurul canalelor cristaline din grilele de date, întâlnindu-se, contopindu-se și ramificându-se din nou; pârlăieșe multicolor fosforescente brăzdând un fundal întunecat. Sala era în semiîntuneric; singurul zgomot – un bâzâit slab, la limita percepției omenești, până când ciberneticiană interveni, apăsând taste, răsu-cind întrerupătoare și dirijând curenții luminoși și tăcuți. Încet, calculatorul se trezi.

— Ce vrei să faci? întrebă xenoteha.

— Karoly m-a rugat să cuplez sistemul nostru la cel al navei. Spune că Royd dorește să studieze informațiile despre *volcryn*. Perfect, am făcut-o. Înțelegeți ce-nseamnă asta?

Xenoteha se trezise complet.

— Cele două sisteme sunt interconectate!

— Exact. În felul ăsta, Royd se poate informa asupra *volcrynului*, iar noi ne putem informa asupra lui Royd. Se încruntă. Aș fi vrut să fi știut mai multe despre hard-ul *Zburătorului*, dar cred c-o să mă descurc. Sistemul lui d'Branin este destul de sofisticat.

— Îl poți răsturna?

— Ce să fac? Iar ai băut?

— Să folosești sistemul nostru ca să accezi controlul navei, să-l răstorni pe Royd, să-i contramandezi ordinele și să obligi *Zburătorul* să răspundă la comenzile noastre.

— Se poate, răspunse ciberneticiană după o ezitare scurtă. Aș putea încerca, dar în ce scop?

— Doar așa... Fără să comanzi efectiv. Numai să fii pregătită, în caz că apare vreo stare de necesitate.

— Stări de necesitate și gigante gazoase..., înălță ciberneticiană din umeri. Eu vreau doar să mă liniștesc în legătură cu Royd.

Se îndreptă către un perete de afișaj, unde șase display-uri, fiecare de câte un metru pătrat, se curbau în jurul unei console, și activă unul dintre ele. Degetele lungi mângâiau tastele holografice, ce apăreau și dispăreau pe măsură ce le atingeau, claviatura schimbându-și forma chiar în timp ce lucra. Pe ecran începură să apară litere, simboluri roșii încadrate în negru strălucitor. Le privi și după un timp opri imaginea.

— Da, făcu ea, uite și răspunsul la întrebarea cu hard-ul. Poți renunța la ideea capturării navei, dacă n-o să fim ajutați de niște giganti gazoși. Sistemul *Zburătorului* e mai mare și mai deștept decât piticul nostru de aici. E și normal, dacă stai să te gândești. Nava este complet automatizată, exceptându-l pe Royd.

Fluieră și continuă programul de căutare, șoptind încetișor:

— Se pare că-ntr-adevăr *există* un Royd. Configurațiile nu corespund unei nave robot. La naiba, fusesem gata să pariez oricât.

Simbolurile reîncepuseră să alunece pe ecran.

— Uite, sistemele de menținere a vieții, poate-ți spun ție ceva...

Ciocăni display-ul cu degetul și simbolurile încremeniră încă o dată.

— Nimic deosebit, rosti dezamăgită xenoteha.

— Sistem clasic de eliminare a deșeurilor... Recirculator de apă... Procesor de hrană, cu magazii de proteine și vitamine... Fluieră din nou. Rezervoare cu licheni Renny și neo-iarbă pentru absorbția de CO₂. Deci, un ciclu de oxigen. Nici metan, nici amoniac. Ah, scuză-mă, te rog!

— Verifică datele pentru incubatoare, echipamente de clonare și alte lucruri de-astea. Găsește istoria vieții lui Royd. A maică-sii. Cere lista afacerilor ei... comerțul ăla de care pomenea.

În glasul ei apăru o notă de ațâțare și o prinse de umăr pe ciberneticiană.

— Un jurnal! Jurnalul navei. Trebuie să existe un jurnal. Găsește-l! Trebuie!

— Bine.

Începu să fluiera mulțumită, la unison cu sistemele ei, parcurgând cu rapiditate fluxurile de date. Display-urile se colorară în roșu intens și începură să clipească, dar ea se mulțumi să surâdă.

— Protecții, zise mișcându-și degetele cu rapiditate și imediat roșul pulsator dispăru. Nimic mai ușor decât să pătrunzi în sistemul de securitate al unui calculator. La fel de ușor cum ai pătrunde într-un om.

Pe coridor se auzi țârâitul unei sonerii de alarmă.

— La naiba, făcu ciberneticiana, o să-i trezească pe toți.

Ridică privirea când degetele xenotehei i se înfipseră în umăr, strângând-o dureros.

Un panou din oțel cenușiu glisa silențios peste ușa spre coridor.

— Ce...? exclamă ea.

— Ecluza pneumatică de urgență, șopti xenoteha, care era expertă în construcția de nave. Se închide când urmează încărcarea sau descărcarea unor containere în vid.

Ochii li se îndreptară către uriașa ecluză exterioară, ce se curba deasupra capetelor. Ecluza interioară era aproape complet deschisă și, în vreme ce o priveau, se închise cu un *clic*, iar etanșarea de pe ușa exterioară se crăpă, apoi se deschise, alunecând o jumătate de metru; înapoia ei era neantul deformat, atât de strălucitor încât ardea ochii.

— Oh, rosti ciberneticiana, oprindu-se din fluierat.

Alarmerle zbârnâiau peste tot. Pasagerii începuseră să se foiască în somn. Melantha țâșni din hamac și se năpusti pe coridor, dezbrăcată, îngrijorată, alarmată. D'Branin se sculă somnoros. Psipsiha murmură ceva, sedată. Xenobiologul strigă, speriat.

Undeva, departe, metalul scrâșni și se rupse, trimițând o vibrație prin toată nava, azvârlindu-i pe lingviști din hamacuri și trântind-o pe Melantha.

În compartimentul de comandă al *Zburătorului Noptii* exista o cabină sferică, cu pereți albi și simpli, având suspendată în centru o altă sferă, mai mică – o consolă. Când nava se afla în afara spațiului, pereții erau

opaci – subsolul strâmb și strălucitor al continuumului spațio-temporal era greu de suportat.

Acum însă în cameră apăruse bezna, un holopeisaj învia, un întu-
neric rece, presărat cu stele, puncte de o sclipire înghețată, ce nu
pâl pâiau, fără jos sau sus, sau oricare altă direcție, singurul detaliu din
simulacrul de ocean nocturn fiind sfera-consolă plutitoare.

Zburătorul Noptii revenise în spațiul interstelar.

Melantha își regăsi sângele rece și apăsă butonul unui intercom.
Alarmerle nu conțineră și era imposibil de auzit altceva.

— Căpitane, strigă ea, ce se-ntâmplă?

— Nu știu, răspunse glasul lui Royd. Încerc să aflu. Rămâi pe loc.
Adună-i și pe ceilalți.

Îl ascultă și reveni la hamac, să se îmbrace, numai după ce se
strânseseră cu toții pe coridor. Erau doar șase. Psipsiha continua să fie
adormită, nu putuse fi trezită și o transportaseră pe brațe. Lipseau
xenoteha și ciberneticiana. Toți priveau neliniștiți panoul etanș ce oprea
accesul în cala 3.

Când alarmerle se opriră, difuzoarele căpătară viață.

— Am revenit în spațiul normal, se auzi vocea lui Royd, dar nava
este avariată. Cală 3, unde se află calculatorul vostru, a fost deschisă în
timpul funcționării motosmicelor. A fost distrusă de flux. În mod auto-
mat, calculatorul ne-a scos în spațiu, altfel tensiunile puteau rupe
întreaga navă.

— Royd, spuse d’Branin, două femei din echipă...

— Se pare că, în momentul distrugerii calei, calculatorul vostru
funcționa, continuă monoton Royd. Putem presupune că au murit. Nu
pot fi sigur. La solicitarea Melanthei, am dezactivat majoritatea „ochilor”
și „urechilor” mele, menținând numai senzorii din salon. Nu știu ce s-a
întâmplat. Totuși, nava aceasta este mică, Karoly, și dacă ele nu sunt
cu voi, putem bănuși tot ce este mai rău. Se opri o clipă, apoi urmă: Dacă
poate fi o consolare, au murit repede și fără chinuri.

Cei doi lingviști se priviră îndelung și semnificativ. Xenobiologul era
furios și roșu la față; deschise gura să rostească ceva. Melantha îl
apăsă, ferm, cu palma peste buze.

— Știm cum s-a întâmplat, căpitane? întrebă ea.

— Da, răspunse el fără tragere de inimă.

Xenobiologul pricepuse și Melantha îndepărtă mâna, lăsându-l să
răsufle.

— Royd? îl încurajă ea.

— Pare o nebunie, Melantha, replică glasul, dar se pare că tovarășele tale au deschis ecluza de încărcare a navei. Bineînțeles, mă îndoiesc că au făcut-o în mod deliberat. Cred că foloseau conexiunea dintre sisteme pentru a obține acces la comenzile și memoria *Zburătorului Noptii*.

— Înțeleg. O tragedie teribilă.

— Da. Poate chiar mai teribilă decât credeți. Încă n-am verificat gradul de avariere a navei.

— N-ar trebui să te mai reținem, căpitane, dacă mai sunt probleme, spuse Melantha. Suntem cu toții șocați, și acum este greu de discutat. Investighează starea navei și reluăm convorbirea mâine dimineață. De acord?

— Da.

Femeia apăsă butonul comunicatorului. Oficial, legăturile audio erau întrerupte. Royd nu-i mai putea auzi.

D'Branin scutură din capul său masiv, grizonat. Lingviștii stăteau unul lângă celălalt, atingându-și mâinile. Psipsiha dormea. Numai xenobiologul o privi în ochi pe Melantha.

— Îl crezi? izbucni el brusc.

— Nu știu, răspunse Melantha, dar și celelalte cale pot dispărea precum cala 3. Eu îmi mut hamacul într-o cabină. Le sugerez celor din cala 2 să facă același lucru.

— O idee foarte bună, o susțin lingvista. Ne putem înghesui. Nu va fi prea confortabil, dar nu cred că voi mai putea dormi liniștită în vreo cală.

— Ar fi bine dacă ne-am lua și costumele din cala 4, să le avem la îndemână, sugeră partenerul ei.

— Dacă doriți, făcu Melantha. Este posibil ca toate ecluzele să se deschidă brusc și simultan. Royd nu ne poate acuza că ne luăm precauții. După ziua de azi, zâmbi ea cu amărăciune, ne-am câștigat dreptul de a acționa irațional.

— N-avem timp de glumele tale idioate, se răsti furios xenobiologul. Trei morți, al patrulea nebun, poate, sau în comă, iar noi toți în pericol...

— Tot nu știm încă ce s-a întâmplat, îi reaminti femeia.

— *Royd Eris ne ucide!* răcni bărbatul, izbind cu pumnul în palma celeilalte mâini pentru a-și sublinia spusele. Nu știu cine, sau ce este el, și nu știu dacă povestea lui e adevărată și de fapt nici nu-mi *pasă*. Poate că-i o Minte Hrangan sau îngerul răzbunător al *volcrynului*, sau Iisus Hristos reînviat. Ce dracu' mai contează? *Ne ucide!*

— Îți dai seama, interveni calmă Melantha, că, de fapt, noi nu putem ști dacă bunul nostru căpitan a închis senzorii de aici? Poate că ne

urmărește și ne ascultă chiar în acest moment. N-o face, desigur. Mi-a promis că n-o va face, și-l cred. Dar, în privința asta, n-avem decât cuvântul lui. Acum se pare că *tu* nu-l crezi pe Royd. Dacă-i așa, nu te poți încrede în promisiunile lui. Deci, din punctul tău de vedere, n-ar fi prea inteligent să spui ceea ce spui, încheie ea zâmbind subțire.

Xenobiologul amuți.

— Așadar calculatorul s-a dus, șopti d'Branin.

— Mă tem că da, încuviință Melantha.

Bărbatul se ridică, clătinându-se.

— Mai am unul mic, în cabină, vorbi el. Un portabil, poate că va fi suficient. Trebuie să iau datele de la Royd, să aflu unde am ieșit. *Volcrynul...*

Porni pe coridor și dispăru în cabina lui.

— Gândiți-vă ce nefericit ar fi dacă am muri cu toții, rosti caustică lingvista. Atunci n-ar mai avea cine să-l ajute în căutarea *volcrynului*.

— Lasă-l în pace, o opri Melantha. Suferă la fel de mult ca noi, poate chiar mai mult, dar nu se exteriorizează la fel. Singura lui apărare sunt propriile lui obsesii.

— Și care-i apărarea *noastră*?

— Mda, făcu Melantha. Răbdarea, poate. Toți cei care au murit doreau, în clipa morții, să afle secretul lui Royd. Noi n-am încercat. Uite-ne, stând și discutând despre morțile lor.

— Nu ți se pare ciudat?

— Foarte. M-am gândit chiar la o metodă de a-mi testa bănuielele. Unul dintre noi ar putea face încă o încercare de a afla dacă povestea căpitanului a fost, sau nu, adevărată. Dacă cel care a încercat moare, vom ști cu siguranță. Se opri brusc. Iertați-mă, totuși, dacă nu voi fi eu cea care încearcă. Dar nu mă lăsați să vă opresc, dacă simțiți chemarea. O să urmăresc rezultatele cu interes. Până atunci, mă mut din zona calelor și mă duc să trag un pui de somn.

— Câtea arogantă, remarcă lingvistul, pe un ton detașat, după ieșirea Melanthei.

— Crezi că ne poate auzi? șopti xenobiologul.

— Fiecare afurisit de cuvânt, răspunse lingvista ridicându-se.

O urmară cu toții.

— Să ne mutăm lucrurile, continuă femeia și s-o punem și pe ea..., arătă cu degetul spre psipsihă,... înapoi în hamac.

Lingvistul încuviință.

— Nu facem *nimic*? întrebă xenobiologul. Planuri? Să ne apărăm?

Celălalt bărbat îl privi nimicitor și-și trase tovarășa în direcție opusă.

— Melantha? Karoly?

Se trezi imediat, la simpla șoptire a numelui și se sculă în capul oaselor în cușeta îngustă. Lângă ea, d'Branin gemu încetișor și se întoarce, întinzându-se.

— Royd? întrebă ea. E dimineată?

— Da, răspunse glasul din pereți. Plutim în spațiul interstelar la trei ani-lumină de cea mai apropiată stea. Într-un asemenea context, dimineata are vreun înțeles?

— Discută asta cu Karoly, când se trezește îndeajuns ca să asculte, răsă Melantha. Royd, ai spus *plutim*? Cât de grav...?

— Grav, dar nu periculos. Cala 3 este complet distrusă, atârând de nava mea ca o coajă de metal ruptă, dar avaria este izolată. Motoarele n-au pățit nimic și calculatoarele *Zburătorului* nu par să fi suferit de pe urma distrugerii calculatorului vostru. Mă temusem... Trauma morții electronice...

— Eh? Royd? făcu d'Branin.

— O să-ți spun eu mai târziu, Karoly, îl bătu Melantha pe umăr. Royd, pari foarte serios. Mai e ceva?

— Mă îngrijorează întoarcerea. Când o să cuplez motosmicile pentru a părăsi spațiul, fluxul va acționa direct asupra unor porțiuni ale navei care n-au fost proiectate în acest scop. Teama cea mai mare o am pentru ecluza calei 3. Am analizat niște extrapolări și nu știu dacă va suporta tensiunile. Dacă cedează, toată nava se va crăpa la mijloc. Motoarele vor zbura care încotro, iar restul...

— Am înțeles. Putem face ceva?

— Da. Zonele expuse pot fi armate destul de ușor. Bineînțeles, fuze-lajul exterior este blindat pentru a rezista forțelor din afara spațiului. Am putea să-l protejăm cu un fel de scut, primitiv dar util. Când s-au deschis ecluzele, s-au rupt bucăți mari din blindaj, dar ele continuă să se afle afară, plutind la un kilometru-doi depărtare și pot fi utilizate.

D'Branin se trezise.

— Avem patru scube pentru ieșiri în spațiu. Putem recupera fragmentele.

— Bine, Karoly, totuși nu asta constituie principala mea grijă. Nava se autorepară, în anumite limite, dar în cazul de față limitele respective sunt depășite. Va fi nevoie să intervin personal.

— Tu?! exclamă d'Branin. Prietene, ai spus... adică, mușchii tăi... slăbiciunea ta... nu te putem ajuta?

— Sunt neajutorat numai într-un câmp gravitațional, Karoly. Lipsit de greutate, mă simt în elementul meu și de aceea voi decupla

temporar grila gravitațională, ca să încerc să-mi adun puterile în vederea reparațiilor. Ai înțeles greșit, pot lucra. Am unelte și propria mea scubă de intervenții.

— Cred că știi ce te-ngrijorează, interveni Melantha.

— Mă bucur. Poate că atunci îmi vei putea răspunde la o întrebare: Dacă părăsesc securitatea cabinei mele, îți poți opri prietenii de a mă ucide?

D'Branin era șocat.

— Royd, Royd, noi suntem savanți, nu soldați sau criminali, nu... suntem oameni, cum poți crede că te vom amenința?

— Oameni, repetă Royd, dar, pentru mine, creaturi străine, care mă suspectează. Nu-mi oferi asigurări false, Karoly.

Bărbatul începu să se bâlbâie. Melantha îl prinse de mână și-i făcu semn să tacă.

— Royd, zise ea, n-o să te mint. Există un pericol. Sper totuși că ieșind de acolo, îi vei liniști pe toți. Atunci vor vedea că ai spus adevărul, nu-i așa?

— Da, dar va fi suficient să le curme suspiciunile? Ei cred că i-am ucis pe prietenii voștri, nu?

— Poate că da. Pe jumătate o cred, pe jumătate se tem de idee. Sunt înspăimântați, căpitane. Și *eu* sunt înspăimântată.

— Nu mai mult decât mine.

— Aș fi mai puțin înspăimântată, dacă aș ști ce s-a întâmplat cu adevărat. Tu știi?

Tăcere.

— Royd, dacă...

— Am încercat să opresc injecția cu esperon, vorbi el. Le-aș fi putut salva pe cele două femei, dacă le-aș fi văzut, le-aș fi auzit, aș fi știut ce voiau să facă. Dar tu m-ai rugat să închid senzorii, Melantha. Nu pot acționa dacă nu am informații. M-aș simți mai în siguranță, adăugă el ezitând, dacă i-aș putea reconecta. Sunt orb și surd. Mă simt frustrat. Nu te pot ajuta, dacă sunt orb și surd.

— Atunci conectează-i, rosti brusc Melantha. Am greșit. N-am înțeles. Acum însă înțeleg.

— Ce înțelegi? Întrebă d'Branin.

— Tu nu înțelegi, spuse Royd. *Nu* înțelegi. Nu pretinde că înțelegi, Melantha Jhirl. *Nu!*

Vocea din difuzor era acum tensionată de emoție.

— Ce? Întrebă din nou d'Branin. Melantha, nu pricep...

— Nici eu, făcu ea gânditoare. Nici eu nu pricep, Karoly.

Îl sărută ușor.

— Royd, rezumă femeia, mi se pare că trebuie să faci reparațiile indiferent de asigurările pe care ți le putem oferi. N-o să-ți riști nava cuplând motosmicile în condițiile astea. Alternativa este să rămânem aici până murim cu toții. Avem de ales?

— Eu pot alege, vorbi Royd cu o seriozitate glacială. V-aș putea ucide pe toți, dacă acesta ar fi singurul mod de a-mi salva *Zburătorul Noptii*.

— Ai putea încerca, aprobă Melantha.

— Să nu mai vorbim despre moarte, interveni d'Branin.

— Ai dreptate, Karoly. Nu vreau să ucid pe nici unul dintre voi. Dar trebuie să fiu și eu protejat.

— Ai să fii, zise Melantha. Karoly îi poate pune pe ceilalți să culeagă fragmentele de carcasă. Eu te voi însoți în permanență. O să te ajut și treaba va fi terminată de trei ori mai repede.

— Din experiența mea, făcu politicos Royd, știu că majoritatea celor care trăiesc pe planete sunt greoi și obosesc cu ușurință în imponderabilitate. Dacă aș lucra singur, aș fi mai eficient.

— Nu-i chiar așa. Îți reamintese că sunt modelul îmbunătățit, căpitane. La fel de bună în cădere liberă ca și în pat. O să te ajut.

— Cum dorești. Peste câteva momente, decuplez grila gravitațională. Karoly, pregătește-ți oamenii. Scoateți scubele și porniți. Eu voi ieși de pe *Zburătorul Noptii* peste trei ore, după ce mă voi adapta la gravitația voastră. Atunci când ies, vreau ca toți să fie în afara navei.

Aveai senzația că un animal uriaș mușcase din univers.

Melantha aștepta pe scuba ei, în apropiere de *Zburătorul Noptii* și privea stelele. Nu era chiar atât de diferit aici, în adâncul spațiului interstelar. Stelele erau reci, puncte de lumină înghețate ce nu clipeau, austere, parcă mai glaciale și mai nepăsătoare decât aceiași sori care, văzuți printr-o atmosferă, dansau și pâlpâiau. Doar absența oricărui reper îi reamintea unde se afla: în locul „dintre”, acolo unde oamenii nu se opresc, unde *volcrynii* zboară cu nave incredibil de vechi. Încercă să găsească soarele lui Avalon, însă nu știa unde să-l caute. Configurațiile constelațiilor îi erau străine. Înapoi, înainte, deasupra, de jur împrejur, câmpurile stelare se întindeau la nesfârșit. Privi în jos, sub scubă și *Zburător*, așteptând alte stele necunoscute și imaginea o izbi cu o forță aproape fizică.

Își învinse un val de amețelă. Era suspendată deasupra unui hău, o falie gigantică în univers, neagră, fără stele, imensă.

Pustie.

Atunci își aminti: Vălul lui Satan. Un simplu nor de gaze întunecate, nimic real, o poluție galactică ce atenua lumina stelelor Hotarului. De la o distanță atât de mică, însă, părea imens, amenințător. Trebuia să privească în altă parte, atunci când se simțea gata să se prăbușească. Dedesubtul siluetei fragile, alb-argintie a *Zburătorului Noptii* se întindea un hău gata să-i înghită.

Atinse o tastă de pe manșa bifurcată a scubei, rotindu-se astfel încât Vălul ajunsese în lateral. Asta părea s-o ajute, cumva. Se concentră asupra *Zburătorului*. Era obiectul cel mai mare din universul ei, puternic iluminat și masiv; trei ovoide alăturate, cu două sfere dedesubt, toate legate prin tuburi perpendiculare între ele. Unul din ovoide era spart acum, conferind ansamblului o lipsă de armonie.

Putea zări și celelalte scube, deplasându-se pe fundalul negru, urmărind bucățile rupte din blindajul ovoidului, luptându-se cu ele și aducându-le înapoi. Ca întotdeauna, lingviștii lucrau împreună, pe aceeași scubă. Xenobiologul era singur. D'Branin avea un tovarăș tăcut – psipsiha, sedată din nou, adormită în costumul cu care o îmbrăcaseră. Royd insistase pentru evacuarea totală a navei, iar trezirea la conștiință a femeii ar fi necesitat timp și grijă; aceasta fusese alternativa cea mai sigură.

În timp ce colegii ei munceau, Melantha îl aștepta pe Royd, discutând ocazional cu ceilalți prin radio. Neobișnuiți cu imponderabilitatea, lingviștii se plângeau întruna. D'Branin încerca să-i liniștească. Xenobiologul lucra în tăcere, fără un cuvânt. Ceva mai devreme fusese vehement, opunându-se ieșirii în spațiu, dar Melantha și d'Branin îl convinseseră în cele din urmă și se părea că nu mai avea nimic de comentat. Melantha îl privea acum traversându-i câmpul vizual, o siluetă într-o armură neagră, dreaptă și neclintită la manșă.

În cele din urmă, ecluza circulară din vârful sferei prova a *Zburătorului Noptii* se deschise și Royd Eris ieși. Femeia îl privi apropiindu-se și se întrebă cum arăta de fapt. Își imaginase atâtea posibilități... Uneori glasul său politicos, educat, prea formal, îi reamintea de aristocrații bruneți de pe Prometheusul ei natal, vrăjitorii care se jucau cu genele umane. Alteori, naivitatea lui o făcea să-și închipuie un adolescent inocent. Holograma arăta un tânăr zvelt și probabil că era mult mai în vârstă decât umbra aceea palidă, dar, auzindu-l, Melanthei îi venea greu să creadă că era un bătrân.

Scuba lui Royd le depășea în mărime pe ale lor și avea o înfățișare diferită: o placă ovală, lungă, cu opt membre articulate ce apăreau de dedesubt aidoma picioarelor unui păianjen metalic; deasupra era montată turela unui laser-tăietor de calibru mare. Costumul lui Royd era, de asemenea, straniu, mult mai masiv decât ale Academiei, cu o proemi-

nență între omoplați, probabil sursa de energie, și aripioare zimțate, radiale, pe umeri și cască.

Când în cele din urmă ajunse suficient de aproape de Melantha, femeia văzu un chip obișnuit. Palid, extrem de palid, asta era impresia predominantă; păr argintiu, tăiat foarte scurt, firisoare albe în jurul liniilor ascuțite ale maxilarului, sprâncene aproape invizibile, sub care se mișcau agitați ochii albaștri. Pielea era albicioasă și neridată, abia atinsă de timp.

Pare obosit, se gândi Melantha. Și parcă puțin speriat.

Își opri scuba lângă a ei, printre resturile contorsionate ce alcătuiseră cala 3 și privi dezastrul, maldărul de bucăți plutitoare care fuseseră cândva carne și sânge, sticlă, metal și plastic. Greu de deosebit acum, topite, arse și solidificate laolaltă.

— Avem multe de făcut, Melantha, rosti el.

— Mai întâi, să vorbim, răspunse femeia.

Își apropie scuba și se întinse către el, însă distanța continua să fie prea mare, lățimea celor două aparate de zbor menținându-i despărțiți. Melantha se retrase și se răsuci complet, astfel încât Royd atârna cu capul în jos în lumea ei, iar ea cu capul în jos în lumea lui. Apoi se apropie din nou, poziționându-și scuba direct deasupra/dedesubtul lui. Măinile lor înmănușate se întâlniră, se atinseră, se despărțiră. Melantha reglă înălțimea. Căștile se atinseră.

— Nu..., începu nesigur Royd.

— Închide emițătorul, porunci ea. Sunetul se transmite prin contactul dintre căști.

Bărbatul clipi și folosi tastele din dreptul limbii, ascultând-o.

— Acum putem vorbi, spuse femeia.

— Nu-mi place asta, Melantha, începu el. Este prea evident. E periculos.

— Nu există altă cale, Royd, eu *știu*.

— Da, încuviință el. Am știut că știi. Trei mutări înainte, Melantha. N-am uitat cum joci șah. Totuși este mai sigur dacă te prefaci neștiutoare.

— Înțeleg asta, căpitane. De alte lucruri sunt mai puțin sigură. Putem discuta?

— Nu. Nu-mi cere așa ceva. Fă cum îți spun eu. Sunteți în primejdie, cu toții, dar eu te pot proteja. Cu cât știi mai puține, cu atât te pot apăra mai bine.

Prin vizorul transparent chipul i se întrevedea grav.

— Nava ta ne ucide, căpitane, rosti Melantha privindu-l în ochii răsturnați. Oricum, așa bănuiesc eu. Nu tu. Nava. Numai că-i lipsit de sens. Tu comanzi *Zburătorul Noptii*. Cum de poate acționa indepen-

dent? Și de ce? Care-i motivul? Cum s-a realizat crima aceea psionică? Nu poate fi nava, totuși nu poate fi nici altceva. Ajută-mă, căpitane.

Bărbatul clipi; în ochi i se citea îngrijorarea.

— N-ar fi trebuit niciodată să accept propunerea lui Karoly. Mai ales că aveam un telepat printre voi. Era riscant. Dar am dorit să văd *vol-crynul*. Deja înțelegei destule. Nu-ți pot spune mai multe. Nava funcționează incorect și asta este tot ceea ce trebuie să știi. Nu-i bine să întinzi coarda prea mult. Atâta vreme cât eu sunt la comenzi, pericolul este redus pentru tine și tovarășii tăi. Ai încredere în mine.

— Încrederea este o legătură dublă, rosti ea hotărâtă.

Royd ridică brațul, o împinse într-o parte, apoi repuse în funcțiune emițătorul căștii.

— Gata cu bârfa, anunță el. Avem treabă de făcut. Vino. Vreau să văd cât de îmbunătățită ești.

În singurătatea căștii ei, Melantha înjură încetișor.

Xenobiologul îl privi pe Royd ieșind pe scuba lui enormă, o privi pe Melantha apropiindu-se de el, o privi răsturnându-se și lipindu-și vizorul de al bărbatului. De-abia își putea stăpâni furia. Se gândi cu ură că, într-un fel sau altul, erau cu toții implicați, Royd, Melantha, probabil chiar și bătrânul d'Branin. Melantha îl protejase din capul locului; când ar fi trebuit să acționeze împreună, îl oprise, descoperise cine sau ce era. Iar acum, trei oameni erau morți, uciși de nulitatea în costum grotesc și Melantha atârna cu capul în jos și fața lipită de a lui, ca într-un sărut. Întrerupsese emițătorul și blestemă. Ceilalți se aflau în afara razei lui vizuale, porniți în urmărirea unor fragmente rotitoare de metal, pe jumătate topite. Royd și Melantha erau lipiți unul de celălalt, iar nava rămăsese pustie și vulnerabilă. Aceasta era șansa lui. Nimic surprinzător în faptul că Eris insistase ca toți să iasă înaintea lui; afară, izolat de comenzile *Zburătorului Noptii*, era doar un om și atât. Ba chiar unul nevolnic.

Rânjind cu răutate, xenobiologul descrie cu scuba un cerc larg și dispăru în gura căscată a sălii motoarelor. Proiectorul lui clipi dincolo de cercul nuclearelor și trimise raze lungi peste cilindrii etanși ai motosmicelor, motoarele uriașe ce deformau continuumul spațio-temporal, încastrate în rețele din metal și cristal. Totul era expus vidului. Era soluția optimă; atmosfera coroda și distrugea.

Opri scuba și coborî, îndreptându-se către ecluză. „Acum urmează partea cea mai grea”, se gândi. Trupul decapitat al telepatului fusese ancorat de o traversă masivă: un paznic înspăimântător al ușii. Aștep-

tând deschiderea ecluzei interioare, xenobiologul fu nevoit să-l privească. De câte ori se uita în altă parte, constată că, într-un fel sau altul, ochii îi reveneau la cadavru. Acesta arăta aproape natural, de parcă n-ar fi avut niciodată cap. Se strădui să-și reamintească chipul tânărului, dar nu reuși, apoi ecluza se deschise, iar el, recunoscător, alungă gândul și intră.

Era singur în *Zburătorul Noptii*.

Prudent, păstră costumul pe el, deși desfăcu casca, lăsând-o pe spate, și simți țesătura metalică, brusc derigidizată, mulându-se ca o glugă. Dacă ar fi fost nevoie, o putea fixa înapoi suficient de rapid. În sala 4, acolo unde depozitaseră echipamentul, găsi ceea ce căuta: un laser-tăietor portabil, încărcat. De energie mică, dar suficientă.

Încet și stângaci în imponderabilitate, se împinse prin coridor până în salonul cufundat în beznă.

Era frig, simțea pe obraji aerul rece. Încercă să-l ignore. Se propti în pragul ușii și se propulsă de-a curmezișul încăperii, plutind peste mobilierul fixat în podea.

Pe când se îndrepta către obiectivul său, simți ceva umed și rece atingându-l pe față. Tresări, însă senzația dispăruse înainte de a-și da seama ce fusese.

Întinse mâna, prinse ceva și, pentru o clipă, i se făcu rău. Uitase. Nimeni nu curățase încă salonul. *Resturile* continuau să fie acolo, plutind în imponderabilitate, sânge, carne, bucăți de os și creier. De jur împrejurul lui.

Se opri lângă peretele îndepărtat și se trase în jos, acolo unde dorise să ajungă. Batardoul. Peretele despărțitor. Nu se zărea nici o ușă, însă metalul nu putea fi foarte gros. Dincolo de el se afla cabina de comandă, accesul la calculator, securitatea, puterea. Xenobiologul nu se considera un individ răzbunător. Nu intenționa să-i facă vreun rău lui Royd Eris; o asemenea decizie n-avea să-i aparțină lui. Urma să pună stăpânire pe *Zburătorul Noptii*, să-l imobilizeze pe Eris și să se asigure că rămânea în costum. Avea să-i ducă pe toți înapoi fără alte mistere și crime. Anchetatorii Academiei puteau asculta relatările și-l puteau testa pe Eris, hotărând după aceea vinovăția și inocența, și ce trebuia făcut.

Laserul emise un fascicul subțire de lumină purpurie. Xenobiologul zâmbi și-l îndreptă către batardou. Tăia încet, dar avea răbdare. N-aveau să-și dea seama că lipsește și chiar dacă urmau să-i remarce absența, aveau să-l creadă în urmărirea vreunei bucăți de blindaj. Reparațiile lui Eris puteau dura ore, poate zile. Lama strălucitoare a laserului fumegă în locul unde topea metalul. Răbdător, își concentrează atenția asupra ei.

Ceva se deplasă la periferia câmpului său vizual, o simplă străfulgerare, abia întrezărită. O bucătică plutitoare de creier, se gândi. O

așchie de os. O bucată de piele sângerândă, de care atârna încă părul. Lucruri oribile, însă nimic anormal. El era biolog, era obișnuit cu sânge, creieri și carne. Mai mult chiar decât atât; pe timpuri disecase nenumărate creaturi străine omului.

Întrezări din nou mișcarea cu coada ochiului. Fără să vrea, se simți ispitit să privească. Nu putea să *nu* privească, așa cum nu putuse ignora cadavrul decapitat din ecluză. Privi.

Era un ochi.

Xenobiologul se cutremură și laserul alunecă într-o parte, încât fu nevoit să-l readucă în tăietură. Inima îi bubuia. Încercă să se liniștească. Nu avea motiv de teamă. În navă nu era nimeni, iar dacă Royd revenea, ei bine, putea folosi laserul drept armă și purta costumul în caz că se deschidea vreo ecluză.

Se uită iarăși spre ochi, alungându-și spaima. Era un simplu glob ocular, ochiul telepatului – intact, însângerat dar intact; același ochi albastru spălăcit pe care-l avusese când fusese viu, nimic supranatural. O bucată de carne moartă, plutind în salon printre alte bucăți de carne moartă. Cineva ar fi trebuit să curețe locul, se gândi furios. Era indecent să-l lase așa, era necivilizat.

Ochiul nu se clintea. Celelalte fragmente sinistre pluteau pe curenții de aer ce se deplasau prin încăpere, însă ochiul era nemișcat. Fixat asupra lui. Holbându-se.

Se blestemă singur și se concentrează asupra laserului. Tăiase o linie aproape dreaptă, lungă de un metru, în susul batardoului. Începu alta, perpendiculară pe prima.

Ochiul îl privea imperturbabil. Brusc, bărbatul nu mai putu rezista. Desprinse o mână de pe laser, se întinse, prinse ochiul și-l azvârli cât mai departe. Mișcarea îl dezechilibra. Se rostogoli pe spate, scăpând laserul, cu brațele bătând aerul ca aripile unei păsări greoaie. În cele din urmă, se agăță de o muchie a mesei și se opri.

Laserul ajunsese în mijlocul salonului. Continua să funcționeze și se rotea încetșor, în timp ce plutea. Așa ceva era imposibil. Ar fi trebuit să se decupleze în clipa când îl scăpase. O defecțiune, se gândi. Raza subțire și purpurie brăzdă mocheta, care fumegă.

Înfiorându-se, xenobiologul își dădu seama că laserul se învârtea către el.

Se ridică, puse ambele palme pe tăblia mesei și se împinse în lateral.

Acum laserul se rotea mai repede.

Se izbi de un perete, gemu de durere, ricoșă din podea, se împinse cu piciorul. Laserul se răsucea rapid, urmărindu-l. Se avântă în sus, pregătindu-se pentru un ricoșeu din plafon. Fasciculul se roti, dar nu

îndeajuns de repede. Avea să-l poată apuca atunci când trăgea în direcția opusă.

Se apropie, întinse mâna și văzu ochiul.

Plutea chiar deasupra laserului. Privindu-l.

Xenobiologul scoase un icnet neauzit, din fundul gâtului și mâna lui ezită – nu mult, dar suficient – și raza purpurie se ridică și se întoarce.

Atingerea ei fu o mângâiere ușoară și fierbinte pe gât.

Trecuse mai bine de o oră când își dădură seama că lipsea. Primul observă d'Branin, care-l chemă prin radio, fără să capete vreun răspuns. Îi anunță și pe ceilalți.

Royd își retrase scuba de lângă fragmentul de blindaj pe care-l sudase și, prin vizor, Melantha văzu cum liniile din jurul buzelor i se încordară. Ochii îi erau extrem de atenți.

În clipa aceea începură urletele.

Un răcnet ascuțit de durere și spaimă, urmat de un suspin înăbușit, chinuit. Le auziră cu toții. Răsunaseră în receptoarele căștilor și-i asurziseră.

— El este, vorbi lingvista.

— E rănit, adăugă tovarășul ei. Strigă după ajutor. Nu-l auziți?

— Unde? Începu cineva.

— Nava, făcu lingvista. Probabil s-a întors în navă.

— Nu, zise Royd. Am avertizat...

— Mergem să cercetăm, hotărî lingvistul.

Partenera lui eliberă bucata de fuzelaj pe care o remorcau și aceasta se îndepărtă, rostogolindu-se. Scuba lor se înclină spre *Zburătorul Noptii*.

— Stați, rosti Royd. O să mă întorc în cabina mea și o să cercetez de acolo, dacă doriți. Rămâneți afară până vă dau eu permisiunea.

— Mai du-te dracu'! se răsti lingvistul.

— Royd, prietene, ce vrei să zici? Întrebă d'Branin.

Scuba lui o urmă pe a lingviștilor, însă fusese mult mai departe și mai avea destul până la navă.

— Este rănit, continuă el, poate chiar grav. Trebuie să-l ajutăm.

— Nu, spuse Royd. Karoly, *oprește-te*. Dacă colegul vostru s-a întors singur în navă, atunci este mort.

— De unde știi? Întrebă lingvistul. Tu l-ai aranjat? Ai pus capcane?

— Ascultați-mă, urmă Royd. Acum nu-l mai puteți ajuta. Numai eu l-aș fi putut ajuta, iar el nu m-a ascultat. Credeți-mă. Opriti-vă.

În depărtare, scuba lui d'Branin se opri. Nu și cea a lingviștilor.

— Eu zic că și-așa te-am ascultat prea mult, zise femeia.

Aproape că striga pentru a se face auzită peste suspine și scâncete, sunetele de agonie ce le umpluseră universul.

— Melantha, continuă ea, ține-l locului pe Eris. O să intrăm prudenți, să vedem ce se-ntâmplă înăuntru, dar nu vreau ca el să revină la comenzi. Ai înțeles?

Melantha șovăi. Urletele de agonie și groază îi sfredeleau timpane; era greu să se concentreze.

Royd își răsuci scuba pentru a ajunge în fața ei și femeia îi simți privirea.

— Oprește-i, spuse el. Melantha, Karoly, porunciți-le. Habar n-au ce fac.

În glas i se simțea disperarea.

Privindu-l, Melantha se decise.

— Intră repede, Royd. Fă ce poți. Eu încerc să-i interceptez.

Bărbatul încuviință, însă Melantha pornise deja. Scuba ei se retrase din zona de lucru, ticsită cu fragmente de blindaj și alte resturi, apoi accelerează brusc, îndreptându-se către pupa *Zburătorului Noptii*.

Chiar pe când se apropia, știu că era prea târziu. Lingviștii ajunseră foarte aproape, mișcându-se mai repede decât ea.

— Nu! strigă Melantha cu glasul cel mai autoritar. Nava nu-i sigură, lua-o-ar dracu'!

— Cățea, a fost singurul răspuns.

Scuba lui d'Branin porni într-o urmărire inutilă.

— Prieteni, trebuie să vă opriți, vă rog, vă implor, să discutăm și să vedem ce-i de făcut.

Nu se auziră decât gemetele ce nu mai conteneau.

— Sunt șeful vostru, insistă el. Vă ordon să mă așteptați în afara navei. M-ați auzit? Vă ordon, invoc autoritatea Academiei! Vă rog, prieteni, vă rog, ascultați-mă!

Melantha privi lingviștii dispărând în josul cilindrului lung al sălii motosmicelor.

Un moment mai târziu, își opri scuba lângă gaura neagră, întrebându-se dacă trebuia să-i urmeze înăuntru. I-ar fi putut ajunge înainte de deschiderea ecluzei.

Glasul lui Royd, răgușit și încordat, răspunse întrebării ei nerostite.

— Melantha, stai. Nu mai înainta.

Privi înapoi. Scuba lui Royd se apropia.

— Ce faci? îl întrebă. Intră prin ecluza cabinei tale. Trebuie să intri!

— Nu pot, Melantha, răspunse el calm. Nava nu-mi va răspunde. Ecluza nu se va deschide. Nu vreau ca tu sau Karoly să intrați în navă înainte ca eu să pot reveni la comenzi.

Femeia privi în puțul negru în care dispăruseră lingviștii.

— Ce se va...?

— Imploră-i să se întoarcă, Melantha. Convinge-i. Poate că mai este vreme, dacă te vor asculta.

Ea încercă, apoi încercă și d'Branin. Plânsetele, gemetele, simfonia macabră continuau. Totuși nu puteau lua legătura cu cei doi.

— Și-au decuplat receptoarele, rosti furioasă Melantha. Nu mai vor să ne audă. Sau... nu mai vor să audă *sunetele* alea.

Scubele lui Royd și d'Branin ajunseră simultan lângă ea.

— Nu înțeleg, rosti d'Branin. Ce se întâmplă?

— E simplu, Karoly, răspunse Royd. Sunt ținut afară până când... până când mama termină cu ei.

Lingviștii lăsară scuba lângă cea a xenobiologului și trecură grăbiți prin ecluză, abia privind hidosul ușier decapitat.

Înăuntru, se opriă doar pentru a-și scoate căștile.

— Se mai aude, constată bărbatul.

— Dinspre salon, încuviință femeia. Hai, repede!

Parcurseră coridorul, împingându-se și trăgându-se, în mai puțin de un minut. Cu cât se apropiau, sunetele se auzeau tot mai puternic.

— E înăuntru, rosti lingvista când ajunseră la ușă.

— Da, dar e singur? Ne trebuie o armă. Dacă... Înseamnă că Royd a mințit. În navă mai există cineva. Trebuie să avem cu ce ne apăra.

Femeia nu mai voia să aștepte.

— Suntem doi, zise ea. *Haide!*

Apoi se lansă în salon.

Înăuntru era întuneric. Puținele raze de lumină răzbăteau de pe coridor. După câteva clipe, ochii li se obișnuiră.

— Unde ești? strigă derutată.

Salonul părea pustiu, sau poate că lumina le juca feste.

— Să ne luăm după sunete, sugerează bărbatul.

Se opri în ușă, privind temător aproape un minut, înainte de a începe să se deplaseze în lungul unui perete, pipăind cu mâinile.

Nerăbdătoare, lingvista se propulsă de-a curmezișul încăperii, căutând. Atinse un perete în zona bucătăriei și asta o făcu să se gândească la arme. Știa unde erau păstrate tacâmurile.

— Aici, spuse ea. Aici, am un cuțit care ar trebui să te sperie.

Îl flutură prin aer și izbi o bulă plutitoare de sânge, mare cât pumnul. Bula se sparse, refăcându-se într-o sută de biluțe mai mici.

— Oh, Doamne milostiv, rosti bărbatul cu glasul spart de spaimă.

— Ce? L-ai găsit? Este...?

Lingvistul pornise către ușă, târându-se de-a lungul peretelui pe același drum pe care venise.

— Ieși de aici, o avertiză. *Grăbește-te!*

— De ce? Întrebă ea, tremurând fără să se poată controla.

— Am găsit... Zbieretele, plânsetele... *Vino!*

— Ce?

— Difuzoarele..., scânci el. Oh, nu-nțelegi? Se aud din difuzoarele navei!

Ajunse la ușă, suspină puternic și n-o mai așteptă. Se repezi în josul coridorului și dispăru.

Femeia își luă avânt și-și schimbă poziția, pentru a-l urma.

Țipetele încetară. Pur și simplu, ca retezate.

Ea se împinse și pluti spre ușă, ținând cuțitul în mână.

De sub masă se târî o mogâldeată neagră, care se ridică blocându-i drumul. Pentru un moment, o desluși limpede, conturându-se în lumina coridorului. Xenobiologul, în costum spațial, cu casca lăsată pe spate. Ridică mâinile în care ținea ceva. Era un laser, un banal laser-tăietor.

Femeia se îndreptă direct către el. Bătu aerul și încercă să se oprească, dar nu reuși.

Când ajunse destul de aproape, văzu că bărbatul avea sub bărbie o a doua gură, care rânjea, iar din cauza mișcărilor, de acolo se desprindeau picături de sânge.

Lingvistul se năpusti pe coridor, cuprins de groază, izbindu-se orbește de pereți. Panica și imponderabilitatea îl făceau stângaci. Îndepărtându-se, continua să se uite peste umăr, sperând să-și vadă tovarășa urmându-l, dar și înspăimântat de ceea ce ar fi putut zări în locul ei.

Trecu mult, *mult* până ce ecluza se deschise. Așteptând și tremurând, pulsul începu să i se domolească. Se strădui să se liniștească. O dată ajuns acolo, cu ecluza interioară închisă între el și salon, începea să se simtă în siguranță.

Brusc, nu-și mai putu aminti ce-l îngrozise într-atât.

Se rușină; fugise, o abandonase. Pentru ce? Ce-l înspăimântase atât de rău? Un salon pustiu? Sunetele din difuzoare? Asta însemna doar că xenobiologul era în viață, altundeva, prin navă, chinuindu-se și transmițându-și agonia prin radioul căștii.

Întinse mâna decis și opri ciclul ecluzei, apoi îl inversă. Aerul care fusese parțial aspirat năvăli înapoi în încăpere.

Bărbatul clătină posomorât din cap. Știa că ea nu avea să-l lase niciodată să uite întâmplarea. Cel puțin, să se întoarcă și să-și ceară iertare. Ar fi fost totuși ceva.

Când ecluza interioară se deschise, simți din nou un scurt fior de teamă, o clipă de spaimă pură, întrebându-se ce ar fi putut ieși din salon, așteptându-l pe coridoarele *Zburătorului Noptii*. Se stăpâni.

Femeia îl aștepta de cealaltă parte a ecluzei.

Nu distingea nici furie, nici dispreț în trăsăturile ei surprinzător de calme, dar se împinse înainte și încercă să găsească o scuză:

— Nu știu de ce-am...

Cu o grație molatecă, brațul ei apăsă de la spate. În pumn ținea cuțitul. Abia atunci observă, chiar între sâni, gaura pârlită din costum.

— *Mama ta?* întrebă neîncrezătoare Melantha, pe când atârnav neajutorați lângă navă.

— Poate să audă tot ce vorbim, răspunse Royd. Dar acum nu mai are nici o importanță. Prietenul vostru trebuie să fi făcut ceva extrem de prostesc și amenințător. Acum ea este decisă să vă ucidă pe toți.

— Ea... ea... ce vrei să spui? articulă uluit d'Branin. Royd, doar nu vrei să ne spui că mama ta mai trăiește. Ne-ai spus că a murit înainte de nașterea ta.

— Da, Karoly, încuviință Royd. Nu te-am mințit.

— Nu, interveni Melantha, n-am crezut așa ceva. Dar nici nu ne-ai spus tot adevărul.

— Mama este moartă, zise Royd, dar... stafia ei continuă să trăiască și să anime *Zburătorul* meu. Chicoti amar. Poate ar fi mai potrivit să-l numesc *Zburătorul* ei. În cazul cel mai fericit, eu mă ocup de reglaje.

— Royd, vorbi d'Branin, *volcrynii* mei sunt mai reali decât orice stafii. Glasul lui era ușor muștrător.

— Nici eu nu cred în stafii, se încruntă femeia.

— Îi puteți spune cum doriți, spuse Royd. Denumirea mea este la fel de bună ca oricare alta. Realitatea rămâne aceeași. Mama, sau o parte a ei, trăiește în *Zburătorul Noptii* și vă va ucide pe toți, așa cum a mai ucis și pe alții, înainte.

— Royd, este lipsit de sens, îl opri d'Branin. Eu...

— Karoly, lasă-l pe căpitan să explice.

— Da, reluă Royd. *Zburătorul Noptii* este foarte... foarte *avansat*, înțelegeți? Automat, se repară singur... Așa și trebuia să fie, dacă mama voia să se elibereze de necesitatea echipajului. Dacă vă reamin-

țiți, a fost construit pe Newholme. N-am fost niciodată acolo, dar am auzit că tehnologiile lor sunt destul de sofisticate. Am senzația că Avalonul nu ar putea duplica această navă. Puține planete ar putea s-o facă.

— Concluzia, căpitane?

— Concluzia... concluzia sunt calculatoarele, Melantha. Trebuiau să fie extraordinare. Și sunt, credeți-mă, sunt. Matrice cu miezuri cristaline, acces prin laser și alte... alte caracteristici.

— Vrei să spui că *Zburătorul* este o Inteligență Artificială?

— Nu, nu așa cum o înțeleg eu. Dar este ceva destul de asemănător. Mama construisese un echipament de stocare a personalității. Ticsise cristalul central cu propriile ei amintiri, dorințe, trăiri, iubiri și... uri. De asta a încredințat calculatorului educația mea, înțelegeți? Știa că avea să mă crească așa cum ar fi făcut-o ea însăși, dacă ar fi avut răbdare. În același timp, i-a mai introdus și alte programe.

— Și nu-i poți anula programarea, prietene?

— Am încercat, Karoly, sună disperată vocea lui Royd. Dar mă pricep mai puțin la funcționarea sistemelor, iar programele sunt foarte complicate și aparatura sofisticată. Le-am șters cel puțin de trei ori și au reapărut de fiecare dată. Mama e înregistrată pe un program-fantomă, căruia nu-i pot da de urmă. Apare și dispare, așa cum dorește. O stafie, înțelegi? Amintirile și personalitatea ei sunt atât de împletite cu programele ce dirijează *Zburătorul Noptii* încât nu pot scăpa de ea, fără să anulez tot sistemul. Iar asta m-ar lăsa neajutorat. Nu aș putea niciodată să le reprogream și, o dată cu calculatoarele, se va prăbuși toată nava, motosmicile, sistemele de întreținere a vieții, totul... Voi fi nevoit să părăsesc *Zburătorul Noptii*, și asta mă va ucide.

— Trebuia să ne fi spus din timp, prietene. Pe Avalon avem mulți ciberneticieni, iar unii sunt adevărate genii. Te-am fi putut ajuta. Ți-am fi adus experți.

— Karoly, am *avut* experți. În două rânduri, am adus la bord specialiste în sisteme. Prima mi-a spus exact ce v-am explicat mai înainte: anularea programului-fantomă este imposibilă fără ștergerea completă a tuturor programelor. A doua se instruisese pe Newholme. Crezuse că m-ar putea ajuta. Mama a ucis-o.

— Continui totuși să omiți ceva, rosti Melantha. Înțeleg că stafia cibernetică poate deschide și închide ecluzele când dorește, sau că poate aranja alte accidente de natură similară. Dar prima crimă, telepatul nostru, cum o explici?

— În cele din urmă vina îmi aparține, răspunse Royd. Singurătatea m-a împins spre o eroare teribilă. Credeam că vă pot păzi, chiar și cu un

telepat printre voi. Am transportat în siguranță mulți alți pasageri. I-am urmărit permanent și i-am oprit de la acțiuni periculoase. Dacă mama încerca să intervină o anulam direct din cabina de comandă. De obicei reușeam. Nu întotdeauna. De obicei. Înaintea voastră, ea a ucis numai de cinci ori, iar primii trei au murit când eram destul de tânăr și neexperimentat. Așa am aflat de ea. Printre aceia era și un telepat. Ar fi trebuit să știi mai bine, Karoly. Setea mea de viață v-a condamnat pe toți la moarte. Mi-am supraestimat posibilitățile și am subestimat teama ei de demascare. Izbește când e amenințată, iar telepații constituie totdeauna o amenințare. Ei o simt, înțelegeți? Îmi spun că este o prezență răuvoitoare, nedeslușită, ceva rece, ostil și inuman.

— Da, făcu d'Branin, da, așa a spus și el. O ființă străină, sunt sigur de asta.

— Fără îndoială, apare străină unui telepat obișnuit cu contururile familiare ale minților organice. La urma urmei, ea nu are un creier omelesc. Nu pot spune ce este — un complex de memorii cristaline, o rețea diabolică de programe contopite, o fuzionare de circuite și spirit. Da, înțeleg de ce poate apărea ca o ființă străină.

— Tot n-ai explicat cum poate un program de calculator să explodeze craniul unui om, insistă răbdătoare Melantha.

— Ai ținut vreodată o nestemată-șoaptă? o întrebă Royd.

— Da, răspunse femeia.

O dată chiar avusese una: un cristal vinețiu, conținând amintirile unei experiențe sexuale extrem de satisfăcătoare. Fusesse inscripționat-esper pe Avalon — amintirile ei fuseseră gravate în nestemată și timp de peste un an fusesse suficient să-l atingă pentru a se excita. În cele din urmă, se ștersese și-l pierduse.

— Atunci știi că puterea psi poate fi stocată. Miezul central al sistemului meu de calculatoare este un cristal rezonant. Cred că, înaintea morții, mama l-a inscripționat.

— Numai un esper poate grava o nestemată-șoaptă, zise Melantha.

— Karoly, nu m-ai întrebat niciodată *de ce*, începu Royd. Nici tu, Melantha. Nu m-ai întrebat niciodată *de ce* Mama i-a urât atât de mult pe oameni. Ea a avut talente native. Pe Avalon ar fi putut să fie clasa I, testată, instruită și onorată, cu înzestrarea apreciată și răsplătită. Cred că ar fi putut ajunge celebră. Poate că a fost mai puternică decât un clasa I, dar cred că abia după moarte a dobândit o asemenea putere legată așa cum este, de *Zburătorul Noptii*. Chestiunea este discutabilă. Nu s-a născut pe Avalon. Pe planeta ei natală, acest talent era privit ca un blestem, ceva anormal și înfricoșător. De aceea, au tratat-o contra lui. Au folosit droguri, electroșocuri și hipnoeducație, care i-au indus

senzații de rău fizic ori de câte ori încerca să-și folosească aptitudinile. Bineînțeles, nu și-a pierdut niciodată puterea, doar capacitatea de utilizare efectivă, de control conștient. Continua să existe o anumită părțică, reprimată și aleatorie, o sursă de rușine și durere. Iar cinci ani de tratament aproape au înnebunit-o. Nu-i de mirare că i-a detestat pe oameni.

— Ce era talentul ei? Telepatie?

— Nu. Ah, poate și vreun rudiment telepatic. Am citit că toate talentele psi posedă câteva aptitudini latente, pe lângă cea mai dezvoltată. Mama, însă, nu putea citi mințile. Deținea ceva empatie, deși tratamentul suferit i-o deformase în mod ciudat, așa încât realmente, orice fel de emoție o îmbolnăvea. Dar principala ei putere, talentul pentru care au avut nevoie de cinci ani ca să-l zguduie și să-l distrugă, a fost te-ki.

Melantha înjură încetșor.

— Nu-i de mirare c-a urât gravitația. În imponderabilitate, telekinezia este...

— Da, încuviință Royd. Menținerea gravitației pe *Zburătorul Noptii* mă torturează, dar o limitează pe Mama.

În tăcerea care urmă, toți priveră în josul cilindrului întunecat al sălii motosmicelor. D'Branin se foi stânenit.

— Nu s-au întors, rosti el în cele din urmă.

— Probabil că au murit, comentă indiferent Royd.

— Ce vom face, prietene? Trebuie să facem un plan. Nu putem aștepta aici la nesfârșit.

— Prima întrebare este: ce pot face eu, replică Royd. Ați văzut că am vorbit fără rețineri. Meritați să știți adevărul. Am depășit faza în care ignoranța era o pavăză. Lucrurile au ajuns prea departe. Au murit prea mulți oameni și voi ați fost martori. Mama nu vă poate lăsa să reveniți vii pe Avalon.

— Aha, făcu Melantha, este adevărat. Dar ce va face cu tine? Poziția ta nu-i nesigură, căpitane?

— Aceasta este adevărata problemă. Continui să te afli cu trei mutări înainte, Melantha. Mă întreb dacă va fi suficient. În jocul acesta, adversarul are patru mutări înainte și majoritatea pionilor tăi sunt deja capturați. Mă tem că matul este inevitabil.

— Doar dacă nu-l convingi pe regele adversarului să abandoneze, nu?

Îl putea zări pe Royd zâmbind șters.

— Probabil m-ar ucide și pe mine, dacă aș alege să fiu de partea voastră.

D'Branin pricepu mai greu.

— Dar... dar ce altceva ai putea să...

— Scuba mea are un laser. Ale voastre n-au. V-aș putea ucide pe amândoi, chiar acum, câștigându-mi astfel iertarea *Zburătorului Noptii*.

Ochii Melanthei se întâlniră cu ai lui Royd peste cei trei metri care le despărțeau scubele. Degetele ei stăteau neglijente lângă tastele jeturilor.

— Ai putea încerca, căpitane. Nu uita, modelul îmbunătățit nu-i ușor de ucis.

— Nu te-aș ucide, Melantha Jhirl, spuse cu seriozitate Royd. Am trăit șaizeci de ani standard, fără să fi trăit de fapt. Sunt obosit, iar voi debitați niște gogomănii. Dacă pierdem, vom muri împreună. Dacă învingem, ei bine, voi muri oricum, când vor distruge *Zburătorul Noptii*—sau asta, sau voi fi internat într-un spital orbital și aș prefera moartea...

— Îți voi construi o navă nouă, căpitane, spuse Melantha.

— Mincinoaso, replică Royd, însă ceva mai vesel. Nu contează. Oricum, n-am avut o viață prea grozavă. Moartea nu mă înspăimântă. Dacă învingem, mai trebuie să-mi povestești încă o dată despre *volcrynul* tău, Karoly. Iar tu, Melantha, trebuie să mai joci șah cu mine, și...

Glasul i se stinse.

— Și să mă culc cu tine? încheie ea, zâmbind.

— Dacă vrei... Niciodată n-am... *atins*, știi... Mama a murit înainte de nașterea mea. Înălță din umeri. Bun, mama a auzit totul. Fără îndoială, va asculta orice planuri am stabili. Nu există nici o șansa ca ecluza din cabina mea să mă accepte, deoarece este legată direct de calculator. De aceea, trebuie să-i urmărim pe colegii voștri prin sala motosmicelor, să pătrundem prin ecluza manuală și să ne încercăm șansele. Dacă pot ajunge la console și să recuplez gravitația, atunci poate...

Îl întrerupse un geamăt surd.

Pentru o clipă, Melantha crezu că *Zburătorul Noptii* emitea din nou scâncete și rămase surprinsă, deoarece era stupid să utilizeze de două ori aceeași tactică. Apoi geamătul se repetă și, pe scuba lui d'Branin, cel de-al patrulea supraviețuitor, uitat, se zbatu în legături. D'Branin se grăbi s-o elibereze pe psipsihă, și femeia încercă să se scoale în picioare și aproape că zbură de pe scubă, dar bărbatul o prinse de mână și o trase în jos.

— Ai ceva? o întrebă. Mă auzi? Te doare ceva?

Întemnițați înapoia vizorului transparent, ochii ei largi și speriați se mutară cu rapiditate de la Karoly, la Melantha, la Royd și apoi la *Zburătorul Noptii*. Melantha se întrebă dacă nu cumva femeia înnebunise și era gata să-l avertizeze pe d'Branin, când brusc psipsiha vorbi:

— *Volcrynul*, făcu ea, *volcrynul*, ah, ah, *volcrynul*!

În jurul intrării în sala motosmicelor, inelul de motoare nucleare începu să strălucească palid. Melantha îl auzi pe Royd trăgându-și brusc răsuflarea. Apăsă tastele scubei și o răsuci complet.

— Grăbiți-vă, strigă ea, *Zburătorul* se pregătește să se miște!

După ce coborâseră o treime din sala motosmicelor, Royd veni lângă ea, rigid și amenințător în armura lui neagră, masivă. Plutiră unul lângă altul, dincolo de cilindrii motosmicelor și de rețelele ciber; în fața lor, slab luminată, se întrezărea ecluza principală și oribilul ei paznic.

— Când ajungem la ecluză, sari pe scuba mea, spuse bărbatul. Vreau să rămân înarmat și pe scubă, iar pe coridor nu au loc două aparate.

Melantha aruncă o privire scurtă îndărăt.

— Karoly, strigă ea, unde ești?

— Sunt afară, Melantha, veni răspunsul. Nu pot veni, prietena mea. Iartă-mă.

— Trebuie să rămânem împreună.

— Nu, răsună vocea lui d'Branin, nu, nu pot risca, nu când suntem atât de aproape. Ar fi atât de tragic, atât de... inutil, Melantha, să mă apropii atât de mult și să dau greș. Nu-mi pasă de moarte, dar după atâția ani trebuie să-i văd.

Glasul i se auzea ferm și calm.

— Karoly, interveni Royd, mama o să deplaseze nava. Nu-nțelegi? Vei fi lăsat în urmă, pierdut.

— Voi aștepta, replică d'Branin. *Volcrynii* mei sosesc și-i voi aștepta.

Nu avură timp de conversație, deoarece ajunseseră lângă ecluză. Ambele scube încetiniră și se opriră. Royd întinse mâna și declanșă ciclul de deschidere, iar Melantha trecu în spatele lui, pe uriașa scubă ovală. Când ușa exterioară glisă, pătrunseră în ecluză.

— Va începe o dată cu deschiderea ușii interioare, îi spuse calm Royd. Majoritatea mobilierului este fie încastrat, fie nituit, dar nu și obiectele aduse la bord de echipa voastră. Mama va folosi obiectele acelea drept arme. Ferește-te de uși, de ecluze și de orice alt echipament comandat de calculatorul *Zburătorului*. Mai este nevoie să-ți spun să nu-ți deschizi costumul?

— N-aș zice.

Bărbatul coborî puțin scuba și brațele acesteia sunară metalic, atingându-se de podeaua ecluzei.

Ușa interioară se deschise și Royd acționează propulsoarele.

Înăuntru lingviștii așteptau, înotând într-o ceață de sânge. El fusese spintecat de sub vîntre până la gâtlee și intestinele i se mișcau ca un cuib de șerpi albi, furioși. Femeia continua să țină cuțitul. Pluteau unul lângă celălalt, cu o grație pe care n-o avuseseră niciodată în timpul vieții.

Royd ridică brațele anterioare ale scubei și-i izbi din lateral. Bărbatul zbură într-un batardou, lăsând o pată mare și umedă în locul impactului, iar din el se revărsară și mai multe măruntaie. Femeia scăpă cuțitul. Royd accelerează în susul coridorului, prin norul de sânge.

— Eu acopăr spatele, rosti Melantha, întorcându-se și lipindu-se de spinarea lui.

Cele două cadavre rămăseseră mult înapoia lor. Cuțitul plutea inutil prin aer. Era pe punctul de a-i spune lui Royd că se aflau în siguranță când, brusc, lama se întoarce și porni după ei, condusă parcă de o forță invizibilă.

— *Coteștel!* răcni ea.

Scuba viră brusc. Cuțitul trecu la un metru și ricoșă, zăngănind, din perete.

Reveni aproape imediat.

În față se zărea salonul. Întunecat.

— Ușa este prea îngustă, spuse Royd. Va trebui să abandonăm scuba.

Se izbiră înainte să termine de vorbit; Royd condusesse scuba drept în cadrul ușii și impactul neașteptat îi aruncă în lateral.

Pentru o clipă, Melantha pluti stângace în coridor, încercând să-și regăsească echilibrul. Cuțitul se înfipse în umăr, sfâșiindu-i costumul. Simți durerea ascuțită și valul cald de sânge.

— *La dracu'!* țipă ea.

Cuțitul se rezezi iarăși împrăștiind picături purpurii.

Mâna Melanthei țâșni și-l prinse.

Blestemă, icnind, și-l smulse din încheștarea forței ce pusese stăpânire pe el.

Royd revenise la comenzile scubei și le manipula concentrat. Înapoia lui, în semiîntunericul salonului, femeia zări o formă neclară, semiumană, plutind spre ei.

— *Royd!* strigă ea și în aceeași clipă silueta declanșă laserul. Raza subțire îl izbi pe Royd în piept.

Bărbatul apăsă pe taste. Laserul-tăietor al scubei transformă în scrum arma xenobiologului și-i arse acestuia brațul drept și o parte din piept. Tubul pulsator al laserului rămase fumegând pe fundalul batardoului. Royd reglă comenzile și începu să decupeze în perete.

— Intrăm în mai puțin de cinci minute, rosti el scurt, fără să se oprească sau să ridice privirea.

— N-ai pățit nimic? Întrebă Melantha.

— Nu. Costumul meu are un blindaj mai bun decât ale voastre, și laserul lui era o jucărie slabă.

Melantha privi din nou coridorul.

Lingviștii înaintau câte unul de fiecare parte a culoarului pentru un atac simultan din două părți. Femeia își încordă mușchii. Umărul îi zvâcnea acolo unde fusese înjunghiată. Altfel se simțea puternică, aproape perfect.

— Cadavrele vin după noi, îi spuse lui Royd. Mă ocup eu de ele.

— Nu-i periculos? Sunt doi.

— Eu sunt un model îmbunătățit, iar ei sunt morți.

Părăsi scuba și pluti spre lingvist. Acesta ridică mâinile s-o blocheze. Le izbi în lateral, îi îndoi un braț la spate și auzi pocnetul osului, apoi îi înfipse cuțitul adânc, în gât, înainte să-și dea seama de inutilitatea gestului. Bărbatul continua să încerce s-o lovească. Dinții îi clănțăneau grotesc.

Melantha scoase cuțitul și împinse cadavrul cu toată forța în josul coridorului. Leșul se rostogoli, învârtindu-se dezordonat și dispăru în ceața propriului său sânge.

Imediat, Melantha se azvârli în direcția opusă.

Brațele lingvistei o cuprinseră din spate.

Unghiile îi răcâră viziera căștii, până începură să sângereze, brăzdând plasticul cu dăre roșii.

Melantha se răsuci cu fața spre atacatoare, îi înșfăcă un braț și-i făcu vânt pe coridor, pentru a se izbi de tovarășul ei.

— Am terminat, anunță Royd.

Se întoarse și privi. O deschidere fumegândă de un metru pătrat fusese decupată într-unul din pereții salonului. Royd opri laserul, se propti în două laturi opuse ale pătratului și împinse cu toată puterea.

O explozie sonoră, ascutită, sfredeli creierul Melanthei. Se chirci de durere. Cu un gest reflex apăsă cu limba tasta receptorului; imediat urmă o liniște binecuvântată.

În salon se dezlănțuise furtuna. Ustensile de bucătărie, pahare și farfuri, bucăți de trupuri omenеști, toate țâșneau violent prin încăpere, izbindu-se zadarnic de costumul lui Royd. Doritoare să-l urmeze, Melantha fu nevoită să se retragă, neajutorată. Potopul de moarte i-ar fi făcut ferfeniță costumul, mai ușor și mai subțire. Royd dispăruse în cabina de comandă a navei. Ea rămăsese singură.

Zburătorul Noptii se cutremură și accelerația bruscă produse o senzație vagă de gravitație. Melantha fu azvârlită într-o parte. Umărul rănit se izbi dureros de scubă.

În susul și în josul coridoarelor, ușile se deschideau.

Lingviștii avansau din nou spre ea.

Zburătorul Noptii era o stea îndepărtată, scânteind din motoarele nucleare. Erau înconjurați de beznă și ger, iar dedesubt se întindea pustiul nesfârșit al Vălului lui Satan, dar lui Karoly d'Branin nu-i era deloc teamă. Se simțea transformat în mod straniu.

Vidul era plin de promisiuni.

— *Vin*, șopti el. Până și eu, care n-am psi, până și eu pot simți. Istoria Crey-lor trebuie să fie adevărată, pot fi simțiți chiar de la ani-lumină depărtare. Magnific!

Psipsiha parcă se gârbovise.

— *Volcrynii*, murmură ea. Ce lucruri bune ne pot aduce? Pe mine mă dor toate. Nava a plecat. D'Branin, mă doare capul, scânci înspăimântată. Și băiatul a zis tot așa, imediat după ce i-am făcut injecția, înainte... înainte... știi tu. A spus că-l doare capul.

— Taci, prietena mea. Nu-ți fie teamă. Sunt aici, cu tine. Așteaptă. Gândește-te numai la ce vom vedea, gândește-te la asta!

— Îi pot simți, spuse psipsiha.

— Spune-mi atunci, făcu brusc d'Branin. Avem scuba. O să mergem spre ei. Călăuzește-mă.

— Da, încuviință ea. Da. Oh, da!

Gravitația revenise: într-o clipită, universul deveni aproape normal.

Melantha căzu pe podea, ateriză ușor, se rostogoli și imediat sări în picioare.

Obiectele ce plutiseră la întâmplare prin ușile deschise în lungul coridorului se prăbușiră.

Dintr-o ceață fină, sângele se transformă într-o mazăgă lunecoasă pe podea.

Cele două cadavre căzură rigide și rămaseră nemișcate.

Royd îi vorbi. Glasul răsună din difuzoarele pereților, nu din radioul câștii.

— Am reușit, spuse el.

— Mi-am dat seama.

— Mă aflu la consola principală de comandă. Am restabilit gravitația, manual, și decuplez cât mai multe din funcțiile calculatorului. Totuși nu suntem încă în siguranță. Ea va încerca să găsească o cale să ajungă la mine. Deocamdată o anulez pur și simplu prin forță. Nu-mi pot permite să ignor nimic și dacă atenția mea ar slăbi, fie și numai pentru o clipă... Melantha, costumul tău a fost perforat?

— Da. E tăiat la umăr.

— Schimbă-l. *Imediat*. Contra-programul pe care-l fac va ține ecluzele închise, dar nu pot risca nimic.

Melantha alerga deja pe coridor, către cala unde erau depozitate costumele și echipamentul.

— După ce te schimbi, continuă Royd, du cadavrele în sistemul de conversiune masică. O să găsești chepengul respectiv lângă sala motosmicelor, în stânga ecluzei principale. Aruncă acolo orice alt obiect care nu este fixat și indispensabil: aparatură științifică, benzi, cărți, tacâmuri...

— Cuțitele, sugeră Melantha.

— Fără discuție.

— Te-ki continuă să fie o amenințare, căpitane?

— Într-un câmp gravitațional, mama este mai puțin periculoasă, răspunse el. Trebuie să-l învingă. Chiar și amplificată de puterea *Zburătorului Noptii*, ea poate deplasa numai câte un obiect pe rând, și posedă doar o fracțiune din forța de ridicare deținută în condiții de impendibilitate. Dar nu uita, puterea continuă să fie acolo. De asemenea, este posibil să găsească o cale să mă șunteze și să decupleze din nou gravitația. De aici o pot reface într-o clipă, dar nu vreau să existe nici un fel de arme prin jur, chiar numai pentru clipa aceea.

Melantha ajunsese în cală. În timp record, își scoase costumul spațial și îmbracă altul. Apoi strânse costumul găurit și un maldăr de instrumente și le azvârli în compartimentul de conversie. După aceea se ocupă de cadavre. Bărbatul nu reprezenta nici o problemă. Femeia se târî după ea în josul coridorului, când îl aruncă pe lingvist și se zvârcoli când îi veni rândul, ca o reamintire vagă a faptului că puterile *Zburătorului* nu dispăruseră complet. Melantha îi învinse cu ușurință convulsile inutile și o împinse înăuntru.

Leșul xenobiologului nu reacționează în nici un fel, dar, pe când curăța salonul, un cuțit de bucătărie se îndreaptă, rotindu-se, către ea. Zbura totuși încet, și Melantha îl prinse cu ușurință și-l adăugă maldărului pentru convertor.

Se găsea în cabina a doua, cărând medicamentele psipsihei și injectorul, când auzi strigătul lui Royd.

O clipă mai târziu, o forță aidoma unei mâini gigantice și invizibile îi prinse pieptul, o strânse și o trase, zbatându-se pe podea.

Ceva se deplasa printre stele.

D'Branin putea zări o formă vagă și îndepărtată, deși deocamdată nu deslușea detaliile. Se afla însă acolo, asta era limpede, un obiect imens, acoperind un sector al spațiului. Se îndrepta direct spre ei.

Cât dorea să fi avut acum echipa, telepatul, experții, instrumentele...
Trecu propulsoarele pe capacitate maximă.

Strivită pe podea, amețită de durere, Melantha izbuti să cupleze radioul costumului. Trebuia să vorbească cu Royd.

— Ești acolo? întrebă ea. Ce se-ntâmplă?

Apăsarea era teribilă și sporea într-una. De-abia se putea mișca.

Răspunsul se auzi șoptit, cu greutate:

— ...m-a... păcălit... doare... să... vorbesc...

— Royd...

— ...ea... făcut... te-ki... potențimetrul... cu... doi... trei... g... mai... mult... chiar... aici... pe... consolă... nu... trebuie... decât... să-l... răsucesc... înapoi... înapoi... lasă-mă...

Tăcere. Apoi, când Melantha ajunsese la disperare, glasul lui Royd se auzi din nou. Doar două cuvinte:

— ...nu pot...

Melantha avea impresia că pieptul ei suporta de zece ori propria greutate. Își putea imagina agonia lui Royd, Royd pentru care până și 1 g era dureros și periculos. Chiar dacă potențimetrul se afla la distanța brațului, știa că mușchii lui slabi nu i-ar fi permis niciodată gestul.

— De ce, articulă ea, de ce-a *mărit*... gravitația... asta nu-i... slăbește puterile?

— Ba... da ... însă... după... un... un timp... o oră... un... minut... inima mea... va ceda... și... atunci... tu... singură... ea... va anula... gravitația... și te... va ucide...

Cu greutate, femeia întinse brațul și se târî un metru pe coridor.

— Royd... țin-te... sosesc...

Se târî din nou înainte. Trusa de medicamente a psipsihei ajunsese sub mâna ei, dar era incredibil de grea. Își trase brațul și începu s-o împingă într-o parte, apoi se răzgândi. O deschise.

Fiolele erau etichetate. Le examină rapid, căutând adrenalină, sau sintastim, orice i-ar fi putut da forța necesară pentru a ajunge la Royd. Găsi câteva stimulente, îl alese pe cel mai puternic și tocmai îl încărcă în injector, cu o încetineală stângace, chinuitoare, când ochii i se opriră pe esperon.

Ezită. Esperonul era doar unul dintre cele șase stimulente psionice din trusă, dar vederea lui o tulbură, îi reaminti ceva ce nu putea defini exact. Încerca să-și ordoneze gândurile, când auzi zgomotul.

— Royd, rosti ea, mama ta... ar putea deplasa... n-ar putea deplasa nimic... prin te-ki... într-o gravitație așa mare... nu?

— Poate... dacă... își concentrează... toate... puterile... greu... poate... posibil... de ce?

— Pentru că, spuse Melantha, pentru că ceva... *cineva*... intră prin ecluză.

Volcrynul umplea universul.

— Nu este tocmai o navă, nu așa am crezut că ar putea să fie, rosti d'Branin.

Costumul lui, proiectat de Academie, conținea un înregistrator iar el vorbea pentru posteritate, straniu de calm înaintea morții iminente.

— Mărimea este greu de imaginat, greu de estimat. Uriașă, uriașă... Nu am nici un instrument, doar calculatorul din brățară, nu pot face măsurători exacte, dar apreciez... vreo sută de kilometri... cel mult trei sute de kilometri lungime. Nu este o masă solidă, desigur, câtuși de puțin. E delicată, fragilă, nu e o navă așa cum le cunoaștem noi. Este... oh, minunată... cristal și funigei, este vie, cu propriile ei luminițe, o operă uriașă și complicată de păienjenisuri... cumva îmi amintește de vechile nave cu vele solare, folosite în zilele dinaintea motosmicelor, dar construcția aceasta gigantică nu-i solidă, nu poate fi împinsă de lumină. De fapt, nu-i câtuși de puțin o navă. Este complet deschisă spre spațiu, nu are cabine etanșe, sau module de întreținere a vieții, cel puțin nu sunt vizibile, sau poate sunt mascate de altceva, și nu, nu pot crede așa ceva, este prea deschisă, prea fragilă. Se deplasează destul de rapid. Îmi pare rău că n-am instrumente care să-i măsoare viteza, dar e suficient că sunt eu aici. Îmi îndrept scuba perpendicular pe traiectoria ei, ca s-o interceptez, dar nu pot spune că voi reuși. Se mișcă mai repede decât noi. Nu cu viteza luminii, nu, mult mai încet, dar, presupun, totuși mai iute decât *Zburătorul Noptii* cu motoarele lui nucleare. Este numai o presupunere.

Volcrynul nu are o propulsie vizibilă. De fapt, mă întreb cum se poate asta – poate că este totuși o corabie solară, accelerată prin laser, cu milenii în urmă, de o civilizație acum distrusă în urma unei catastrofe inimaginabile – dar nu, este prea simetrică, prea minunată, păienjenisurile, pânzele gigantice și scânteietoare din zona centrală, măreția ei...

Știu că trebuie s-o descriu și să fiu mult mai precis. E greu, sunt prea surescitat. Este uriașă, așa cum am spus, lungă de kilometri. Aproximativ – stați să număr – da, aproximativ octogonală ca formă. Focarul, centrul, este o zonă strălucitoare, un miez întunecat, înconjurat de o porțiune luminoasă mult mai mare, însă numai zona întunecoasă pare

complet solidă – porțiunile luminoase sunt translucide, poți zări stelele prin ele, deși cu spectrele deplasate către purpuriu. Pânze, le voi numi pânze. Din centru, opt piloni lungi – imens de lungi, nu tocmai egal distanțați, deci nici nu-i un adevărat octogon – aha, văd mai bine acum, unul dintre piloni se mișcă, pânzele se ondulează – înseamnă că sunt mobile, proiecțiile acelea, iar păienjenişul se întinde între piloni de jur împrejur, dar sunt... o structură stranie, câtuși de puțin simpla pânză a unui păianjen. Nu pot sesiza vreo ordonare în structurile acelea, în liniile păienjenişurilor, dar simt, sunt sigur, că ordinea există, că înțelesul așteaptă să fie descoperit.

După aceea, luminile. Am pomenit despre lumini? Strălucesc mai puternic în jurul centrului, iar acum sunt foarte puternice, de un violet pal. Deci o radiație vizibilă, dar la limită. Mi-ar plăcea să fac o determinare în ultraviolet a navei, însă n-am instrumente... Luminile se deplasează. Pânzele parcă unduiesc, iar luminile aleargă întruna în susul și în josul pilonilor, cu viteze diferite și, uneori, se pot zări alte lumini, ce traversează păienjenişurile, mișcându-se prin structuri. Nu știu ce sunt, sau dacă provin din interiorul navei, ori din exteriorul ei.

Legende *volcryn*... ceea ce văd nu prea seamănă cu legendele, nu într-un tot. Deși, gândindu-mă, îmi amintesc un raport Nor T'alush, conform căruia navele *volcryn* erau incredibil de uriașe, dar îl considerasem o exagerare. Și luminile... niște lumini au fost frecvent pomenite în legătură cu *volcrynii*, totuși relatările au fost atât de vagi încât puteau însemna orice, puteau descrie orice, de la un sistem laser-propulsor până la simpla iluminare exterioară, acum înțeleg ce voiau să spună. Ce mistere! Nava este încă prea departe de mine ca să zăresc toate detaliile. Cred că zona centrală, întunecată poate fi o navă reală, o capsulă vie. *Volcrynii* trebuie să se găsească înăuntru. Cât aș fi dorit ca echipa mea, telepatul meu să fi fost acum cu mine... Era un clasa I, i-am fi putut contacta, am fi putut comunica... Câte lucruri am fi putut învăța! Câte au văzut ei! Gândiți-vă cât de veche este nava aceasta, cât de bătrână este rasa, de câtă vreme sunt plecați! Mă uluiește. Comunicarea cu ei ar fi un miracol, un miracol extraordinar, însă ei sunt atât de deosebiți...

— D'Branin, șopti repezit psipsiha. Nu simți?

Bărbatul o privi de parcă o vedea pentru întâia oară.

— Tu îi poți simți? Ești o III, îi poți simți puternic acum?

— De mult timp. De mult timp.

— Poți transmite? Vorbește-le. Unde se găsesc? În centru?

— Da, făcu ea și izbucni în râs.

Râsul era ascuțit și isteric și d'Branin trebui să-și amintească faptul că era o femeie foarte bolnavă.

— Da, în centru, d'Branin, de-acolo vin impulsurile. Numai că greșești în legătură cu ele. Nu-i câtuși de puțin vorba de *ei*. Legende tale sunt toate niște minciuni, n-aș fi surprinsă dacă noi am fi primii care au văzut vreodată *volcrynul* tău atât de aproape... Ceilalți, străinii ăia ai tăi, ei doar *simțeau* — puternic, dar de la distanță. Sesizau puțin din natura *volcrynului* în visele și viziunile lor și modelau restul pentru a li se potrivi. Nave și războaie, și o rasă de călători eterni, totul este... este...

— Ce vrei să spui, prietenă? Întrebă uluit d'Branin. Ești confuză. Nu pricep.

— Nu, rosti psipsiha cu o voce deodată blândă. Nu-nțelegi, nu-i așa? Nu poți simți, așa cum simt eu. E atât de limpede acum... Pesemne așa simte tot timpul un I. Un I plin de esperon.

— Ce simți? Ce?

— Nu-i vorba despre niște *ei*, Karoly. Este un *ceva*. Viu, Karoly, și aproape lipsit de inteligență, te asigur.

— Lipsit de inteligență? Nu, cred că greșești, nu distingi corect. Accept, dacă spui tu, că este o singură creatură, un singur măreț și minunat călător stelar, dar cum poate fi lipsit de inteligență? Tu l-ai simțit, i-ai simțit mintea, emanațiile telepatice. Tu și toți sensibiii Crey, și toți ceilalți. Poate că gândurile lui sunt prea străine ție, ca să le poți citi.

— Poate, recunosc psipsiha, dar ceea ce disting nu-i câtuși de puțin străin. Doar animalic. Gândurile lui sunt încete, întunecate și stranii, cu greu se pot numi gânduri... slabe. Creierul trebuie să fie uriaș, cu asta sunt de acord, însă nu poate fi orientat pe gândire conștientă.

— Ce vrei să spui?

— Sistemul de propulsie, d'Branin. Nu *simți*? Impulsurile... Amenință să-mi explodeze țeasta. Nu poți ghici ce conduce blestematul de *volcryn* prin galaxie? De ce evită hăurile gravitaționale? Nu poți ghici cum se deplasează?

— Nu, răspunse d'Branin, dar chiar atunci lumina înțelegerii îi scaldă chipul și privi înapoi, spre imensitatea *volcrynului*, cu luminile sale mișcătoare, cu pânzele unduindu-se, apropiindu-se mereu și mereu, peste ani-lumină, peste secole-lumină, peste eoni.

Când o privi din nou pe psipsihă, rosti un singur cuvânt:

— Te-ki.

Tăcerea umplu lumea lor.

Ea încuviință.

Melantha se strădui să ridice injectorul și să-l apese pe o arteră. Se auzi un fâsâit puternic și drogul îi năvăli în corp. Rămase întinsă,

încercând să se gândească. Esperon, esperon, de ce era atât de important? Ucisese telepatul, îl făcuse victima propriilor sale aptitudini, îi triplase puterea și vulnerabilitatea. Psi. Totul revenea la psi.

Ușa interioară a ecluzei se deschise. Cadavrul decapitat pătrunse înăuntru...

Se deplasa spasmodic, cu mișcări nefirești, fără să desprindă tălpile de pe podea. Se prăbușea în timpul înaintării, pe jumătate strivit de propria-i greutate. Fiecare zvâcnitură era brutală și neașteptată; o forță hădă îi purta un picior înainte, apoi pe următorul. Înainta încet, cu brațele rigide.

Dar înainta.

Melantha își adună toate puterile și începu să se târască, îndepărându-se de el, fără să-l slăbească din ochi.

Gândurile i se învâteau în cerc, căutând fragmentul lipsă, soluția problemei de șah, fără să găsească nimic.

Cadavrul se deplasa mai repede decât ea. Clar, vizibil, se apropia mereu.

Melantha încercă să se scoale. Ajunse în genunchi, cu inima bubind. Apoi căută să-și îndrepte un picior. Se căzni să ridice sarcina imposibilă de pe umerii ei. Era puternică, se autoîncurajă. Era modelul îmbunătățit.

Însă când își lăsă toată greutatea pe un singur picior, mușchii nu izbutiră s-o țină. Căzu cu stângăcie și, când se izbi de podea, avu senzația că se prăbușise de pe o clădire. Auzi un trosnet sec și un cuțit de durere îi străbătu brațul cu care încercase să amortizeze impactul. Strânse din ochi, stăvilindu-și lacrimile, și-și înăbuși țipătul.

Cadavrul se găsea la jumătatea coridorului. Își dădu seama că se deplasa, probabil, pe niște picioare rupte. Nu-i păsa.

— Melantha... te-am auzit... tu... ești... Melantha?

— Taci, se răsti ea.

Nu voia să-și irosească puterile vorbind.

Acum avea un singur braț. Utilizând disciplinele pe care le autoînvățase, îndepărtă durerea. Se împinse disperată înainte, zgâriind podeaua cu cizmele în căutarea unor reazeme și se trase cu brațul cel bun.

Cadavrul continua să se apropie.

Melantha se târi peste pragul salonului, croindu-și drum sub scuba prăbușită și sperând că va întârzia leșul.

Se găsea la un metru înapoia ei.

În beznă, în salon, acolo unde începuse totul, puterile o părăsiră.

Tremurând din tot corpul, se năru pe mocheta umedă și știu că n-avea să meargă mai departe.

De cealaltă parte a uşii, cadavrul se înţepenise. Scuba începu să se zgâlţâie. Apoi, cu zgomotul metalului scrâşnind pe metal, lunecă înapoi, puţin câte puţin, în zvâcnete scurte, eliberând drumul.

Psi. Melantha dori să înjure, sau să plângă. Speră în zadar la o putere psi proprie, o armă care să distrugă mortul condus prin te-ki, care trăgea de scubă. Era îmbunătăţită, se gândi furioasă, dar nu îndeajuns de îmbunătăţită. Părinţii îi dăduseră toate darurile genetice pe care le putuseră modela, însă puterile psi erau mai presus de ea. Gena era astronomic de rară, recesivă şi... şi brusc găsi soluţia.

— *Royd!* răcni ea punând în glas toată voinţa ce-i mai rămăsese. Potenţiometrul... învârte-l prin *te-ki*. Royd, fă *te-ki*!

Răspunsul lui sosi slab, tulburat.

— ...nu... pot... ştiu... Mama... doar... ea... nu eu... nu...

— Nu mama, rosti ea disperată. Tu mereu... spui... mama. Am uitat... uitat asta. Nu mama ta... Ascultă... eşti o clonă... aceleaşi gene... le ai şi tu. Ai puterea.

— Nu. Niciodată... trebuie... să fie ... ceva... prin sex...

— *Nu! Nu este.* Ştiu... sunt prometheană, Royd... nu-i spune unei prometheane... despre gene... învârte-!

Scuba sări o treime de metru şi se răsturnă pe o parte. Se deschisese o potecă.

Cadavrul înaintă.

— ...încercat, făcu Royd. Nimic... nu pot!

— Ea te-a vindecat, spuse cu amărăciune Melantha. Mai bine... decât a fost... ea vindecată... prenatal... dar e numai... suprimată... *pot!*

— Nu... ştiu... cum.

Acum leşul ajunsese deasupra ei. Se opri. Măinile cu piele lividă tremurau spasmodic. Începură să se ridice.

Melantha înjură şi plânse, şi strânse un pumn inutil.

Şi, deodată, gravitaţia dispăru. Departe, hăt departe, îl auzi pe Royd strigând, apoi amuţi.

Cadavrul ţâşni stângaci în aer, cu braţele atârându-i inerte în faţă. Rostogolindu-se în imponderabilitate, Melantha încercă să se pregătească înaintea asaltului său furios.

Trupul însă nu se mai clinti. Plutea fără viaţă, încremenit. Femeia porni către el, îl împinse şi îl îndepărtă.

— Royd? întrebă ea nesigură.

Nu-i răspunse nimeni.

Intră prin deschizătură în cabina de comandă.

Şi îl găsi pe Royd Eris, stăpânul *Zburătorului Noptii*, întins pe spate în costumul lui blindat, mort. Inima îi cedase. Dar potenţiometrul grilei de gravitaţie se afla la zero.

Am ținut în mâinile mele sufletul cristalin al *Zburătorului Noptii*.

Este roșu intens și multifățetat, mare cât capul unui om și rece. În adâncurile lui purpurii ard nestăvilite două scânteii de lumină, care, uneori, parcă se rotesc.

M-am târât printre console, mi-am croit drum cu atenție dincolo de sistemele de securitate și ciberrețele, având grijă să nu deteriorez nimic și am pus palmele aspre pe cristalul acela mare, știind că acolo trăiește ea.

Și nu mă pot hotărî să-l distrug.

Așa mi-a cerut spectrul lui Royd.

Aseară am vorbit iarăși despre asta, în salon, la coniac și la șah. Desigur, Royd nu poate bea, dar își trimite holograma să-mi zâmbească și-mi spune unde să-i mut piesele.

S-a oferit, pentru a mia oară, să mă ducă înapoi pe Avalon, sau pe oricare altă planetă aș dori, numai să ies și să termin reparațiile abandonate acum atâția ani, așa încât *Zburătorul Noptii* să poată reveni în locurile din afara spațiului.

Pentru a mia oară, l-am refuzat.

Fără îndoială, acum este mai puternic. La urma urmei, genele lor sunt aceleași. Puterea lor este aceeași. Murind, el a găsit de asemenea capacitatea să se imprime în cristalul cel mare. Nava este vie cu ei, și adesea se și luptă amândoi. Uneori, pentru o clipă, ea îl păcălește, și *Zburătorul* face lucruri stranii, aleatorii. Gravitatia crește, sau dispare complet. În timpul somnului, cearșafurile mi se răsucesc în jurul gâtului. Diferite obiecte țâșnesc din colțuri întunecate.

Totuși, în ultima vreme, asemenea întâmplări au fost tot mai rare. Când mai încearcă, o oprește Royd, sau eu. Împreună; *Zburătorul Noptii* este al nostru.

Royd pretinde că-i destul de puternic și singur; că, de fapt, nu are nevoie de mine, ca s-o poată ține sub control. Eu nu cred. La șah, continuu să-l bat în nouă jocuri din zece.

Mai sunt și alte amănunte de considerat. Unul dintre ele ar fi munca noastră. Karoly ar fi mândru de noi.

În curând, *volcrynul* va intra în cețurile Vălului lui Satan, iar noi îl urmăm îndeaproape. Studiind, înregistrând, făcând tot ceea ce bătrânul d'Branin ar fi dorit să facem. Totul se află în calculator. Am înregistrat și pe benzi și fișe, în cazul când memoriile ar fi șterse. Va fi interesant de văzut cum va înainta *volcrynul* prin Văl. Acolo materia este mult mai densă, în comparație cu rarefiatul hidrogen interstelar cu care creatura s-a hrănit vreme de nenumărați eoni.

Am încercat să comunicăm cu ea, dar fără succes. Cred că nu-i deloc inteligentă.

Recent, Royd a încercat s-o imite, adunându-și toate energiile în încercarea de a deplasa *Zburătorul Noptii* prin te-ki. Uneori, ciudat, chiar mama lui i se alătură în aceste eforturi. Până acum n-au reușit, totuși vom continua să încercăm.

În felul ăsta, munca merge mai departe și *este* importantă, deși nu-i domeniul pentru care m-am pregătit pe Avalon. Știm că rezultatele noastre vor ajunge la oameni. Royd și cu mine am discutat problema asta. Înainte de-a muri, voi distruge cristalul central și voi curăța calculatorul, iar după aceea voi programa, manual, traiectoria spre una dintre planetele locuite. Știu că pot face asta. Am tot timpul necesar și sunt un model îmbunătățit.

Nu voi lua în considerare cealaltă alternativă, deși pentru mine înseamnă mult faptul că Royd o sugerează mereu. Fără îndoială, aș putea termina reparațiile. Poate că Royd ar putea controla nava fără mine și să continue munca. Dar nu asta este important.

Când l-am atins în cele din urmă, pentru prima, ultima și singura dată, trupul lui mai era cald încă. *El* însă pierise deja. Nu mi-a simțit atingerea. Nu mi-am putut respecta promisiunea aceea.

Dar o pot respecta pe cealaltă.

Nu-l voi lăsa singur cu ea.

Niciodată.

*Dubuque, Iowa
Noiembrie, 1978*

COMANDĂ PRIORITARĂ

Amurgul pogora ușor peste Lacurile Alpine, în vreme ce Kabaraïjian și echipa sa reveniră dinspre peșteri. Era o după-amiază liniștită și plăcută; umbrele înserării se contopeau cu verzuul apelor, cu brizele dulci ale nopții și cu pălirea treptată a soarelui blând al lui Grotto. De la pupa șalupei, Kabaraïjian privea amurgul și-i asculta zgomotele ce răzbăteau peste torsul motorului.

Grotto era o planetă tăcută, totuși zgomotele existau, dacă știai să asculți. Kabaraïjian știa. Stătea rigid la pupa, o siluetă zveltă cu piele oacheșă, păr lung, negru, și ochi căprui ce priveau visători. O mână subțire se odihnea pe genunchi; cealaltă fusese uitată pe capota motorului. Urechile lui ascultau bolborositul apei în siajul ambarcațiunii, clipocitul vălorelor ce unduiau la suprafață și vântul legănând ramurile verzi ale copacilor de pe țărmul apropiat. Ceva mai târziu, avea să audă și zburătorii-nopții, dar aceștia nu se înălțaseră deocamdată.

În șalupă se aflau patru inși, dar numai Kabaraïjian asculta sau auzea. Ceilalți bărbați, mai voinici, cu chipuri palide și ochi inexpressivi, trecuseră de mult de etapa auzului. Purtau salopetele cenușii ale morților și în ceafa fiecăruia se găsea implantat un cip. Uneori, când controlerul cadavrelor era activat, Kabaraïjian putea asculta și vedea cu urechile și cu ochii lor. Era însă greu, foarte greu, și nu merita efortul. Imaginile și sunetele pe care un manipulator de cadavre le simțea prin intermediul echipei sale reprezentau ecouri palide ale senzațiilor reale, adesea utile, însă niciodată plăcute.

Iar acum, amurgul răcoros de pe Grotto constituia o pauză binevenită. De aceea, controlerul lui Kabaraïjian fusese dezactivat, iar mintea bărbatului, detașată de morți, se odihnea relaxată în propriul ei trup. Șalupa înainta neabătută în lungul țărmului și gândurile lui Kabaraïjian rătăceau leneșe, atunci când se sinchisea să se gândească. În majoritatea timpului, prefera să stea pur și simplu, să privească apa și copacii și să asculte. În timpul zilei, lucrase din greu cu echipa și acum se simțea stors, golit. Gândirea – mai ales gândirea! – reprezenta un efort mai mare decât cel pe care accepta să-l facă. Prefera să contemple înserarea.

Fu o călătorie lungă și tăcută, peste două lacuri mari și unul mic, printr-o peșteră și, finalmente, în amonte de un râu îngust și iute. Kabaraijian ambală motorul și parcursul deveni mai zgomotos, în vreme ce ambarcațiunea își croia drum împotriva curentului. Noaptea se lăsase înainte ca el să ajungă la stația riverană, o construcție neregulată din piatră negru-albastră ridicată pe țărm. Ferestrele birourilor continuau totuși să strălucească, proiectând o lumină galbenă, voioasă.

Un chei lung din lemn de arbore-argintiu local se întindea pe o porțiune a râului, iar o duzină de șalupe identice cu cea a lui Kabaraijian fuseseră deja amaratate pentru noapte. Existau, totuși, și spații goale. Kabaraijian alege unul dintre ele și-și pilotă ambarcațiunea într-acolo.

După ce asigură șalupa, strecură caseta sub un braț și sări pe chei. Mâna sa liberă se îndreaptă către centură și atinse controlerul. Umbre vagi ale unor percepții îi plutiră în minte, dar Kabaraijian le împinse în lături și trezi morții cu o comandă neuzită. Cadavrele se ridicară, pe rând, și ieșiră din șalupă. După aceea, îl urmară pe Kabaraijian în stație.

Munson aștepta în birou – un individ gras, șleampăt, cu păr sur, cute în jurul ochilor și un aer patern. Stătea cu picioarele pe masă și citea un roman. Când Kabaraijian intră, îi zâmbi, coborî picioarele și lăsă volumul din mână, introducând cu atenție un semn de carte.

— Salut, Matt, rosti el. De ce naiba vii-ntotdeauna ultimul?

— Pentru că de obicei plec primul, surâse Kabaraijian.

Era replica lui cea mai nouă. În fiecare seară, Munson îi punea aceeași întrebare și se aștepta mereu să vină cu alt răspuns. Acum, păru doar pe jumătate încântat de cel auzit.

Kabaraijian puse caseta pe masă și o deschise.

— N-a fost o zi rea, comentă el. Patru pietre bune și douăsprezece mai mici.

Munson luă câteva pietricele cenușii din caseta metalică, capotonată, și le studie. În forma aceea nu arătau deloc grozav, dar șlefuite și fațetate aveau să fie cu totul altceva: voylburi. Erau pietre prețioase fără scânteieri, însă aveau propria lor frumusețe. Cele mai valoroase păreau cristale de ceață mișcătoare, pline de culori delicate, de taine și vise fragile.

Munson încuviință din cap și aruncă pietricelele înapoi în casetă.

— Nu-i rău! Întotdeauna, faci treabă bună, Matt. Știi unde să cauți.

— Asta înseamnă să vii ultimul și să nu te grăbești. Mă uit în jurul meu.

Celălalt strecură caseta sub masă și se răsuci spre consola calculatorului, o inserție de plastic alb în odaia lambrisată cu lemn. Trecu voylburile în inventar și ridică ochii.

— Vrei să-ți speli cadavrele?

Kabaraïjian clătină din cap.

— Nu-n seara asta. Sunt obosit. O să le las așa.

— Bine, zise Munson.

Se sculă și deschise ușa dinapoia mesei sale. Kabaraïjian îl urmă, iar cei trei bărbați morți se luară după el. În spatele birourilor, se aflau barăci lungi, cu acoperișuri scunde, conținând doar șiruri de paturi din lemn. Majoritatea erau ocupate. Kabaraïjian își conduse morții spre trei paturi goale și-i întinse pe ele. După aceea, dezactivă controlerul. Ecurile din mintea sa dispărură și cadavrele rămaseră nemișcate.

Reveni apoi cu Munson în birou și mai flecăriră câteva minute. În cele din urmă, celălalt reveni la romanul său și Kabaraïjian ieși în noaptea răcoroasă.

Îndărătul stației se găsea un șir de scutere aparținând companiei, însă bărbatul le ignoră, preferând să umble zece minute pe jos, de la râu la așezare. Merse cu pas relaxat și egal pe drumul forestier, oprindu-se la răstimpuri pentru a îndepărta din cale lianele și crengile joase. Întotdeauna, era o plimbare plăcută. Noptile erau liniștite, brizele înmiresmate cu parfumurile fructelor din arbori și la tot pasul răsunau cântecelele zburătorilor-noptii.

Așezarea era mai mare, mai luminată și mai zgomotoasă decât stația riverană – o masă compactă de locuințe, localuri și prăvălii, construite alături de portul spațial. Câteva erau făcute din lemn și piatră, totuși majoritatea coloniștilor se mulțumeau cu prefabricatele din plastic oferite gratuit de companie.

Kabaraïjian străbătu străzile recent pavate, până la una dintre relativ puținele construcții din lemn. Deasupra ușii tavernei se afla o firmă masivă tot din lemn, dar lipsită de becuri electrice. Înăuntru, găsi lumânări, jețuri masive, capionate, și un foc adevărat, din bușteni. Era un loc tihnit, cel mai vechi local de pe Grotto, barul favorit al manipulatorilor de cadavre, vânătorilor și personalului din stația riverană.

Un răcnet puternic îl întâmpină când intră:

— Hei, Matt! Vin-aici!

Kabaraïjian descoperi sursa glasului și se apropie de masa din colț, unde Ed Cochran râsucea între palme o halbă. Ca și Kabaraïjian, bărbatul purta uniforma alb-albastră a manipulatorilor de cadavre. Era înalt și slab, cu un chip îngust, veșnic zâmbitor, și o claie de păr vâlvoi, galben-roșcat.

Oftând satisfăcut, Kabaraïjian se așeză pe scaunul din fața lui. Cochran surâse.

— lei o bere? îl întrebă. Am putea împărți o carafă.

— Nu, mulțumesc. În seara asta, am chef de niște vin. Ceva aromat, dulce și gros.

— Cum a mers?

— Bine, ridică din umeri Kabaraïjian. Patru pietre frumoase și o duzină din cele mici. Munson mi-a oferit o evaluare bună. Măine ar trebui să fie și mai bine. Am găsit un locșor nou.

Se răsuci spre bar și ridică brațul. Barmanul încuviință, iar vinul și paharele apărură peste câteva minute.

Kabaraïjian își umplu un pahar și sorbi, în vreme ce Cochran povestea cum se descurcase el. Nu avusese o zi grozavă – doar șase pietre și nici una mare.

— Ar trebui să mergi mai departe, clătină din cap Kabaraïjian. Peșterile din jur au fost destul de explorate, dar Lacurile Alpine acoperă suprafețe întinse. Caută un loc nou.

— De ce să-mi mai bat capul? se încruntă celălalt. Oricum nu le țin pentru mine. Ce câștigi în plus că te-omori cu alergătura?

Kabaraïjian legănă încetîșor paharul, rotind vinul din interior și-i privi adâncul rubiniu ca un vis.

— Sărmane Ed! vorbi el pe un ton jumătate trist, jumătate batjorcoritor. Tu nu vezi decât oboseala. Grotto este o planetă frumoasă. Pe mine *nu* mă deranjează kilometrii suplimentari, dimpotrivă. Probabil că în timpul liber aș călători pe planetă, dacă n-aș fi plătit să fac asta. Faptul că găsesc pietre mai mari și că-mi cresc evaluările... ei bine, asta-i de acum un bonus.

Cochran zâmbi și scutură din cap.

— Ești nebun, Matt! spuse el cu afecțiune. Ești singurul manipulator de cadavre din univers care ar fi fericit să fie plătit în peisaje.

Kabaraïjian zâmbi și el – o ușoară ridicare a colțurilor gurii.

— Ești insensibil, zise pe un ton acuzator.

Cochran comandă altă halbă.

— Uite ce-i, Matt, trebuie să fii practic! Cum să nu, Grotto este minunată, dar n-o să rămâi aici toată viața!

Lăsă berea pe masă și-și ridică mâneca hainei, ca să-și arate brățara masivă. Aurul scânteie stins în lumina lumânărilor, iar safirele sclipiră cu focuri de un albastru-întunecat.

— Cândva, gunoaiile astea erau valoroase... înainte de a se descoperi tehnologia de sintetizare a lor. Același lucru se va petrece și cu voylburile. Știi bine că așa va fi. Deja se lucrează în direcția asta. Să zicem că ți-au mai rămas doi-trei ani. Și după aceea? După aceea, nu vor mai avea nevoie de manipulatori de cadavre. Așa că vei pleca, fără să fii mai bogat decât la venirea aici.

— Nu-i chiar așa, zise Kabaraijian. Stația plătește destul de bine și evaluările mele n-au fost rele. Am economisit niște bani. În plus, poate că nu voi pleca. Îmi place Grotto. Poate că voi rămâne și mă voi alătura coloniștilor, sau așa ceva.

— Și ce vei face? Agricultură? O să lucrezi într-un birou? Pe mine nu mă prostești, Matt! Ești un manipulator de cadavre și asta vei fi mereu. Iar peste doi ani, Grotto nu va mai avea nevoie de cadavre.

Kabaraijian oftă.

— Și? Întrebă el. Ce propui?

Cochran se aplecă spre el.

— Te-ai gândit la ceea ce ți-am spus?

— Da, dar nu-mi sună bine. În primul rând, nu cred c-ai reuși. Securitatea de la portul spațial este strictă, tocmai pentru a opri contrabanda de voylburi. Și chiar dacă ai reuși, eu nu doresc să particip la așa ceva. Îmi pare rău, Ed...

— Eu cred că *ar merge*, rosti apăsător Cochran. Tipii de la portul spațial sunt și ei oameni... Pot fi ispițiți. De ce să se aleagă compania cu toate voylburile, iar noi doar cu oboseala?

— Compania deține concesiunea.

— Cum să nu! flutură Cochran din braț. Și ce dacă? Cine-i dă dreptul ăsta? Și noi *merităm* câteva blestemății dintr-astea, pentru noi, câtă vreme mai au vreo valoare.

Kabaraijian suspină din nou și-și reumple paharul.

— Uite ce-i, în privința asta sunt perfect de acord. Poate c-ar trebui să ne plătească mai mult sau să ne dea un procent din voylburi. Totuși, nu merită riscul. Dacă ne prind, ne vom pierde echipele și vom fi evacuați. Nu vreau asta, Ed, și n-o să risc. Grotto este prea bună pentru mine și nu intenționez să-i dau cu piciorul. Să știi că unii ne consideră norocoși. Majoritatea manipulatorilor de cadavre nu apucă niciodată să lucreze într-un loc ca Grotto. Ajung la liniile de asamblare de pe Skrakky, ori în minele de pe New Pittsburgh. Eu am văzut locurile alea și nu mă încântă. N-am de gând să risc să revin la așa ceva.

Cochran ridică ochii implorator spre tavan și își desfăcu brațele neajutorat.

— Ești incorijibil, clătină el din cap, incorijibil!

Reveni după aceea la halba sa. Kabaraijian zâmbea.

Mulțumirea lui se risipi peste câteva minute, când Cochran se încordă pe neașteptate și se strâmbă peste masă.

— La dracu', mormăi el, uite-l pe Bartling! Ce naiba caută aici?

Kabaraijian se întoarse spre ușă, unde noul venit rămăsese locului, așteptând să-și acomodeze ochii cu semiîntunericul. Era un bărbat voinic, cu o ținută sportivă, care ajunsese să se rotunjească o dată cu

trecerea anilor, afișând acum un pântece considerabil. Individul avea păr negru, cu câteva șuvițe albe, o barbă neagră și țepoasă și purta o tunică multicoloră, la modă.

Alți patru bărbați intraseră după el și îl flancau. Erau mai tineri și mai mătăhăloși, cu chipuri dure și mușchi impresionanți. Gărzile de corp erau cât se putea de firești. Lui Lowell Bartling i se dusesse vestea că-i detesta pe manipulatorii de cadavre, iar taverna era ticsită de aceștia.

Bartling își încrucișă brațele la piept și își plimbă privirea prin încăperea. Rânjea. Începu să vorbească.

Aproape înainte de a termina primul cuvânt, fu întrerupt. Unul dintre cei așezați în fața tejghelei barului emise un zgomot sonor, vulgar și râse.

— Salve, Bartling, spuse el. Ce cauți p-aici? Crezusem că nu te amesteci printre noi, drojdia societății.

Chipul lui Bartling se crispă, dar rânjetul îi rămase neschimbat.

— De obicei, n-o fac, dar mi-am rezervat plăcerea de a face personal acest anunț.

— Pleci de pe Grotto! răcni cineva și toți cei de la bar izbucniră în hohote de râs.

— Să bem pe chestia asta! adăugă altă voce.

— Nu, clătină din cap Bartling. Nu, amice, *voi* plecați! – Privi în jur, savurând momentul. – Mă bucur să vă anunț că *Bartling Associates* tocmai a achiziționat concesiunea voylburilor. La sfârșitul lunii, preiau stația riverană. Și, evident, primul meu act va fi să renunț la toți manipulatorii de cadavre.

Brusc, încăperea se cufundă în tăcere, o dată cu înțelegerea implicațiilor afirmației respective. În colțul localului, Cochran se ridică încet în picioare. Kabaraijian rămase așezat, buimăcit.

— Nu poți face una ca asta! se răsti Cochran belicos. Avem contracte!

Bartling se întoarse spre el.

— Contractele pot fi anulate, îi răspunse, și asta se va și întâmpla cu ele.

— Nemernicule! șuieră cineva.

Gărzile de corp se încordară.

— Ai grijă cum vorbești, minte-moartă! rosti unul dintre ei.

În toată încăperea, oamenii începuseră să se scoale de la mese.

Cochran era palid de furie.

— Lua-te-ar dracu', Bartling! strigă el. Cine te crezi? N-ai nici un drept să ne-alungi de pe planetă!

— Ba am toate drepturile, răspunse Bartling. Grotto este o planetă bună, curată și frumoasă. Aici n-au ce căuta cei ca voi. A fost o greșeală

să vă aducem, și am spus-o din capul locului. *Chestiile* alea cu care lucrați contaminatează aerul. Iar voi sunteți încă și mai rău. Lucrați cu cadavrele *voluntar*, pentru bani. Mă dezgustați! Nu aparțineți lui Grotto. Iar acum sunt în măsură să m-asigur c-o să vă văd plecați. – Făcu o pauză, apoi zâmbi: – Minți-moarte, adăugă el scuipând cuvântul.

— Bartling, o să-ți zbor creierii! răcnii unul dintre manipulatori. Se auzi un vuiet general de aprobare. Câțiva bărbați porniră spre el.

Se opriă brusc, când Kabaraijian rosti încetisor:

— Nu, așteptați!

De-abia ridicase tonul, dar atrăsese atenția oamenilor furioși.

Străbătu mulțimea și se opri în fața lui Bartling, părând mult mai calm decât se simțea.

— Îți dai seama, sper, vorbi el cu glas stăpânit și rațional, că, fără cadavre, costurile de exploatare vor crește, ceea ce va reduce profitul.

— Bineînțeles că-mi dau seama, aprobă celălalt. Sunt de acord să suport pierderea. Vom folosi *oameni* ca să extragem voylburile. Oricum, pietrele sunt prea frumoase pentru cadavre.

— O să pierzi degeaba niște bani.

— Nu cred. O să scap de cadavrele voastre puturoase.

Kabaraijian surâse tăios.

— Poate că de unele, dar nu de toate, domnule Bartling. Poate că ne poți anula contractele, însă nu ne poți alunga de pe Grotto. Eu unul refuz să plec.

— Atunci, vei muri de foame.

— Nu fi melodramatic! O să-mi găsesc altă ocupație. Nu ești stăpânul planetei. Și o să-mi păstrez cadavrele. Morții pot fi utilizați la multe treburi... Atât că, deocamdată, nu ne-am gândit la toate posibilitățile.

Rânjetul lui Bartling se șterse brusc.

— Dacă rămâi, îl fixă pe manipulator cu o privire dură, îți promit că-ți va părea tare, tare rău!

— Chiar așa? râse Kabaraijian. Ei bine, iar eu îți promit că, în fiecare noapte, îmi voi trimite unul dintre morți la tine acasă, după ce te-ai culcat, ca să se strâmbe la ferestre și să scoată zgomote ciudate.

Râse din nou, mai sonor. Cochran i se alătură, apoi alții. Curând, întregul local hohotea.

Bartling se înroși la față, clocotind evident de furie. Venise aici ca să-și bată joc de dușmanii săi, să-și sărbătorească triumful, dar acum situația se inversase. Aceștia râdeau în fața învingătorului, își băteau joc de el, lipsindu-l de satisfacție. Rămase locului un minut lung, după care se răsuci și ieși mânios pe ușă. Gărzile de corp îl urmară.

Răsetele mai continuară o vreme după plecarea lui, iar câțiva manipulatori îl bătură pe Kabaraijian pe spate, când reveni la masa lui. Cochran era și el încântat.

— L-ai făcut praf, îi zise când se așezară.

Kabaraijian însă nu mai zâmbea. Se lăsă greoi pe scaun și întinse aproape imediat mâna spre paharul de vin.

— Cum să nu, mormăi el printre sorbituri, cum să nu...

Cochran îl privi intrigat.

— Nu pari prea fericit.

— Nu! – Kabaraijian își examinează paharul. – Nemernicul ăla m-a iritat și m-a făcut să doresc să-i dau o lecție. Mă-ntreb numai dacă voi putea... Ce *pot* face cadavrele pe Grotto?

Ochii i se plimbară prin taverna care, deodată, devenise foarte posomorâtă.

— Au început să conștientizeze, îi spuse lui Cochran. Fac prinsoare că toți discută despre plecare.

Cochran încetase să mai surâdă.

— Unii dintre noi vor rămâne, replică el nesigur. Putem face agricultură cu cadavrele... sau altceva.

— Nu cred, îl privi Kabaraijian. Roboții sunt mult mai eficienți în agricultură. Iar morții sunt prea stângaci pentru orice, cu excepția celor mai necalificate munci... sunt mult prea lenți pentru vânatoare... Își mai turnă vin și reflectă cu voce tare: – Sunt buni pentru munca în ateliere sau pentru conducerea unei autocârțițe în minerit, însă pe Grotto nu există așa ceva. Pot extrage voylburi cu perforatoare, atât doar că Bartling ne scoate din domeniul ăsta de activitate.

Clătină din cap.

— Nu știu, Ed, continuă el. N-o să fie ușor. Ba chiar s-ar putea să fie imposibil. Având concesiunea voylburilor, Bartling este acum mai tare decât compania coloniștilor.

— Asta fusese și ideea. Compania ne pune pe picioare, iar noi o cumpărăm pe măsură ce ne dezvoltăm.

— Adevărat, dar Bartling s-a dezvoltat mult mai rapid. Acum, se poate realmente folosi de puterea pe care a dobândit-o. Nu m-ar surprinde dacă ar introduce un amendament prin care să interzică staționarea cadavrelor pe planetă. Asta *chiar* că ne-ar sili să plecăm.

— Ar putea reuși așa ceva? Cochran se enervase din nou și tonul voci i se ridica.

— Poate – dacă-l lăsăm. Mă-ntreb... – Kabaraijian legănă paharul gânditor. – Crezi că afacerea lui este încheiată?

Cochran păru derutat.

— Păi... așa a zis.

— Da, nici eu nu cred că s-ar fi lăudat, dacă n-ar fi încheiat-o deja. Cu toate astea, sunt curios cum ar reacționa compania dacă altcineva ar veni cu o ofertă mai bună.

— Cine?

— Poate că noi. — Kabaraijian sorbi din vin și urmă: — Ne adunăm toți manipulatorii și punem la bătaie tot ce avem. Ar trebui să fie o sumă frumusică. Poate că am reuși să cumpărăm noi înșine stația riverană. Sau altceva — dacă Bartling a parafat afacerea cu voylburi. Este o idee...

— Nu cred, n-o să meargă! clătină din cap Cochran. Poate că tu ai ceva bani, Matt, dar eu n-am un sfanț. Pe majoritatea i-am cheltuit aici. În plus, chiar dacă o parte din băieți ar avea banii ăștia, n-ai putea să-i aduni laolaltă...

— Poate că nu, dar merită să-ncerc. Organizarea împotriva lui Bartling este singura modalitate prin care vom fi capabili să ne menținem pe Grotto, în cele din urmă.

Cochran își termină berea și mai comandă una.

— Nici vorbă! Bartling este prea puternic. O să ți-o tragă, dacă-l deranjezi prea mult. Eu am o idee mai bună.

— Contrabanda cu voylburi, zâmbi Kabaraijian.

— Exact, încuviință celălalt. Poate că acum o să-mi reconsideri propunerea. Dacă Bartling o să ne alunge de pe planetă, cel puțin să luăm niște voylburi cu noi. Asta ne-ar asigura, oriunde ne-am duce.

— Ești incorijibil, clătină din cap Kabaraijian. Sunt gata să pun prinsoare că jumătate din manipulatorii de pe Grotto vor încerca acum același lucru. Când vom începe să plecăm, securitatea portului spațial va fi sporită. Te vor prinde, Ed, și o să-ți pierzi echipa, sau și mai rău. Este posibil ca Bartling să încerce chiar să forțeze legislația morților și să înceapă să exporte cadavre.

Cochran păru tulburat de idee. Manipulatorii aveau contacte prea frecvente cu morții ca să fie încântați de ideea de a deveni unii dintre aceștia. Ei tindeau să se adune pe planete fără legislație a morților, unde delictele capitale continuau să fie pedepsite prin închisoare sau execuții „curate”. Grotto era acum o planetă curată, însă legile se puteau schimba.

— Îmi pot pierde echipa oricum, zise Cochran. Dacă Bartling ne dă afară, va trebui să vând din cadavre, ca să-mi cumpăr biletul de plecare.

Kabaraijian zâmbi.

— În cel mai rău caz, mai ai o lună la dispoziție și există destule voylburi pe care să le găsești. — Ridică paharul. — Hai noroc! Să bem pentru Grotto. Este o planetă frumoasă și mai putem rămâne aici o vreme.

Cochran înălță din umeri și ciocni cu halba lui.

— Așa-i, aprobă el, însă rânjetul nu-i ascundea îngrijorarea.

În dimineața următoare, Kabaraijian se prezentă devreme la stație, pe când soarele lui Grotto se străduia să risipească pâclele râului. Șalupele goale erau amarate la chei, legănându-se în sus și în jos în ceața care se destrăma cu iuțeală.

Ca întotdeauna, Munson se afla în birou. Alături de el se găsea, surprinzător, Cochran. Amândoi ridicară ochii, când Kabaraijian intră în odaie.

— 'Neața, Matt, vorbi grav Munson. Ed mi-a povestit ce s-a întâmplat aseară. (Dintr-un motiv sau altul, astăzi își trăda vârsta mai mult ca oricând.) Îmi pare rău. N-am știut.

Kabaraijian surâse.

— Nici nu mă gândisem că ai fi știut. Totuși, *dacă* auzi ceva, dă-mi de știre. Nu vrem să cedăm fără luptă. — Se uită spre Cochran. — Ce cauți aici așa de dimineață? De obicei, faci ochi abia la amiază.

— Așa-i, rânji celălalt, dar acum m-am decis s-o iau devreme. Dacă vreau să-mi păstrez echipa, am nevoie de evaluări bune luna asta.

Munson scosese de sub masă două casete. Le întinse manipulatorilor și aprobă din cap.

— Ușa din spate e deschisă, le spuse. Vă puteți lua morții oricând doriți.

Kabaraijian porni să ocolească masa, dar Cochran îl prinse de braț.

— Cred c-o să-ncerc spre est, zise el. Sunt pe-acolo niște peșteri care încă n-au fost examinate cu atenție. Tu unde mergi?

— Spre vest. Ți-am spus c-am găsit un loc nou și bun.

Cochran dădu din cap. Apoi, merseă împreună în odaia din spate și-și activară controlerele. Cinci morți coborâră din paturi și-i urmară, târșându-și picioarele. Înainte de plecare, Kabaraijian îi mulțumi lui Munson. Bătrânul îi spălase cadavrele și le hrănise.

Când ajunseră la docuri, ceața se risipise aproape complet. Kabaraijian își sui echipa în șalupă și se pregăti să pornească. Cochran însă îl opri, cu o expresie stânjenită pe chip.

— Ă-ă-ă... Matt, spuse el stând pe chei, locul ăla nou... despre care povesteai, este cu adevărat bun?

Kabaraijian încuviință din cap, ținându-și ochii întredeschiși. Soarele tocmai se ridicase deasupra vârfulor copacilor și proiecta o aură în jurul capului lui Cochran.

— Ai fi de acord să vin și eu? întrebă Cochran plecându-și privirea. (Era o solicitare neobișnuită. Se obișnuia ca fiecare manipulator să exploreze singur, să găsească și să-și exploateze propria peșteră de voylburi.) Știi, dacă a mai rămas doar o lună, probabil că n-o să poți culege totul... dacă-i un loc atât de bun pe cât spui. Și am nevoie de evaluări bune – am mare nevoie de ele!

Kabaraijian putea să-și dea seama că nu-i venise ușor să-l roage. Îi zâmbi.

— Nici o problemă, îi spuse. Sunt destule. Ia-ți șalupa și țin-te după mine.

Cochran aprobă din cap și se sili să-i suradă. Porni pe chei spre șalupa lui, urmat de morți.

Călătoria în aval era mai ușoară decât cea în amonte și mult mai rapidă. Kabaraijian ajunse repede la lac și ambală motorul peste întinderea verde, scânteietoare, ridicând o jerbă de stropi. Era o dimineață minunată, cu un soare puternic și un vânticel înviorător, care biciuia apa, stârnind vălurele. În ciuda evenimentelor din seara anterioară, prospectorul se simțea voios. Acela era efectul planetei asupra sa. Într-un fel, atunci, când se afla pe Lacurile Alpine, avea impresia că-l poate învinge pe Bartling.

Se mai confruntau cu probleme similare, pe alte planete. Bartling nu era singurul care-i ura pe manipulatori. Încă de la prima operație, când creierul unui om fusese extras din craniul său și înlocuit cu sintecreierul unui mort, mulți protestaseră, afirmând că practica era o perversiune, iar manipulatorii – niște indivizi impuri și păgâni. Se obișnuise cu prejudecata aceea; făcea parte din meseria lui. O mai învinsese și înainte. Îl putea învinge și acum pe Bartling.

Prima parte a drumului era cea mai rapidă. Șalupele traversară în goană două lacuri mari, trecând pe lângă maluri ticsite de arbori-argintii și balansori din care se revărsau liane. Apoi, însă, începură să încetinească, pe măsură ce lacurile se îngustau și abundau în vegetație acvatică, iar ținutul devenea mai sălbatic. Pe țărmuri, arborii-argintii impunători și balansorii stranii lăsau loc haosului de tufișuri dese, roșii și negre, de măceși, ca și arborilor pitici și contorsionați ce nu fuseseră încă botezați în vreun fel. Solul tot mai accidentat și stâncos lăsă loc finalmente munților.

Apoi, începură să treacă prin peșteri.

Acestea erau realmente de ordinul sutelor, perforând munții ce înconjurau zona respectivă din toate părțile. Nu fuseseră niciodată cartate exhaustiv. Erau prea multe și păreau că se leagă toate între ele, alcătuind un labirint natural incredibil de complex. Majoritatea erau pe

jumătate inundate; fuseseră săpate în roca moale a muntelui de pâraiele și râurile ce continuau să le străbată.

Un străin se putea rătăci cu ușurință în aceste peșteri, dar străinii nu veneau niciodată aici. Iar manipulatorii de cadavre nu se rătăceau niciodată. Era tărâmul lor. Aici așteptau voylburile, în mantii de piatră și beznă.

Toate șalupele erau echipate cu proiectoare. Kabaraijian îl aprinse pe al său de îndată ce pătrunse în prima peșteră și încetini. Urmându-l îndeaproape, Cochran procedă la fel. Șenalele ce străbăteau peșterile erau puțin adânci și nu merita să riști să-ți distrugi fundul ambarcațiunii.

La început, șenalul era îngust, iar pereții umezi și sclipitori de piatră moale, verzuie, păreau să-i apese din ambele părți. Treptat, însă, pereții se îndepărtară, în vreme ce curentul purta șalupele într-o uriașă sală subterană. Caverna era la fel de mare ca portul spațial, plafonul fiind invizibil în semiîntunericul de deasupra. Nu după mult timp, pereții înșiși dispărură în beznă, iar ambarcațiunile călătoriră ca două emisfere mici de lumină pe suprafața aproape nemișcată a unui lac rece și negru.

Apoi, în fața lor, pereții reapărură. De data aceasta, în loc de un singur coridor se zăreau mai multe. Curentul săpase o intrare, dar cel puțin șase ieșiri.

Kabaraijian cunoștea peștera. Fără ezitare, conduse șalupa în coridorul cel mai larg, din extrema dreaptă. Cochran îl urmă, ținându-se în siajul său. Aici exista o pantă descendentă și ambarcațiunile reîncepură să-și mărească viteza.

— Atenție! avertiză Kabaraijian la un moment dat. Plafonul coboară! Cochran flutură brațul în semn de înțelegere.

Avertismentul venise aproape în ultima clipă. În vreme ce pereții se depărtau treptat, plafonul stâncos de deasupra lor se apropia întruna, lăsând iluzia că nivelul apei se ridica. Kabaraijian își aminti cum transpirase prima dată când intrase aici; șalupa mergea prea rapid și se temuse că avea să se ciocnească de tavan.

Fusesse însă o spaimă lipsită de temei. Tavanul coborî destul de mult ca să le atingă capetele, după care porni să se înalțe la un nivel decent. Între timp, șenalul se lărgi și mai mult, iar în lungul fiecărui perete apărură bancuri de nisip moale.

În cele din urmă, coridorul se ramifică și, de data aceasta, Kabaraijian alege varianta din stângă. Era mică, întunecată și îngustă, șalupa de-abia având loc să se strecoare. Nu era totuși lungă și, după câteva zeci de metri, îi scoase într-o a doua cavernă uriașă.

O traversară iute și pătrunseră în geamăna ei, pe sub o arcadă grotescă de piatră. Urmă apoi un alt coridor întortocheat, alte ramificații

și coturi. Kabaraijian le parcursese calm, aproape fără să gândească, de-abia *având nevoie* să gândească. Acestea erau peșterile sale; secțiunea aceasta din subteranele muntelui reprezenta domeniul lui, unde lucrase luni de zile. Știa încotro se îndrepta. Și, în cele din urmă, ajunseră la destinație.

Sala era vastă și spectrală. Hăt deasupra apei puțin adânci, plafonul fusese erodat și lumina pătrundea prin trei spărturi mari, scaldând caverna într-o strălucire verzui-întunecată, reflectându-se din pereții verde palid și din suprafața întinsă a lacului.

Șalupele ieșiră dintr-o fisură îngustă a peretelui peșterii, purtate de curenții reci și întunecați. Atingând lumina, apa devenea ca de smarald, încălzindu-se și reducându-și viteza. Ambarcațiunile încetinară și înaintară fără grabă spre plajele de nisip alb ce aveau interiorul grotei.

Kabaraijian se apropie de una dintre plaje și sări în apă, trăgând șalupa pe nisip. Cochran îi urmă exemplul și rămaseră unul lângă celălalt, după ce ambele ambarcațiuni se aflau în siguranță.

— Mda, făcu Cochran privind în jur. E frumos. Normal, de altfel. Tu ești ăla care-și găsește un loc frumos în care să lucreze, în vreme ce noi, restul, stăm până la genunchi în apă și ne chinuim cu proiectoarele.

— L-am descoperit ieri, zâmbi Kabaraijian. E absolut neatins. Uite, îi arată peretele, de-abia am început.

În jurul zonei unde lucrase, bolovanii alcătuiau un semicerc aproximativ, iar din perete lipsea o porțiune. Cu toate acestea, acea mare parte a lui era neatinsă, întinzându-se în ambele părți, ca o perdea verde sclipitoare.

— Ești sigur că nimeni nu mai știe de locul ăsta? Întrebă Cochran.

— Aproape sigur. De ce?

Celălalt ridică din umeri.

— Când treceam prin peșteri, am fost gata să jur c-am auzit înapoia noastră un motor de șalupă.

— Probabil ecoul, zise Kabaraijian. — Privi către șalupa sa. — Oricum, e timpul să-ncepem treaba.

Își activă controlerul și cele trei siluete nemișcate din ambarcațiune începură să se miște.

Bărbatul rămase pe nisip, nemișcat, privindu-le. În timp ce le privea, undeva în adâncul minții se vedea pe sine prin ochii lor. Morții se ridicară rigizi; doi coborâră pe plajă. Al treilea se apropie de lada de la prova și porni să descarce echipamentul: perforatoare, târnăcoape și lopeți. Apoi, cu brațele pline, coborî și el din șalupă și se alătură celorlalți.

Desigur, în realitate, nici unul dintre ei nu se mișca. Totul îl făcea Kabaraijian. El le acționa picioarele, el le întindea brațele și strângea

degetele. Comenzile lui, preluate de controler și amplificate de sintecreier, confereau viață acestor corpuri. Sintecreierile asigurau desfășurarea funcțiilor automate, însă manipulatorul asigura voința cadavrelor.

Nu era ușor și era departe de a fi perfect. Percepțiile primite de manipulator erau rareori utile; în majoritatea cazurilor, el trebuia să-și supravegheze cadavrele ca să știe ce făceau. Mânuierea lor era arareori grațioasă; morții se mișcau încet și stângaci, neavând capacitatea de a executa acțiuni de precizie. Un cadavru putea lovi cu târnăcopul, însă nici cel mai bun manipulator n-ar fi reușit să facă un mort să coasă un nasture, ori să vorbească.

Un manipulator nepriceput de-abia putea mișca un cadavru. Pentru dirijarea chiar și a unui singur mort era necesară o coordonare, dacă, la rândul său, manipulatorul se ocupa și cu altceva. Trebuia să separe comenzile adresate cadavrului de cele către propriii săi mușchi. Majoritatea reușeau acest lucru, însă dificultatea sporea o dată cu numărul membrilor echipei. Recordul pentru un singur manipulator era de douăzeci și șase de cadavre, dar *tot* ceea ce făcuse respectivul fusese să le pună să mășăluiască în coloană. Când morții nu executau toți aceeași acțiune, munca manipulatorului devenea extrem de complexă.

Kabaraïjian avea o echipă de trei – toți morți excelenți, cadavre în stare foarte bună. Fuseseră bărbați zdraveni și încă erau; Kabaraïjian plătea taxe suplimentare pentru hrană, ca să-i țină în formă. Unul avea părul negru și o cicatrice pe un obraz, altul era blond, tânăr și pistriuat, iar al treilea avea părul împletit în codițe castanii. Altfel, erau interșanjabili; toți aveau cam aceeași înălțime, greutate și constituție. Cadavrele n-au personalitate. O pierd o dată cu mintea.

Echipa lui Cochran, care cobora acum pe nisip, ascultând ordinele bărbatului, era mai puțin impresionantă. Formată numai din doi morți, nu avea nici un specimen de gradul întâi. Primul cadavru era destul de voinic, cu umeri lați și mușchi ce-i jucau sub piele. Avea însă picioare subțiri ca scobitorile, se împletea adesea și umbla chiar mai lent decât cadavrele obișnuite. Al doilea mort avea vârstă mijlocie, era chel, slab și părea debil. Amândoi erau murdari. Cochran nu considera că echipa trebuia îngrijită, așa cum o făcea Kabaraïjian. Era un obicei prost. Cochran începuse ca manipulator lucrând cu cadavrele altcuiva; îngrijirea nu făcuse parte din îndatoririle sale.

Membrii echipei lui Kabaraïjian se aplecară și luară perforatoare din maldărul de echipament de pe nisip. Apoi, dispuși în linie, avansară spre peretele peșterii. Burghiile sfredeliră zumzând găuri în roca poroasă și din fiecare gaură se născu și crescú o rețea de fisuri subțiri, în zigzag.

Cadavrele sfredeliră la unison, până ce burghiile se afundară aproape până la mâner și fisurile căpătară lățimea unui deget. Apoi, toți ca unul, retraseră burghiile și le abandonară în favoarea târnăcoapelor. Ritmul muncii deveni mai lent. Fisură cu fisură, cadavrele atacară peretele, îndepărtând cu atenție un strat de piatră verzuie. Ridicau târnăcoapele încet, dar loviturile erau teribil de puternice, neobosite, fără pauze. Erau incapabili să simtă durerea – oasele lor de-abia percepeau șocurile impactului.

Morții făceau toată treaba. Kabaraïjian stătea înapoia lor – o statuie zvultă și întunecată pe nisip, cu mâinile în șolduri și ochii pe jumătate închiși. Nu făcea nimic altceva decât să privească. Și totuși, el făcea totul. Kabaraïjian *era* cadavrele; cadavrele erau Kabaraïjian. El era un om cu patru corpuri și mâna lui dirija fiecare lovitură, cu toate că nu atingea nici o unealtă.

La cincisprezece metri mai departe, Cochran și echipa sa începușeră de asemenea munca. Kabaraïjian de-abia era conștient de prezența lor, deși le putea auzi zumzetul perforatoarelor și bubuiturile târnăcoapelor. Mintea îi era alături de cadavrele sale, spărgând perețele, atent la orice pată cenușie care putea fi nodulul unei voylburi. Era o muncă istovitoare, care necesita concentrare și încordare, o muncă pe muchie de cuțit. O muncă pe care numai echipele de cadavre o puteau executa cu eficiență reală.

Cu câțiva ani în urmă, când fusese descoperită Grotto, cu peșterile sale, se încercaseră și alte metode. Primii coloniști căutaseră voylburile cu autocârțițele, pulverizatoare de rocă asemănătoare unor tractoare, ce puteau mesteca munți întregi. Problema era că mestecau și voylburile fragile, îngropate adânc, care, de multe ori, erau recunoscute prea târziu. Compania ajunsese la concluzia că munca manuală atentă reprezenta unica modalitate de a stopa distrugerea sau stricarea unui număr prea mare de pietre. Iar cadavrele erau lucrătorii cei mai ieftini de pe piață.

Acum, acești lucrători erau ocupați, încordați și asudați; echipa îndepărta succesiv straturile de piatră de pe perete. Clivajul natural al rocii era vertical, ceea ce constituia un avantaj. Găsești o fisură, introduci forțat vârful târnăcopului, te lași pe spate, tragi și, cu o pocnitură, desprinzi o felie de rocă. Cauți apoi altă fisură și reîncepi.

Kabaraïjian privi neclintit cum perețele se prăbuși, iar mormanul de piatră verde se adună în jurul picioarelor morților săi. Doar ochii i se mișcau, alergând neobosiți înainte și înapoi peste suprafața rocii, în încercarea de a zări voylburile, dar fără să găsească ceva. Finalmente, retrase cadavrele și se apropie de perete. Îl atinse, își trecu palma peste

stâncă și se încruntă. Echipa dezgolisese fără succes un strat întreg de piatră.

Nu era totuși ceva neobișnuit, nici chiar în peșterile cele mai bune. Manipulatorul reveni la marginea plajei și-și retrimise echipa la muncă. Lucrătorii ridicară perforatoarele și atacară din nou peretele.

Pe neașteptate, Kabaraijian fu conștient de faptul că înapoia sa se afla Cochran, spunând ceva. Nu distingea însă nimic. Nu-i ușor să fii atent la spusele altuia, când dirijezi trei morți. O parte a minții sale izbuti să se detașeze și ascultă.

Cochran începuse să repete. Știa că atenția unui manipulator care lucrează este concentrată asupra echipei sale.

— Matt, fii atent! Cred c-am auzit ceva. Slab, dar am auzit. Mi s-a părut c-ar fi altă șalupă.

Problema era una serioasă. Kabaraijian își îndepărtă mintea de la morți și se întoarse, ca să-i ofere lui Cochran întreaga sa atenție. Cele trei perforatoare amuțiră pe rând și, brusc, în jurul lor răsună clipocitul slab al apei pe malul nisipos.

— O șalupă?

Cochran încuviință din cap.

— Ești sigur?

— Nu sută-n sută. Mi s-a *părut* c-am auzit. La fel ca mai devreme, când am venit înapoi.

— Nu știu, clătină din cap Kabaraijian. Nu mi se pare foarte probabil. De ce ne-ar fi urmărit cineva? Voylburi sunt peste tot, dacă te străduiești să le cauți.

— Așa-i. Totuși, am auzit ceva și m-am gândit c-ar trebui să-ți spun.

— În regulă, aprobă Kabaraijian. Mi-ai spus. Dacă apare cineva, o să-i arăt o secțiune a peretelui și n-are decât să caute acolo.

— Bine, zise Cochran, dar cumva, nu părea defel mulțumit. Ochii i se plimbau de colo-colo, agitați. Se răsuci și porni pe nisip, spre peretele în fața căruia îl așteptau încremenite cadavrele.

Kabaraijian se întoarse către echipa sa, care reînvie. Burghiile începură să bâzâie și alte fisuri se lățiră pe suprafața rocii. Apoi, când deveniră îndeajuns de mari, târnăcoapele înlocuiră perforatoarele și îndepărtară alt strat de piatră.

De data aceasta, înapoia lui exista ceva.

Cadavrele stăteau afundate până la glezne în așchii de piatră, când Kabaraijian o zări: o bucată cenușie de mărimea unui pumn, încastrată în verdele înconjurător. Se încordă și cadavrele încremeniră, cu târnăcoapele ridicate. Kabaraijian le ocoli și studie nodulul voylburii.

Era o minunăție; întrecea de două ori cea mai mare piatră care fusese găsită vreodată. Chiar și ciobită, ar fi valorat o avere. Dacă însă

ar fi putut s-o desprindă intactă, evaluarea ar fi stabilit un record. Era sigur în privința asta. Ar fi fost prelucrată ca o singură piatră. Parcă o vedea în fața ochilor. Un ou de ceață cristalină, fumegos și misterios, cu vâluri de ceață acoperind culori pe jumătate estompate.

Se gândi la ea și surâse. Atinse ușor nodulul și se întoarse, ca să-l strige pe Cochran.

Întoarcerea îi salvă viața.

Târâncopul vâjâi prin aer, trecând prin locul în care fusese capul lui și izbi cu o forță teribilă în perete, imediat lângă voylbură. Scântei și așchii de piatră zburară în toate direcțiile. Kabaraijian rămase înlemnit. Cadavrul ridică târâncopul deasupra capului pentru următoarea lovitură.

Kabaraijian izbuti să se desprindă din paralizie și se clătină. Târâncopul se abătu în jos. Nu spre perete, ci spre el.

Bărbatul se mișcă, în ultima clipă, azvârlindu-se în lateral. Lovitura îl rată cu câțiva centimetri, iar manipulatorul ateriză în nisip și se ridică iute în picioare. Ghemuindu-se ușor, începu să se retragă.

Cadavrul avansă spre el, cu târâncopul ridicat deasupra capului.

Kabaraijian de-abia putea gândi. Nu înțelegea. Cadavrul care-l atacase era brunet și cu cicatrice, cadavrul *lui*.

Mortul se mișca încet. Kabaraijian păstră o distanță sigură. Apoi, întoarse capul și privi îndărăt. Ceilalți doi morți ai săi avansau din celelalte direcții. Unul ținea în mâini un târâncop. Celălalt avea un perforator.

Kabaraijian înghiți un nod imens și încremeni. Cercul de cadavre se strânse în jurul lui. Omul urlă.

Ceva mai departe, pe plajă, Cochran privea spre el. Făcu un pas spre Kabaraijian. Dinapoia lui, se zări o mișcare neclară – ceva înălțându-se și coborând –, urmată de o bufnitură surdă. Cochran se răsuci sub lovitură și căzu cu fața în nisip. Nu se mai ridică. Cadavrul său cu mers împleticit rămase lângă el, cu târâncopul în mână; lovi o dată și încă o dată. Celălalt cadavru pornise spre Kabaraijian.

Ecourile urlletului nu se stinseseră încă, dar acum Kabaraijian tăcea. Se uită la Cochran, care zăcea nemișcat, și acționă brusc, azvârlindu-se spre mortul brunet. Târâncopul coborî ucigaș, dar stângaci. Kabaraijian îl evită. Îl plăcă pe brunet și amândoi căzură pe nisip. Cadavrul se sculă mult mai încet. Până ce o făcu, Kabaraijian se afla înapoia lui.

Manipulatorul se retrase încet, pas cu pas. Acum, propria sa echipă se afla în fața lui, împleticindu-se spre el cu armele ridicate. Era un spectacol care-i dădea fiori. Cadavrele continuau să înainteze și brațele li se mișcau. Ochii lor însă erau inexpressivi, iar fețele moarte – **MOARTE!**

Pentru prima dată, Kabaraijian înțelese oroarea pe care o simțeau unii în prezența morților.

Privi peste umăr. Cadavrele lui Cochran veneau spre el, înarmate. Cochran nu se sculase. Zăcea cu fața în nisip și valurile îi loveau încetșor cizmele.

În scurtul moment de răgaz pe care-l avea la dispoziție, mintea sa reîncepu să funcționeze. Bărbatul duse mâna la centură. Controlerul era activat; îl simțea călduț și bâzâind. Îl testă. Își proiectă gândurile spre cadavrele sale, în ele. Le porunci să se oprească, să-și arunce sculele, să încremenească.

Ele continuă să avanseze.

Kabaraijian se cutremură. Controlerul funcționa; putea percepe ecurile în mintea lui. Dintr-un motiv sau altul, însă, cadavrele nu răspundeau. Simți cum îngheață.

Și îngheță realmente, când înțelegerea îl lovi ca un duș de apă glacială. Nici cadavrele lui Cochran nu răspunseseră. Ambele echipe se întorseseră împotriva manipulatorilor lor.

Comandă prioritară!

Auzise de așa ceva. Nu văzuse însă nici una în desfășurare, și nici nu visase că ar putea vedea. Telecomenzile de prioritate erau obiecte de contrabandă foarte scumpe și, în primul rând, absolut ilegale pe toate planetele pe care se legiferaseră manipularea cadavrelor.

Iar acum, se confrunta cu una. Cineva dorise să-l ucidă. Cineva încerca să-l ucidă. Folosind o telecomandă de prioritate, utiliza împotriva lui propriile sale cadavre.

Se azvârli mental asupra morților, luptându-se să reia controlul, străduindu-se să îndepărteze ceea ce-i dirija. Nu avea însă cu ce să se lupte. Pur și simplu, cadavrele refuzau să răspundă.

Kabaraijian se aplecă și ridică de pe nisip un perforator.

Se îndreptă repede și se răsuci, pentru a înfrunta cadavrele lui Cochran. Cel mai voinic dintre ele, cel cu picioare subțiri, se apropie, lovind cu târnăcopul. Kabaraijian pară cu perforatorul, ridicându-l ca o pavăză. Mortul izbi din nou.

Kabaraijian porni perforatorul și-l înfipse în abdomenul cadavrului. Urmă o secundă oribilă, cu sânge țâșnind și carne sfâșiată. Scena ar fi trebuit să continue printr-un țipăt și o agonie. Bineînțeles, nu se întâmplă așa.

Iar târnăcopul se abătu oricum în jos.

Contraatacul lui Kabaraijian dezzechilibrase cadavrul și lovitura acestuia nu-l nimeri, totuși îi spintecă tunica pe piept, rupând-o pe jumătate și trasându-i o urmă însângerață de la umăr la stomac. Clătănându-se, bărbatul se rezemă cu spatele de perete, lipsit de apărare.

Cadavrul se apropie, ridicând din nou târnăcopul, cu ochii goi. Perforatorul îi rămăsese înfipt în abdomen, bâzâind și funcționând, iar sângele se revărsa în jeturi roșii. Cu toate acestea, continua să umble.

„Nu simte durerea“, se gândi Kabaraïjian cu acel colțișor al minții sale care nu încremenise de spaimă. Rana nu era imediat fatală și cadavrul n-o putea simți. Avea să sângereze până cădea, fără s-o știe, fără să-i pese. N-avea să se oprească decât atunci când nu se va mai putea clinti. *Nu simțea durerea!*

Cadavrul ajunsese aproape lângă el. Kabaraïjian se azvârli pe nisip, înhăță un bolovan și se rostogoli.

Morții sunt lenți, foarte lenți; decalajul între comandă și gest este mare. Lovitura sosi târziu și alături. Kabaraïjian se rostogoli în picioarele cadavrului și-l răsturnă. Apoi se ridică deasupra lui, cu bolovanul în pumn, izbindu-l în țeastă, o dată și încă o dată, spărgând osul până la sintecreier.

În cele din urmă, cadavrul nu se mai clinti. Însă ceilalți ajunseseră la el. Două târnăcoape se înălțară aproape simultan. Unul dintre ele rată complet ținta. Celălalt, însă, îi smulse o bucățică din umăr.

Kabaraïjian prinse al doilea târnăcop și-l răsuci, luptându-se să-l oprească, și pierzând. Cadavrele erau mult mai puternice decât el. Mortul își eliberă târnăcopul și-l înălță, pentru o nouă tentativă.

Bărbatul se ridică în picioare, izbindu-se cu umărul în cadavru și răsturnându-l. Ceilalți morți îl atacară, căutând să-l prindă. El nu rămase să se lupte. O luă la fugă. Cadavrele porniră în urmărire, lente și stângace, dar cumva terifiante.

Kabaraïjian ajunsese la șalupă, o prinse cu ambele mâini și împinse. Ambarcațiunea lunecă greu peste nisip. Împinse din nou, și acum alunecă mai ușor. Era scaldat de sudoare și sânge, respira gâfâit, sacadat, însă continua să împingă. Umărul îi pulsa cumplit, trimițându-i în întregul corp valuri de durere. Îl ignoră, rezemându-l de bordul șalupei și, în cele din urmă, izbuti să coboare ambarcațiunea în apă.

Apoi, un cadavru ajunsese lângă el și-l atacă exact atunci când se urca în șalupă. Kabaraïjian porni motorul și-l ambală la maximum. Șalupa răspunse imediat. Demară cu o explozie bruscă de spumă și stropi, străbătând apele verzi spre despicătura întunecată și sigură din perețele îndepărtat al peșterii. Kabaraïjian suspină... și cadavrul îl prinse de gât.

Se suise în șalupă. Târnăcopul i se înfipsea în lemn, devenind inutilizabil, dar îi rămăseseră brațele, iar acelea erau îndeajuns. Le petrecu în jurul bregatei manipulatorului și strânse. Kabaraïjian îl lovi înnebunit, zdrobindu-i chipul calm, inexpresiv. Mortul nu schița nici un

efort de a se feri de lovături. Le ignora. Kabaraïjian lovi din nou și din nou, își înfipse degetele în ochii goi, îl izbi în gură, până-i sparse dinții.

Cu toate acestea, degetele din jurul gâtului său se strângeau tot mai mult și, în ciuda strădaniilor, nu le putea desface. Sufocându-se, nu mai lovi în cadavru, ci împinse cu piciorul în volan.

Ambarcațiunea viră brusc, legănându-se într-o parte și alta. Peștera goni pe lângă ei ca o ceață, iar pereții se apropiară. Urmă apoi impactul dur, bubuitura lemnului care se crăpa și rostogolirea scurtă din șalupă în apă. Kabaraïjian fu deasupra, însă căzură amândoi. Cadavrul continua să-și mențină strânsoarea, trăgându-l pe Kabaraïjian în jos, o dată cu el, sufocându-l.

Însă bărbatul inspiră adânc înainte ca undele verzi să se închidă deasupra lui. Cadavrul încercă să respire sub apă. Kabaraïjian îl ajută. Își vârî ambele mâini în gura lui și o menținu deschisă, asigurându-se că-și umplea plămânii cu apă.

Mortul muri primul. Degetele sale slăbiră strânsoarea.

În cele din urmă, simțind că plămânii lui erau pe punctul de a exploda, Kabaraïjian reuși să se elibereze și se împinse către suprafață. Apa abia îi ajungea la piept. Stătu pe cadavrul nemișcat, ținându-l dedesubt, în vreme ce el inspira adânc.

Șalupa se înfipsese într-o creastă de steiuri ascuțite care se ridica din apă în lateralul ieșirii din peșteră. Coridorul respectiv se distingea la numai un metru depărtare, conturându-se în umbre. Dar acum se afla în siguranță? Fără o ambarcațiune? Kabaraïjian se gândi să pornească pe jos, dar abandonează imediat ideea. Avea prea mulți kilometri de parcurs înainte să ajungă la lumina zilei, fără să pună la socoteală distanța care-l despărțea de stația riverană. Ar fi însemnat să fie vânat prin beznă de ceea ce mai rămăsese din echipa lui de cadavre. Ideea îi trimise un fior pe șira spinării. Nu, mai bine să rămână și să-l înfrunte pe atacator!

Se îndepărtă de cadavru și porni spre epava șalupei, agățată încă de stâncile ce o spărseseră. La adăpostul ei, avea să fie dificil de găsit sau, cel puțin, de văzut. Iar dacă inamicul nu-l putea vedea, avea să-i fie greu să trimită cadavrele împotriva lui.

Între timp, poate că-l putea zări el pe inamic.

Inamicul... Cine era? Bartling, bineînțeles. Bartling trebuia să fie sau unul dintre oamenii săi. Cine altul?

Dar unde era? Trebuiau să fie în apropiere, într-un loc de unde puteau vedea plaja. Nu poți dirija un cadavru de la o depărtare prea mare; feedback-ul senzorial nu este suficient de bun. Singurele simțuri la care ai acces sunt văzul și auzul, ele înseși neclare. Trebuie să vezi

cadavrul, să vezi ce face și ce ai dori să facă. Prin urmare, omul lui Bartling se afla undeva în preajmă. În peșteră. Dar unde anume?

Și cum ajunsese acolo? Kabaraijian căzu pe gânduri. Era probabil șalupa pe care o auzise Cochran. Fuseseră urmăriți de cineva care deținea o telecomandă de prioritate. Poate că, în timpul nopții, Bartling îi fixase un emițător pe șalupă.

Kabaraijian își flexă genunchii, până ce numai capul îi rămase deasupra apei, și privi pe lângă epava șalupei. Plaja era o pată alburie, dincolo de întinderea verzuie și neclară a apei din peștera uriașă. Nu se auzeau decât clipocelile văluirelor pe bordul ambarcațiunii. Zărea însă mișcare. A doua șalupă fusese coborâtă de pe nisip, iar un cadavru suia la bord. Celelalte, mișcându-se încet, intrau în apă. Purtau târnăcoapele pe umeri.

Îl căutau. Inamicul bănuia că el continua să se găsească acolo. Îl vâna. Kabaraijian fu ispitit din nou să plonjeze spre ieșire, să fugă și să înoate către lumina zilei, să iasă din semiîntunericul oribil în care propriile lui cadavre îl urmăreau cu chipuri reci și mâini chiar mai reci.

Își înăbuși acest impuls. Cât timp ei scotoceau peștera, ar fi putut să-și asigure un avantaj. Dar cu șalupa, l-ar fi ajuns imediat din urmă. Putea încerca să scape de ei prin labirintul cavernelor. Însă dacă i-o lua înainte, nu avea decât să-l aștepte la ieșirea din sistemul de peșteri. Nu, nu! Trebuia să rămână aici și să-și descopere inamicul.

Unde putea fi acesta? Cercetă peștera cu privirea, fără să vadă nimic. Era o întindere uriașă de verde mohorât, stâncă, apă și plaje. Suprafața apei era întreruptă de câteva stânci mari ce-și înălțau crestele deasupra văluirelor. Înapoia lor se putea ascunde un individ. Nu însă și o șalupă. Nu exista nimic suficient de mare înapoia căruia să se ascundă o șalupă. Poate că inamicul purta echipament de scufundător. Totuși, Cochran auzise o șalupă...

Ambarcațiunea traversase jumătate din cavernă, îndreptându-se către ieșire. La comenzi, se afla mortul șaten. Ceilalți doi plescăiau încet prin apa puțin adâncă, în siajul șalupei.

Trei cadavre, vânaând. Și pe undeva, pe aproape, se ascundea manipulatorul lor. Cel cu telecomanda de prioritate. Mintea și voința lor. Dar unde anume?

Șalupa se apropia. Părăsea grota? Poate credeau că el fugise? Sau... nu, probabil că intenționau să blocheze ieșirea și *apoi* să cerceze peștera.

Îl văzuseră? Știau unde se afla?

Brusc, își reaminti de propriul său controler și mâna îi băjbăi pe sub apă, pentru a verifica dacă rămăsese intact. Nu se spărsese. În plus,

funcționa; controlerele erau etanșe. Era adevărat, nu mai controla nici un cadavru, totuși putea fi util la un moment dat...

Kabaraïjian închise ochii și încercă să ignore orice sunete. În mod deliberat, își înăbuși percepțiile și se concentra asupra îndepărtatelor ecouri senzoriale ce continuau să-i murmure în minte. Nu dispăruseră. Erau și mai vagi decât de obicei, dar mai puțin confuze; acum, nu existau decât două seturi de imagini. Al treilea cadavru al său plutea la câțiva metri depărtare și nu mai emitea nimic.

Își încordă mintea, ascultă și încercă să vadă. Acele pete încețoșate începură să prindă contur. Două imagini, ambele neclare, luară formă, suprapunându-se, alcătuind o încălceală senzorială, dar Kabaraïjian trase de firele ei și imaginile se limpeziră.

Un cadavru se afla afundat până la brâu în apa verde, mișcându-se lent, cu un târnăcop în mână. Putea zări coada sculei și mâna care o ținea, precum și apa tot mai întunecată spre adânc. Mortul nu privea însă în direcția lui Kabaraïjian.

Al doilea cadavru se afla în șalupă, cu o mână pe volan. Nici el nu se uita spre Kabaraïjian. Privea în jos, la tabloul de bord. Trebuia multă concentrare pentru ca un cadavru să conducă orice fel de mașinărie. De aceea, manipulatorul îl obliga să nu scape din ochi comenzile.

Atât doar că putea vedea mai mult decât tabloul de bord. Vedea perfect întreaga șalupă.

Și brusc, totul deveni cât se poate de clar. Știind acum că epava constituia o ascunzătoare perfectă, Kabaraïjian se retrase mai mult la adăpostul ei, apoi își trecu o mână peste bord și se prelinse încetișor înăuntru, ghemuindu-se. Stânca făcuse o gaură mare în fundul ambarcațiunii, dar lada cu scule era intactă. Se târî spre ea și o deschise. Cadavrele luaseră majoritatea echipamentului minier, însă rămăsese o trusă de reparații. Kabaraïjian scoase din ea o cheie fixă masivă și o șurubelniță. Vârî șurubelnița la brâu și strânse cu putere cheia în mână. Și așteptă.

Cealaltă șalupă aproape că ajunsese lângă el; putea auzi torsul motorului și clipocitul apei în jurul său. Așteptă până se lipi de epavă. Apoi, se ridică brusc și sări.

Ateriză exact în mijlocul celeilalte ambarcațiuni, care se legănă violent sub impact. Kabaraïjian nu-i lăsă inamicului timp să reacționeze – cel puțin, cadavrul nu avu timp s-o facă. Păși înainte și lovi din toate puterile cu cheia în țeasta mortului. Cadavrul căzu pe spate. Kabaraïjian se aplecă, îl prinse de picioare și-l ridică, împingându-l peste bord. Imediat, mortul dispăru din șalupă.

Răsucindu-se apoi rapid, prospectorul privi în jos, spre chipul stupefiat al lui Ed Cochran. Ținu cheia cu o mână, iar cu cealaltă pipăi după

comenzile șalupei și mări viteza. Ambarcațiunea accelerează și se năpusti spre ieșire. Peștera și cadavrele dispărură în urmă, iar bezna coborî brusc, o dată cu pereții stâncoși. Kabaraijian aprinse proiectorul.

— Salut, Ed, zise el, cântărind cheia în palmă. Glasul îi era foarte calm și foarte rece.

Cochran emise un suspin zgomotos de ușurare.

— Matt, vorbi el, slavă Domnului, de-abia acum mi-am revenit! Cadavrele mele... au...

Kabaraijian clătină din cap.

— Nu, Ed, nu ține! Nu mă vrăji cu așa ceva, te rog! Dă-mi telecomanda de prioritate.

Cochran păru speriat. Se sili apoi să zâmbească în stilul lui specific.

— Glumești, nu? N-am nici o telecomandă de prioritate. Ți-am spus c-am auzit altă șalupă...

— Nu există nici o altă șalupă. A fost doar o pistă falsă, pentru eventualitatea că vei da greș. La fel ca lovitura aceea pe care ai primit-o pe plajă. Sunt convins c-a fost o treabă foarte delicată – să dirijezi cadavrul să te atace cu târnăcopul, astfel încât să am impresia că te-a lovit cu adevărat. Ai reușit-o însă excelent. Complimentele mele, Ed! L-ai manipulat perfect. Ca și pe celelalte. Nu-i ușor să coordonezi o echipă de cinci care să facă simultan lucruri diferite. O treabă de nota zece, Ed! Te-am subestimat. Nu crezusem niciodată că ești un manipulator atât de bun.

Cochran ridică ochii de pe fundul șalupei și-l privi; zâmbetul îi dispăruse. După aceea, se uită în jur, spre pereții de piatră aflați atât de aproape.

Kabaraijian cântări din nou cheia, simțindu-și palma asudată. Cu cealaltă mână își atinse umărul în treacăt. Sângerarea se opri. Se așeză fără grabă, punând palma pe capota motorului.

— Nu mă-ntrebi de unde știu, Ed? Întrebă el. Dar, întrucât Cochran tăcea posac, continuă: O să-ți spun oricum. Te-am văzut. Am privit prin ochii cadavrului meu și te-am văzut ghemuit aici, în șalupă, întins pe fundul ei și trăgând cu coada ochiului peste bord, căutând să dai de urma mea. Nu păreai deloc mort, ci mai degrabă foarte vinovat. Atunci am înțeles. *Tu* ai fost singurul care vedea perfect toată plaja. *Tu* erai singurul din peșteră.

Apoi tăcu, simțindu-se cumva stânjenit. Glasul îi ezită și se înmuie.

— Vreau doar să știu... de ce? *De ce*, Ed?

Cochran îl privi din nou și ridică din umeri.

— Pentru bani, îi răspunse. Doar pentru bani, Matt. Ce altceva ar fi putut să fie? – Zâmbi; nu era zâmbetul lui obișnuit, ci unul silit, strâmb. – Îmi place de tine, Matt.

— Ai o modalitate aparte de a mi-o demonstra, răspunse Kabaraijian fără să-și poată opri surâsul. Ai cui bani?

— Ai lui Bartling. Aveam mare nevoie de bani. Evaluările mele sunt mici și n-am economisit absolut nimic. Dacă ar fi fost să părăsesc Grotto, ar fi trebuit să-mi vând echipa ca să cumpăr un bilet de plecare. Apoi, aș fi redevenit manipulator de închiriat. Nu doresc asta. Aveam nevoie de bani – repede.

Ridică din umeri.

— Voiam să-ncerc să strecur niște voylburi prin contrabandă, însă tu m-ai descurajat. Aseară, mi-a trecut prin minte altă idee. N-am crezut c-o să mergă chestiile alea cu organizarea noastră și cu înfruntarea lui Bartling, dar m-am gândit că pe el l-ar fi interesat. După ce-am plecat din tavernă, m-am dus la el. Mă gândisem că s-ar putea să-mi plătească ceva pentru informație, ba poate chiar să facă o excepție și să mă lase să rămân pe planetă.

Clătină mohorât din cap. Kabaraijian tăcu. În cele din urmă, Cochran continuă:

— M-am dus să-l văd. Era cu trei gărzi de corp. Când a auzit, l-a apucat isteria. Deja îl umiliseși, iar acum credea că s-ar putea să ai succes. Mi-a... mi-a făcut o ofertă. O grămadă de bani, Matt. O *grămadă* de bani.

— Mă bucur că nu m-ai vândut așa de ieftin!

— Nu, zâmbi Cochran, Bartling dorea realmente să-ți vină de hac și l-am făcut să plătească. El mi-a dat telecomanda. Nu voia s-o atingă. Mi-a zis că făcuse rost de ea pentru eventualitatea că „mințile-moarte” și „zombii” lor l-ar fi atacat vreodată.

Bărbatul strecură o mână în tunică și scoase o cutiuță plată, asemănătoare controlerului de la centură. O aruncă ușurel spre Kabaraijian.

Acesta nu schiță gestul de a o prinde. Telecomanda îi trecu peste umăr și căzu în apă.

— Hei! rosti Cochran. Nu trebuia s-o lași să cadă. Cadavrele tale n-or să te asculte, dacă n-o dezactivezi.

— Mă doare umărul, începu Kabaraijian și se opri brusc.

Cochran se ridică în picioare și se uită la el de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată.

— Îmhâm, zise el încleștându-și pumnii. Îmhâm.

Era cu un cap mai înalt decât Kabaraijian și mult mai masiv. Părea că abia acum observase rănile celuiilalt.

Kabaraijian simți cum cheia îi devine mai grea în palmă.

— Să nu încerci ceva, îl preveni el.

— Îmi pare rău! spuse Cochran și se năpusti asupra lui.

Kabaraïjian încercă să-l izbească în cap cu cheia, dar Cochran pară lovitura. Cu cealaltă mână prinse încheietura și i-o răsuci. Kabaraïjian își simți degetele amorțindu-i.

Nu exista ideea de fair play ori de milă. Se lupta pentru viața lui. Mâna liberă îi băjbâi spre brâu și înhăță șurubelnița. O smulse și o înfipse în celălalt. Cochran icni și strânsoarea îi slăbi pe neașteptate. Kabaraïjian lovi din nou, răsucind scula, apoi o trase, sfârtecând tunică și carnea.

Cochran se împletici spre înapoi, ținându-se cu mâinile de abdomen. Kabaraïjian îl urmări și îl împunse cu șurubelnița pentru a treia oară, cu sălbăticie. Cochran căzu.

Încercă să se ridice, apoi renunță și căzu din nou. Rămase pe fundul șalupei, sângerând abundent.

Kabaraïjian reveni la comenzi și menținu șalupa pe un curs egal depărtat de pereți. Conduse prin coridoare, peșteri și tuneluri, peste lăcușoarele cu apă verzuie. Iar în lumina albă, puternică a proiecteurului, îl privi pe Cochran.

Acesta nu se mai clinti deloc și vorbi o singură dată. Imediat după ce ieșiseră din peșteri, sub soarele de după-amiază al lui Grotto, ridică ochii pentru câteva clipe. Palmele îi erau acoperite de sânge. Avea ochii umezi.

— Îmi pare rău, Matt! spuse el. Îmi pare al dracu' de rău!

— La *naiba!* mormăi Kabaraïjian cu glas tremurat.

Opri brusc șalupa în mijlocul apei și se aplecă spre trusa de prim-ajutor. Se apropie apoi de Cochran și-i bandajă rănille.

Când reveni la comenzi, ambală motorul la maximum. Ambarcațiunea goni nebunește peste apele verzi, sclipitoare.

Cochran muri înainte să fi ajuns la râu.

Kabaraïjian opri șalupa și rămase plutind în derivă. Ascultă sunetele planetei din jurul său: susurul apei râului vărsându-se în lacul cel mare, ciripitul păsărilor și fâlfâitul aripilor, clipocitul peștilor sărind din unde. Rămase acolo până ce se lăsă înserarea, privind în amonte și gândindu-se.

Se gândi la ziua de mâine și la cea de poimâine. Mâine trebuia să revină la peștera cu voylburi. Cadavrele lui încremeniseră când ieșiseră din raza de acțiune a telecomenzii; ar fi trebuit să le poată recupera. Tot acolo se mai afla și un mort din echipa lui Cochran. Poate c-ar fi reușit să înjghebeze o echipă de trei, dacă cel pe care-l împinsese peste bord nu se înecase.

În plus, acolo existau voylburi din cele mari. Avea să extragă oul de ceață tremurătoare, să-l predea și să obțină o evaluare bună. Bani. Trebuia să facă rost de bani, de toți banii pe care-i putea aduna. După

aceea, putea începe să vorbească cu alții. Și după aceea... după aceea, Bartling avea să se trezească în plin război. Cochran fusese o victimă – prima. Nu însă și ultima. Kabaraïjian avea să le spună celorlalți că Bartling trimisese pe cineva cu o telecomandă de prioritate și că de aceea murise Cochran. Era adevărat. Era perfect adevărat.

În seara aceea, Kabaraïjian reveni la stație cu un singur cadavru în șalupa lui, un cadavru care era straniu de rigid și de nemișcat. Întotdeauna, cadavrele sale îl urmaseră în birou, umblând după el. În seara aceea, cadavrul era purtat pe umărul lui.

Chicago
Decembrie, 1972

WEEK-END ÎNTR-O ZONĂ DE RĂZBOI

Sâmbătă în zori, cu soarele întrevăzându-se doar ca o lumină firavă înapoia norilor. Se împart armele. Suntem sub cerul liber, în baza de la marginea zonei de război, aliniați și plescăind prin stratul de zăpadă amestecat cu noroi, gros de trei centimetri. Nu înțeleg de ce ne-au aliniat. Ne-ar fi putut da armele înăuntru, o dată cu uniformele. Este frig aici, afară.

Armurierul este același tip care a operat verificarea creditului. Slăbănog, cu ten gălbejit, ochi mici și mijii. Plictisit înainte, plictisit și acum, câtuși de puțin grăbit. În vreme ce noi tropăim prin mazăgă. Scrie seria fiecărei arme pe care ne-o întinde. Cred că te taxează suplimentar dacă pierzi blestemăția aia. Te taxează pentru orice. Week-end-ul ăsta va costa o avere. Mă întreb, din nou, ce dracu' caut aici? Tenisul este mult mai ieftin. În plus, rămâi în viață după fiecare partidă. Întotdeauna. Fără excepție.

Este rândul meu. Armurierul mă privește printre pleoapele întredeschise, verifică seria armei pe care o ține în mână, o scrie, îmi întinde arma. Îmi cere numele.

— Birch, îi spun. Andrew Birch.

Scrie numele. Iau arma și mă îndepărtez. Următorul tip se apropie de masă.

Arma este din plastic neted și negru, lungă cât brațul meu, cu linii fine, curgând spre râțul din capătul țevii. O simt rece și lunecoasă în palmă, și miroase a vaselină. Nu este încărcată. Scot din centură un încărcător, îl introduc în locașul lui și-l aud clicăind. Acum, sunt pregătit. Ca individul ăla din spoturile publicitare. Prima mea patrulă. Un soldat înarmat. Un bărbat. Așa-i!

Cât rahat...

Nu cred că-s mare sculă de soldat. Țin arma stângaci, în ciuda hipnoinstruirii de companie. Nu prea știu ce să fac cu ea. Dacă aș fi știut, n-aș fi dorit să fiu aici. În week-end-uri, joc tenis. Locul meu nu-i aici. Am fost un idiot că am venit. Dacă voi fi împușcat? Concomii au și ei puști.

Răsucesc arma și o examinez. Dedesubtul țevii, simt o zonă rugoasă. Niște litere. Seria armei și o inscripție: PROPRIETATEA LUI MANEUVER, INC.

Stancato se apropie, cu arma sub braț, ridicându-și vizorul nocturn al căștii. Poartă casca aplecată pe o parte, șmecherește. Ăsta-i genul lui. Lucrul cel mai enervant este că-i stă bine. Cu bocanci și cască de campanie, în salopeta verde-cafenie despre care Maneuver încearcă să susțină că-i o uniformă, el reușește să arate bine. Masculin, dur. Ținuta lui demonstrează că se simte ca la el acasă. N-ar trebui să fie așa. Pentru el, este tot prima dată. Știu asta.

Stancato arată întotdeauna firesc. Este mai înalt decât mine, dar numai mușchi, zvelt, brunet și arătos. Eu sunt scund și am o față ca luna plină, cu păr castaniu, ondulat. Stancato mănâncă precum un spart, fără să se cunoască ceva pe trupul lui athletic. Eu mă-ngraș imediat ce nu-mi respect dieta. La birou, Stancato se îmbracă după ultima modă. Acum sunt în vogă gulerele evazate și semimantiile, luna trecută a fost altceva. El arată excelent, elegant. Eu port cam aceleași haine și par un handicapat înfofolit excesiv.

Bănuiesc că și în uniformă asta arăt tot ca un handicapat. Nu-i pe măsura mea. Este prea largă acolo unde nu trebuie și mă strânge unde ar trebui să fie lejeră. Nici măcar nu-mi ține cald. Simt cum mă taie vântul. Ne-ar fi putut îmbrăca mai bine, la banii pe care ni-i cer. Sunt pe jumătate decis să fac o plângere la Oficiul pentru Protecția Consumatorilor. Asta dacă mă-ntorc viu.

Stancato își mângâie arma și-mi zâmbește.

— O sculă țăpână, spune el. O să facem treabă bună cu ea.

De unde dracu' știe el asta? E prima lui incursiune și vorbește deja ca un veteran. Însă probabil că are dreptate. O să facă treabă bună.

Lângă bază, elicopterul și-a pus elicele în funcțiune, dar încă nu-i timpul să pornim. Ceilalți continuă să plescăie prin zăpada pe jumătate topită. Am senzația că se așteaptă un comentariu din partea mea. Încerc frecvent senzația asta, mai ales în preajma lui Stancato. Are stilul de a veni la mine și a-mi spune ceva care aproape mă silește să zic o tâmpenie.

De data asta, mă gândesc. Nu vreau să-și dea seama cât sunt de nervos.

— Crezi că moș Dolecek o să ne remarce? Întreb în cele din urmă.

Dolecek este șeful nostru. El este motivul pentru care mă aflu aici. De douăzeci de ani, blestematul participă în fiecare week-end la manevre. Zice că un bărbat nu-i bărbat adevărat până n-a fost rănit. Mie mi se pare ca o reclamă pentru zona de război. Însă nenorocitul are de acordat o gradăție, iar eu n-am mai primit o gradăție de doi ani. Asta ar putea să-l impresioneze.

Deși n-o s-o recunoască, Stancato a venit aici din același motiv. Zice că s-a plictisit de tenis, de golf și de drumeții montane, că vrea mai

multe senzații tari. Este un tip ambițios. Este cu doi ani mai tânăr decât mine, dar am ajuns deja la aceeași gradație. Acum, vrea să mă depășească.

— Dolecek o să fie maior în week-end-ul ăsta, rânjește el. N-o să ne vadă, nea Andy. Nici măcar n-o să știe c-am trecut p-aici. Așa că relaxează-te și distrează-te cât poți!

Toată lumea și-a primit arma. Sergentul latră ceva și pornim în pas alergător spre elicopter. Este un aparat mare și zgomotos, numai metal verde și rotoare ce vuiesc și răscolesc aerul, purtând emblema Maneuver pe flanc. Înăuntru, există bănci dispuse în lungul fuzelajului, pe care le ocupăm rapid. Nimeresc între Stancato și un tip mai în vârstă, cu nasul spart și un burtoi imens. Un soldat ca noi toți, răcanii, însă cu însemne de veteran pe mâneci. A mai făcut asemenea incursiuni și are o mulțime de killpuncte la activ. Îi studiez chipul, încercând să-mi dau seama ce anume face din el un ucigaș, nu o victimă. Nu disting nimic.

Pilotul decolează. În jurul meu, fețele sunt puțin tensionate, dar fericite. Mulți zâmbesc, unii fac glume. De ce dracu' or fi așa veseli? Ei nu știu că s-ar putea să fim uciși? În ceea ce mă privește, simt că mi se face rău. A fost o idee complet idioată.

Stancato este unul dintre cei care zâmbesc larg.

— Te simți bine, Andy? mă întreabă răcnind, ca să se facă auzit peste zgomotul elicopterului. N-arăți prea grozav.

Rânjește, așa că știu că glumește. Cu toate astea, nu mă păcălește. Îi place să râdă de mine.

— Mă simt perfect.

N-o să vomit, oricât de mult aș dori s-o fac. I-aș oferi prea multă satisfacție. Dacă nu mă pot stăpâni, o să vomit peste el.

— Sunt doar puțin nervos, adaug.

— Speriat, vrei să zici. — Hohotește. — Haide, Andy, recunoaște! Toți suntem speriați. N-are de ce să-ți fie rușine. Eu sunt îngrozit. Ai fi un idiot, dacă nu ți-ar fi frică. Concomii o să tragă-n noi cu gloanțe adevărate. — Râde din nou. — Dar tocmai asta face aventura interesantă, este?

— Este.

O crede cu adevărat.

Burtoiul se uită spre Stancato.

— Ai zis-o bine, intervine el. (Are un glas profund, grav, și-i lipsesc jumătate din dinți. Un adevărat proletar.) Eu o fac de zece ani și mă sperie de fiecare dată. Dar asta-nseamnă să trăiești.

— Un bărbat nu poate spune c-a trăit până n-a întâlnit moartea, declară Stancato cu vocea lui calmă și inteligentă.

Este unul dintre sloganele Maneuver.

— Un bărbat nu-i bărbat până nu-i *manevrat*, reproduc eu celălalt slogan al reclamei.

Imediat, mă simt ca un idiot. Cumva, citatul lui Stancato se încadra în discuție. Al meu a părut o tâmpenie. Era, însă, prea târziu. Îl spuseseam.

Acum, Burtoiul râde de mine.

— Cum să nu! Voi, băieți, de-abia acum vă pregătiți să deveniți bărbați, nu? — Încuviințează din cap înaintea propriei sale afirmații. — Da, da. Sunteți răcani. Mi-am dat seama imediat.

— Un ochi cunoscător, comentează Stancato.

Ce să spun! Dacă n-am fi fost răcani, am fi avut însemnele de veterani.

— Așa-i, aprobă Burtoiul. Să știți că eu cunosc rosturile. Stați pe lângă mine. O să v-arăt care-s șpilurile. O s-am grijă ca blestemații de concomi să nu ia killpuncte de la amicii mei.

Nu-mi vine în minte altă persoană a cărei amicitie mi-aș dori-o mai puțin, cu excepția lui Stancato. Însă poate că ar trebui să fac așa cum a spus Burtoiul. Individul nu pare să aibă nici o gaură în el și nu vreau să capăt nici eu vreuna.

Se aude o bubuitură puternică și elicopterul se zguduie. Rotoarele amuțesc cu un ultim țuit. Am ajuns. Mijlocul zonei de război. Aici vom fi singuri. Plutonul pe care-l înlocuim cerceta regiunea de pădure. Căuta concomi. Sper că aceștia nu ne caută pe noi. Ce naiba s-a întâmplat cu războaiele de modă veche, în care soldații se întâlneau pe câmpul de luptă și se împușcau stând față în față?

Ne revărsăm din elicopter, într-o mare de noroi. Soarele a ajuns sus pe cer și un crâmpei din el se strecoară printre nori. Cea mai mare parte a zăpezii s-a topit. Vântul însă continuă să sufle și este la fel de frig ca și până acum.

Ne aflăm pe un platou îngust, stâncos, fără nici un detaliu caracteristic, înconjurat de conifere. Plutonul pe care-l înlocuim este aliniat, gata de imbarcare. Tipii înjură din belșug, totuși majoritatea par să zâmbească. Sunt acoperiți de noroi, dar nu văd nici o picătură de sânge. De asemenea, nu văd nici un rănit. Poate că va fi mai ușor decât crezusem.

Burtoiul îl salută pe unul dintre ei ridicând brațul și i se răspunde printr-un rânet.

— Cum a fost? strigă Burtoiul.

— Ar trebui să ne dea banii-napoi. A costat cam mult pentru o simplă excursie.

Individul clatină din cap, se uită spre sergentul lui și mă privește în trecere, disprețuitor. Face pe șmecherul. Probabil că-ntoarce banii cu lopata. Fie asta, fie că are destule killpuncte ca să-i asigure o reducere considerabilă. Altfel, cum și-ar fi putut permite să cumpere o săptămâ-

mână întreagă de război, la prețurile lui Maneuver? Probabil că ne privește de sus pe noi, soldații de week-end.

După ce am coborât toți, ei încep să se îmbarce, elicopterul clămpăne din elice și tipii pornesc – direcția spre casă! Înapoi la serviciu și la suburbii, sau unde s-or duce. Grație regulii de înlocuire liberă, concomii nu trag în elicopterele de transport. Se știe însă c-au ras plutoane nou-venite, imediat după debarcare. Îmi reamintesc asta, ușor nervos, și privesc în jur.

Sergentul latră un ordin și ne adunăm ca niște soldăței cumiți. Ne inspectează, evident dezgustat.

— Atenție! Începe el, cu accentul cel mai cazon cu putință.

Vorbește ca în vechile filme de război. Nu seamănă, totuși, cu un personaj din asemenea pelicule. Mai degrabă aduce cu un contabil. Poartă ochelari, este prea tânăr și surâde al naibii de mult. Nu intimidează câtuși de puțin. Observ că nu poartă nici însemne de veteran. Altă lovitură pentru mine. Andy Birch, ești cu adevărat un norocos!

— O să cercetăm zona, ne spune sergentul răcan. Tâmpiților ălor li s-a spus să-i găsească pe concomi și-au frecat luleaua o săptămână. Așa c-o să-i găsim noi! A sosit momentul să puneți osul la bătaie, băieți! O să vedem cum vă descurcați de-adevăratele. Și-ar fi bine să n-o luați în mână, altfel o să căpătați din partea mea mai multă mizerie decât ați fi visat de la concomi. Nu uitați, căpătăm locpuncte dacă găsim o tabără, plus killpuncte pentru fiecare concom de care avem grijă. Asta-nseamnă reduceri data viitoare.

Constat că-i evaluez interpretarea. Prima parte a sunat binișor, poate doar puțin exagerat. Sergentul dur și-așa mai departe... Finalul însă m-a pus pe gânduri. Mă-ntreb dacă el a fost instruit special, dacă învață din manual, sau cum? Sau, pur și simplu, i se iau părăluțele și este lăsat să-și facă de cap?

Acum ne repartizează sarcinile. Ne împărțim în grupe mai mici și ne răspândim prin pădure. Mă întreb de ce trebuie să ne despărțim. De ce nu ne desfășurăm în linie sau în altă formațiune? Probabil că există un motiv. Cred că sergentul acționează după regulament sau după ordinele vreunui șmecher care și-a tras un rang de week-end.

Rămân alături de Stancato și de Burtoi. Când ne împarte, mă trag cât mai aproape de Burtoi, ca să fac pereche cu el. Mă gândesc că un veteran nu-mi strică, ba chiar s-ar putea să fie decisiv. Stancato – lua-l-ar naiba! – judecă la fel.

Ca atare, ne strecurăm prin hățișul pădurii, cu armele în mâini. Ne îndreptăm spre interiorul regiunii, către munți. Ceilalți sunt undeva în preajmă, dar nu-i pot zări. Aerul este rece și solul îmbibat de apă. Sper că sergentul ne va îngădui să ne oprim pentru masă.

Sunt epuizat. Este mai rău decât tenisul, mult mai rău, și nu pot rezista. Gâfâi, inspirând adânc aerul înghețat, iar nenorocitul ăla de Burtoi nu-nceținește. Continuă cu același pas, împingând în lături vegetația, plescăind prin noroi. Parc-ar fi un trailer de grăsime, și vrea să mă bage-n pământ. Stancato nici măcar nu gâfâie, dar eu mă voi prăbuși. Arma cântărește o tonă.

Am acoperit o suprafață mare de teritoriu. Nu încape îndoială că de acum suntem în zona de război. Pot auzi focuri în depărtare, bubuituri foarte slabe de artilerie. Cu câțva timp în urmă, pe deasupra noastră a trecut un aparat de zbor concom. Era foarte sus, totuși Burtoiul ne-a strigat să ne culcăm. Uniforma mi s-a îmbibat complet de noroi. Mi-este mai frig ca oricând, dar, din fericire, vântul s-a oprit.

Către amiază, poposim ca să mâncăm într-un luminiș, la adăpostul unei stânci. Doar noi trei. Nu știu încotro au luat-o ceilalți. Nu înțeleg nimic din ceea ce se petrece. N-ar fi trebuit să rămânem cu ei? Unde sunt? N-ar fi fost mai bine dacă înfreg plutonul ar fi stat laolaltă? Am plătit bani frumoși pentru week-end-ul ăsta. Aș vrea să știu ce se-ntâmplă.

Stăm rezemați cu spinările de piatra acoperită de mușchi, ținem armele în poală și mâncăm rații din conserve cu încălzire instantanee. Este nemaipomenit să-mi pot scoate ranița din spate și să stau jos o vreme. În plus, mi-e foame. Mâncarea însă este oribilă. Ar fi fost de așteptat ca Maneuver să ofere mai mult pentru prețurile pe care le plătim. Cum naiba de-și păstrează clienții?

Stancato nu pare totuși nemulțumit. Mănâncă rapid, aproape înfulecând, apoi surâde când mă vede cum inspectez porția cu vârful furculiței.

— Mănâncă, Andy, îmi spune. Avem nevoie de toată energia posibilă. Ziua de-abia a început. După aceea, se ridică în picioare și se întinde, continuând să zâmbească. — Asta-i viața! Afară, departe de oraș, cu dușmani în jurul tău și cu o armă în mână. Da, cred că Maneuver are dreptate. Viața-i mai dulce când moartea-i aproape.

Burtoiul ridică ochii de la conserva lui și se strâmbă.

— Stai jos! Și nu mai vorbi așa tare. Vrei să ne-aduci concomii pe cap? În felul ăsta, n-o să trăiești prea mult.

Stancato se așază rânjind.

— Știi multe despre război, așa-i?

— Bineînțeles, încuviințează Burtoiul. Să știți că pot fi sergent, dac-aș vrea. Ba chiar să-mi cumpăr un rang de week-end. Am o grămadă de killpuncte. Da' nu-i pentru mine. Așa-mi place mai mult, pe teren. Înainte de-a mă curăța, o să am mai multe killpuncte decât oricare altul. Asta-mi

doresc, nu să duc războiul din birou, ca ăia cu funduri late și bani gârlă, care se-nscriu comandanți în week-end-uri.

Mă uit la el, împingând în lături conserva din care n-am mâncat nici jumătate. Un bărbat urât, cu un nas urât, un burtoi imens și un creier minuscul. Cu toate astea, el a ucis oameni, soldați probabil mai buni decât el, și revine acasă, pe când alții mor. De ce? Mă pregătesc să-i pun întrebarea asta.

Stancato mi-o ia înainte.

— Îți place să ucizi, spune el cu ochi reci și iscoditori.

Știu că o să-i placă și lui. Îi place să facă rău oamenilor, să-i umilească. Ciuruirea oamenilor reprezintă pentru el un fel de drog.

— E război, zice Burtoiul. Aici, în zonă, dar și acolo. Noi nu-i spunem așa, dar tot război este. În fiecare minut, ești urmărit de tipi care vor să-ți ia nevasta, care vor să-ți ia slujba, care abuzează de copiii tăi și-ncearcă să ți-o tragă. Trebuie să contraataci, și asta-i o modalitate. Da, îmi place. De ce nu? Concomii ăia – arată spre hățișuri cu un gest brusc, violent, din cap – sunt în majoritate negrotei, știați? Se face o mulțime de publicitate acolo unde locuiesc ei. Oricum, ne urăsc. De ce să nu-i ajut pe câțiva s-o mierlească?

Ne privește belicos, parcă sfidându-ne să-l provocăm. Eu nu intenționez în nici un caz s-o fac. Este un idiot, dar s-ar putea să am nevoie de el.

Probabil că Maneuver îi apreciază pe cei ca el. Ei urăsc,ucid și revin aici în fiecare week-end. Este firesc să li se acorde reduceri. În același timp, aduc și bani pentru companie. Adună punctele alea, strâng suficient de multe și finalmente Maneuver câștigă războiul, iar Consolidated Combat trebuie să transfere un snop măricel de credite, nu invers.

Fac prinsoare că Burtoiul participă la toate războaiele. Chestia asta îi definește cumva pe oameni, nu prea măgulitor. De peste cincizeci de ani, n-a mai existat un război adevărat, așa că inventăm sporturi sângeroase, pentru ca niște animale ca Burtoiul să le poată juca și să ejaculeze de satisfacție.

Stancato va fi priceput la asta, cum să nu! Poate că, după o vreme, se va transforma într-un Burtoi. Ar fi amuzant. Merită o astfel de soartă. Nu și eu, însă. După week-end-ul ăsta, nu mă mai întorc pe aici.

Burtoiul se ridică și ne face semn. Ne luăm armele și-l urmărim, înapoi în pădure.

Este spre sfârșitul după-amiezii. Ne găsim în mijlocul zonei de război, iar noroiul s-a preschimbato din nou în zăpadă pe jumătate topită.

Dedesubtul ei nu mai este însă pământ, ci piatră, așa că avansăm mai rapid.

În pădure duhnește îngrozitor. Undeva, în apropiere, se aud focuri de arme. Ne ghemuim și ne furișăm într-acolo, căutând să facem cât mai puțin zgomot. Acum respir ceva mai ușor. Sunt speriat în continuare, totuși mi-am reglat respirația. Iar mușchii nu mă mai dor. Nu-i mai simt deloc.

În fața noastră, putrezește un copac prăbușit, cu un cadavru atârând peste el, a cărui forță e îngropată în zăpada înroșită de sânge. Pare un cadru dintr-un film. Nu mă afectează, până în clipa când îmi dau seama că este real. Atunci tresar.

A murit de ceva timp. Mirosul se întetește pe măsură ce ne apropiem. Ajuns lângă el, pot vedea carnea umflată și în descompunere. Vizorul căștii este coborât. A murit așadar în timpul nopții. Uniforma este cenușie, iar pielea neagră. Un concom. Primul dușman pe care-l văd. Sper ca toți concomii pe care-i voi vedea să fie morți.

Burtoiuul trece mai departe fără nici un comentariu, doar cu un surâs fluturându-i în colțul gurii. Stancato ocolește cadavrul, repede, de-abia privindu-l, nepăsător. Pentru Stancato cel calm și detașat, nu-i decât alt crâmpel din decor. Eu mă opresc.

Nu pot vedea ochii concomului prin vizor. Îmi dau seama că nici n-o doresc. Cine naiba a fost? Cât a trebuit el/să plătească pentru privilegiul dubios de a putrezi aici? Pe neașteptate, simt impulsul de a atinge corpul, carnea moartă. Revoltat pe mine însumi, mă stăpânesc. Continuu totuși să mă holbez.

Ceva *se mișcă* pe corp. Privesc fascinat. Apoi, brusc, dintr-o dată, mi se face rău. Mă întorc icnind și vomit pe pământ. Dintr-un motiv obscur, evit s-o fac peste cadavru.

Când încetez, Stancato este lângă mine, zâmbind în felul lui reținut.

— Ușurel, Andy, îmi spune și mă cuprinde cu brațul – adultul sigur pe el. E doar un vierme. N-o să-ți faci nici un rău.

Doar un vierme. Doar un vierme! Dumnezeuule, cât îl urăsc! Strâng din dinți, mă eliberez cu o smucitură violentă și pornesc la drum prin pădure.

Întâlnim alți trei soldați din plutonul nostru și mergem mai departe împreună. Nu mi-i amintesc din elicopter, dar sunt sigur că trebuie să fi fost acolo. Nu știu dacă am câștigat mare lucru. Doi tauri grăsanți și un prostănac, cu asta ne-am pricopsit. Prostănacul însă are însemne de veteran.

Discută acum cu Burtoiul, în șoaptă, privind mereu în jurul lor. Mi se par absurzi, ca două personaje din desenele animate. Prostănacul și Burtoiul. Ăștia sunt cei pe care trebuie să mă bizui ca să mă scoată la liman? La naiba! Prostănacul arată de parcă ar avea probleme și la traversatul străzii. Are o față prelungă și îngustă, acoperită de acnee. Nu seamănă deloc cu un războinic. Dar poate că soldații nu seamănă niciodată cu cei din filme. Poate că tipii urâți sunt cei mai buni ucigași. La dracu! Stancato va fi iritat când va descoperi asta. El vrea să fie cel mai bun în toate.

Burtoiul se uită spre noi și ne face semn.

— Ar fi ceva, ne spune. Spre est s-au auzit explozii de grenade și focuri de arme. Jim zice că niște băieți de-ai noștri sunt încercuiți de concomi. Să mergem să le dăm o mână de ajutor.

Rânjește.

Pornim în pas alergător, dând ramurile în lături cu brațele și pleoscăind prin petecele de zăpadă. Burtoiul pare fericit. Eu sunt îngrozit. În ce m-am băgat? Unde ne ducem? Vreau să ies de aici. Este o demență! Mâna în care țin arma îmi tremură. Simt că voi vomita din nou.

Războiul se năpustește asupra noastră.

Unul dintre tăurașii din fața mea se împiedică pe neașteptate și focuri de armă răsună în jur. El cade, cu capul răsucindu-i-se grotesc, arma îi zboară într-un troian și o floare de sânge i se lățește pe piept. Cred că este mort. Nu știm de unde s-a tras.

— Un lunetist! zbiară Burtoiul. Culcat! Adăpostiți-vă!

Apoi dispare, se topește, culcat pe undeva. Ceilalți dispar și ei. Numai eu rămân lângă cadavru, clipind spre el, încremenit, nehotărât. Un alt foc răsună, urmat de o rafală. Aud gloanțele piuind în jurul meu și, în mod straniu, mă simt în siguranță. Se spune că n-auzi niciodată glonțul care te ucide.

Apoi, cineva mă înhață, mă trage, mă smulge și mă împinge printre copaci. Stancato, bineînțeles. Se trânteste lângă mine, cu ochii cercetând alert, cu arma în mână, pregătit. Eu mi-am scăpat arma. Și plâng. Cel puțin obrajii îmi sunt umezi.

Stancato mă ignoră. Ridică arma și trage, iar râțul negru al țevii scuipe o rafală rapidă de moarte spre copaci. De acolo au venit gloanțele? Nu știu. N-am observat. Se pare însă că el a observat. Și alții trag. Cred că sunt ai noștri. Dar nu eu. Nu eu. Eu mi-am pierdut arma.

Apoi, pentru un lung răstimp, domnește o liniște absolută. Stancato așteaptă, cu mâinile încleștate pe armă, cu ochii mișcându-i-se întruna, iar ceilalți așteaptă și ei. Nimeni nu se clintește. Nimeni nu trage.

Se înserează. Îmi dau seama abia acum, văzând amurgul care se strecoară printre conifere, învăluind pădurea în perdele cenușii. A trecut mult timp. Dar noi nu ne clintim. Nu știm dacă l-am doborât pe lunetist, dacă el a plecat, ori dacă nu pândește acolo undeva, cu arma flămândă după orice mișcare din partea noastră. De aceea, Stancato rămâne încremenit. Eu la fel. Nu intenționez să fiu ținta. În plus, nu pot face mare lucru. Mi-am pierdut arma.

Finalmente, cu puțin înainte ca întunericul să devină complet, cineva se mișcă. Un salt rapid, de aici – acolo, printre copaci. Apoi un altul. După aceea, o rafală de foc mătură poziția lunetistului, stâncile de pe panta de deasupra noastră. În cele din urmă, un cap răsare din noapte. Cu vizorul coborât, pe jumătate ghemuit, Burtoiul se furișează în loc deschis. Nu se întâmplă nimic. Concomul este mort sau a plecat.

Burtoiul apare brusc, o umbră amenințătoare în noapte. Se apleacă deasupra corpului, îl atinge și clatină din cap. Mă întreb dacă-i pare cu adevărat rău. Sau este doar iritat fiindcă inamicul a obținut un killpunct de la un camarad? Cred că asta-i. Nu este genul de individ milos.

Stancato se ridică și iese din ascunzătoare, încrezător, zâmbitor. Șovăi, apoi îl urmez.

— Crezi că l-am lichidat? întreabă Stancato.

Burtoiul înalță din umeri.

— Nu știu. Trebuie să ne uităm. Poate că da, poate că nu. E posibil s-o fi șters.

Stancato și Burtoiul pornesc spre locul de unde veniseră împușcăturile. Noi ceilalți așteptăm. Prostănacul mă examinează cu dezgust. Mă foiesc sub privirea lui, mă uit la celălalt individ, apoi îmi feresc iute ochii când observ că mă ignoră. Nici unul dintre ei nu mă place. Îmi dau seama de asta. Rămân nemișcat. Pentru ei, sunt un laș. Trebuie să-mi dovedesc curajul. Nu însă și Stancato, el nu. El a făcut totul perfect, ca de obicei. Îmi șterg palmele de jachetă, cu un gest nervos. Apoi, roșind, mă aplec să-mi recuperez arma. De ce n-am făcut-o mai devreme? De ce n-am luptat? La dracu', Birch, de ce mereu faci totul prost?

Stancato și Burtoiul revin. Stancato mă bate pe spate. Întotdeauna inimos și plin de viață, da, dom'le! Ba chiar protector față de lași, blestematul!, cu aerele lui de superioritate. Îmi zâmbește.

— Se pare c-a șters-o, rostește el. Probabil că l-am speriat.

— Știi, încep ezitând, n-am vrut să scap... .

Mă oprește.

— Nu-ți mai face probleme din asta. Important era să te pui la adăpost. — Arată spre cadavru. — El n-a scăpat arma, dar asta nu l-a

ajutat cu nimic, nu? Mai bine să fii în viață, fiindcă n-avem nevoie de eroi morți, nu?

Burtoiu ascultase. Acum, încuviințează fără chef din cap.

— Mda, aici poate c-ai dreptate. — După aceea, mă privește. — Dar fii atent, puștiule! Dacă mai încremenești așa o dată, ne faci rău la toți. Știi că amicu' tău putea fi ucis?

Surâd fără putere. Nu pot face altceva. Așadar, m-au iertat. Ce frumos din partea lor, fir-ar ei ai dracu'! Evident, totu-i opera lui Stancato. Îi place să-mi facă chestii d-astea. Știe cât de mult îl urăsc și mai știe în ce situație neplăcută mă pune când trebuie să-i fiu recunoscător. Ticălosul! Nu-i ajunge că mă irită permanent, că mă face să mă simt ca un idiot... vrea să fiu un idiot recunoscător, îl încântă să investească în mine. Rahat, rahat, rahat!

Noaptea învăluie pădurea. Ceilalți și-au coborât vizoarele de vedere nocturnă. Mi-l cobor și eu, iar copacii se preschimbă în umbre negre, rigide, conturate pe un fundal roșu. Doar ramurile li se văd. Dintr-un motiv necunoscut, cetina este invizibilă. Mă străbate un fior scurt sau poate doar un tremur. Pădurea a devenit un iad întunecat, plin cu schelete de cărbune și forme pe jumătate întrezărite. Cred că preferam întunericul. Totuși, nu ridic vizorul.

Pornim, cu Burtoiu în frunte, înșiruindu-ne în urma lui. Nu știu încotro ne îndreptăm sau de ce. Nu-mi pasă. Vreau doar să se termine totul. Au mai rămas numai câteva ore până la miezul nopții. După aceea, altă zi, altă noapte și week-end-ul se termină. Elicopterul se întoarce ca să ne recupereze. Să mă recupereze pe mine. Până acum, am supraviețuit. Poate c-o să reușesc să supraviețuiesc până mâine noapte.

În week-end-ul viitor, revin la tenis. Nu-mi trebuie așa ceva. Poate că lui Stancato îi trebuie, dar el nu-i normal. Eu sunt. Asta-i stația finală pentru Birch.

Da. Pot supraviețui. Gândul mă alină. Strâng arma și pășesc mai rapid.

Mărșăluim ore la rând, fără un cuvânt; se aud doar răsuflările greoaie și scrâșnetul zăpezii care îngheață din cauza gerului de peste noapte. Uit de război, de Stancato, de toate. Singurele lucruri ce mai există pentru mine sunt picioarele și frigul. Bocancii sunt uzi flească și umezeala s-a infiltrat peste tot. Picioarele m-au durut multă vreme, dar acum durerile au încetat. Nu le mai simt deloc. Măine însă voi avea bășici. Urăsc bășicile. Pariez că Stancato nu face niciodată bășici. Fac

prinsoare că n-a avut o bășică în viața lui. Ba chiar nici un coș pe față. Ar fi mult mai suportabil dacă în adolescență ar fi avut fața acoperită de coșuri, ca orice personă normală.

Vântul suflă extrem de puternic, vuind printre copaci, pătrunzând tăios prin uniformele astea de rahat. Într-o lume roșu-neagră, gerul mușcător pare ciudat de nelalocul său. Culoarele frigului sunt albastrul și albul. Totul este pe dos. Totuși, senzațiile pe care le provoacă sunt la fel de năpraznice.

Mergem. Fără țintă? Probabil că nu. Mie însă așa mi se pare. Tropa, tropa, tropa, băieții mășăluiesc. Asta-i războiul. Ce mai minciună!

Gândul vine și pleacă. Apoi, mintea îmi revine la picioare și la ger. Ca întotdeauna. Nimic altceva nu mă poate interesa. Arma este foarte rece acum, plasticul e aproape înghețat. Poate că mi s-a lipit de palmă. În felul ăsta, n-o s-o mai scap când vor reîncepe împușcăturile.

Mergem întruna. Tot în tăcere. Răsuflări și pași, în fața și înapoia mea. Nu știu însă ce se întâmplă. De acum, trebuie să fi trecut de miezul nopții. Trebuie! Războiul pare să fi încetat peste noapte. Nu pot auzi nimic. Dar poate că și urechile mi-au obosit, ca tot restul corpului.

La dracu'! Cui îi pasă? Mi-e frig. Lua-te-ar dracu', Stancato! Și pe tine, Dolecek! Și pe tine, Burtoiule! Lua-v-ar dracu' pe toți. Idioților!

Poate că se apropie zorile. Umblăm de foarte multă vreme.

Ideea mă atâță. Mă opresc, pentru o secundă, și ridic vizorul. Spre răsărit nu se întrevede însă nici o geană de lumină. Stelele sunt tot sus pe cer. Orion se distinge limpede, urmat de câinii lui de vânătoare. Puncte strălucitoare pe fundal negru. Îi pot zări sabia. În oraș, nu-i pot zări niciodată sabia.

Stelele par înghețate. Cu vizorul ridicat, pot să văd gerul, nu doar să-l simt. Sug o bucățică de gheață, simțindu-mă straniu de liniștit.

Cineva mă-mpinge din spate. Stancato.

— Haide, Andy! șuieră el. Nu renunța! Nu vrem să rămânem în urmă și să ne rătăcim.

Mârâi ceva spre el și mă împleticesc mai departe. Să renunț, la dracu'! Nu renunțasem. Mă oprisem doar ca să văd dacă răsar zorii. Blestematul! Nu-mi acordă nici cel mai mic credit?

Continuăm să mergem, prin păduri și munți ce seamănă perfect cu pădurile și munții pe care i-am străbătut deja. Printr-un pârau rece ca gheața, care-mi deșteaptă picioarele cu o durere ucigătoare. Apoi, revenim în pădure. Mergem. Noaptea este tăcută, doar în depărtare o escadrilă de aparate de zbor traversează bolta și revarsă foc lichid. În vizoare, focul se vede negru. Privim. Mergem.

În sfârșit, în sfârșit, ne oprim. Burtoiul a găsit o peșteră. Nu, nu o peșteră adevărată. Doar o adâncitură într-un perete de stâncă. Totuși,

e un adăpost. Burtoiuul își scoate ranița, mormăie ceva spre Prostănac, își întinde foaia de cort și se așază pe ea. Adoarme instantaneu și sforăie. Sunt epuizat. Mă întind lângă el. Ceilalți își scot foile de cort și se întind.

Prostănacul mă anunță că voi fi schimbul întâi al plantonului.

Mă scol și privesc în jur, cu mușchii protestând, cu mintea golită. Când ceilalți adorm, îmi ridic vizorul și privesc stelele. Și avioanele. Orizontul vestic este luminat, sclipind cu flăcări portocalii și fulgere albe, orbitoare, care înfloresc și pier pe fundalul munților. Undeva se dă o bătaie. Ascult zgomotele armelor. Sunt vagi, îndepărtate. Le pot auzi.

Acum, au adormit toți. Burtoiuul pare un sac de cartofi și sforăie asurzitor. Prostănacul s-a ghemuit într-un colț, aidoma unui băiețel speriat. Celălalt tip, taurul bun de carne de tun, doarme cu gura căscată. Stancato arată cel mai bine. S-a întins oarecum relaxat, ca și cum gerul nu l-ar afecta, cu chipul destins, respirând ușor și regulat. Fac prinsoare că-i perfect alert. Dacă o să ne atace concomii, nu va fi luat prin surprindere.

Pentru o clipă, mă gândesc la scenariul acesta. Ce s-ar întâmpla dacă aş pleca acum? Poate că ar veni concomii. I-ar ucide pe toți. Ar căpăta niște killpuncte. Ar fi extrem de ușor.

Nu. N-aş putea regăsi drumul de întoarcere. În plus, ce s-ar petrece dacă concomii *nu* i-ar ucide? Atunci aş da cu adevărat de belea. De altfel, n-aş putea lăsa niște oameni să moară. Nici chiar pe Stancato. Aş putea s-o fac?

Ei bine, poate că pe Stancato...

Dacă aş fi jucat tenis, acum aş fi fost acasă, probabil adormit, într-un pat cald, alături de Miriam. Nu-nseamnă că asta ar fi ceva nemaipomenit. M-am însurat cu ea din disperare, după ce Glenda mă părăsise pentru Stancato. Glenda cea înaltă și blondă. Fusesse mereu atât de drăguță, până ce apăruse *el*, apoi se întorsese împotriva mea, luându-i partea, abandonându-mă când încercasem s-o rețin. Mare greșeală a făcut. Aş fi luat-o de nevastă. Pe Stancato nu-l interesează decât corpul ei.

Aşa că Glenda a pierdut. Și eu am pierdut – am căpătat-o pe Miriam cea grasă și obtuză. Doar Stancato câștigă.

L-aş putea împuşca. Mă-ntreb dacă el ştie asta. L-aş putea ucide chiar aici, în timp ce doarme. Nimeni n-ar bănuî nimic. Ar fi altă victimă a războiului.

Sau nu? Probabil că există o modalitate de a determina cine pe cine a împuşcat. Altfel, cum s-ar putea ține evidența killpunctelor? L-aş putea împuşca pe la spate, dar aş fi depistat. Probabil că gloanțele concomilor sunt diferite, sau altceva. Sunt sigur că trebuie să fie ceva

legat de arme. Știu că poți fi găsit când ți-a expirat timpul, dacă n-ai pierdut arma. Poate că același dispozitiv ține și evidența celor pe care i-ai împușcat.

Îl ucid pe Stancato și el se răzbună din mormânt. Rahat! O ultimă victorie. N-am de gând să i-o ofer.

Alung gândul. N-o să-l ucid pe Stancato. O să fiu norocos dacă voi uide pe cineva. Probabil c-o să-nghet din nou. Ori una, ori alta.

Stau acolo, mă gândesc la toate astea și privesc noaptea. Orele trec. În cele din urmă, îl trezesc pe Prostănac să mă înlocuiască și somnul sosește. Pe un pat de piatră acoperită cu gheață.

Conștiința revine cu o durere de spate și un urlet. Tresar în capul oaselor, amețit, buimăcit. Cineva zbiară. Privesc spre deschizătura peșterii și clilesc. Gloanțele țiuie în jurul meu.

Concomii sunt afară.

Suntem prinși în cursă. Morți. Or să mă ucidă. Teama mă copleșește în valuri. Privesc, șocat.

Stancato stă întins pe burtă în partea din față a peșterii, mișcând țeava armei într-o parte și-n alta, descriind arcuri largi de foc nimicitor. Afară zăresc cadavre. Plus un cadavru pe jumătate căzut în peșteră. Găliganul fără nume. A încasat mai multe gloanțe. Trupul îi este retezat în două. Partea inferioară se găsește spre ieșire. Restul zace risipit prin toată peștera.

Pe hainele mele e sânge. Îl examinez, simțind că mi se face rău. Îmi doresc să dorm din nou.

Ceva explodează în exteriorul adăpostului nostru și schije pătrund înăuntru, ricoșând din pereți. Totuși nimeni nu pățește nimic. Se aud o mulțime de zbierete, afară și înăuntru. Eu unul nu deslușesc nimic din tot vacarmul ăla.

Prostănacul stă întins lângă Stancato, cu spatele spre ieșire, vârand un încărcător plin în armă. Se uită la mine și pufnește. Apoi se ridică, îmi înșfacă arma și mă izbește cu ea în abdomen.

— Trage! Luptă-te, fir-ai al dracu' de găoază de recrut – *trage!*

Revine cu fața spre ieșire, se lasă în genunchi.

Și primește un glonte în gât. Cu sângele țâșnind în jeturi, urlând, se prăbușește în spate, peste mine.

A scăpat arma. O ridic și i-o întind, dar n-o ia.

— Andy, vorbește Stancato, jos! Jos, până nu te nimeresc!

Trage în timp ce vorbește, fără să se oprească vreo clipă. Atât de eficient, atât de calm... Nu pare înspăimântat. Mașina ucigașă, eroul, marele războinic.

Decid să-i fac o demonstrație. Îl las pe Proștănac să cadă în propriul său sânge, mă întind lângă Stancato, îmi iau arma și cuprind trăgaciul cu degetul.

Afară răsar zorii. Zorii zilei de sâmbătă. Mă aflu la jumătatea drumului spre casă, dar ei sunt pe urmele mele. Cu toate astea, nu-i pot vedea. Nu zăresc decât niște punctulețe de lumină din două-trei locuri, de unde rafalele lor mătură gura peșterii. Iar pozițiile lor se schimbă.

Trag. Gloanțele se revarsă într-un torent continuu. Nu există nici un recul. Arma se încălzește doar puțin. Trag nu spre ceva anume, ci mătur copacii. Poate c-o să lovesc pe cineva, dar n-o doresc în mod deosebit.

Focul meu i-a oferit lui Stancato un moment de respiro. Se oprește să reîncarce, retrăgându-se puțin în peșteră, rămânând întins, scoțând încărcătorul plin de la centură și introducându-l calm în armă. Fără să bâjbâie, fără să se grăbească. Fără să facă greșeli. Peste o secundă, revine lângă mine și mitraliem copacii împreună.

Cineva urlă.

— Am nimerit unul, rostesc eu și opresc focul.

— Poate că vor să ne păcălească, zice Stancato. Să ne scoată de aici. Ei nu pot intra, dar știu că suntem încolțiți.

Încolțiți. Da. Îmi amintesc asta. Suntem încolțiți. Burtoiul, marele veteran, amicul nostru care nu știa ce-i teama, ne-a adus în situația asta, poate că din cauza lui vom muri. Sunt furios. Stancato trage singur.

Apoi îmi dau seama că Burtoiul nu-i în peșteră.

— El unde-i? îl întreb pe Stancato. Nu știu numele Burtoiului. Ciudat. Crezusem că-l știam. Se pare că Stancato îl cunoaște.

Nu-mi răspunde. Și el a încetat focul. Așteaptă să se miște cineva.

Așteptăm cinci minute bune, în tăcere, sperând că ei vor ieși, ca să vadă dacă n-am murit. Nu i-am păcălit. Trag cu armele peste bolovani, iarăși și iarăși, iar gloanțele țiuite în jurul nostru. În cele din urmă, cineva azvârle o grenadă. Va trebui să ne trădăm poziția. În vreme ce mă holbez, Stancato o înhață și o aruncă îndărăt. Exact acolo de unde a venit. Stancato este aruncătorul echipei de baseball de la serviciu. Bineînțeles, este bun. Foarte bun.

Grenada explodează, smulgând o bucată din pădure și din noroi. Aproape simultan, altcineva deschide focul din lateral. Urlete. I-am prins!

Un concom iese clătînându-se dinapoia unui bolovan, sângerând dintr-o gaură în piept de mărimea unui pumn. Parcurge o jumătate de metru înainte ca focul din lateral să-l doboare, ciuruindu-l nemilos, în vreme ce el se prăbușește și tresare pe sol. Privesc cu o fascinație bolnavă cum urlă și moare și-și agită brațele prin aer. Un negru slab și

scund, care moare greu. Plin de rușine, îmi dau seama că am o erecție. Dumnezeu! Sunt bolnav. Sunt la fel de pervers ca și ei!

Burtoiu apare din lateral, cu arma sub braț.

— Liber! ne răcnește. I-am curățat pe toți.

Stancato se ridică și se apropie de el.

— Câți au fost?

— Opt, răspunde Burtoiu și râde. Acum sunt opt killpuncte. Noi cum stăm?

Ies din peșteră, din peștera plină de sânge. Stancato și Burtoiu mă privesc apropiindu-mă și nu scot nici un cuvânt. Eu sunt răspunsul la întrebarea Burtoiuului.

— La dracu'!

Asta-i tot ce spune. Voia ca eu să fi murit. La fel și Stancato. Sunt un laș, un blestemat de laș, de nici un folos pentru ei. Bărbații cu adevărat mai buni au murit. Asta gândește Burtoiu.

— Cum...? Încep fără putere. De-abia reușesc să gândesc.

— Tocmai intram de planton, povestește Burtoiu. Au deschis focul spre amândoi. Pe el l-au doborât, dar eu m-am aruncat la pământ și m-am ascuns în tufișuri. Deja amicul tău d-aici se trezise și trăgea în ei, așa că nu puteau porni în căutarea mea. — Rânjește. — Tragi bine, i se adresează lui Stancato. Ai lovit imediat vreo doi și asta ne-a salvat.

Ne-a salvat? Stancato ne-a salvat? Întotdeauna, trebuie ca el să fie eroul? Ceva se încordează în mine. Mă întorc cu spatele la ei, lăsându-i acolo să-și zâmbească reciproc, să rânjească și să se felicite, povestind despre sângele pe care l-au vărsat. Măcelarii...

Trupul negrului zace lângă niște tufe fără frunze, sub ramura unui conifer. Acum, nu mai mișcă, dar sângele continuă să se scurgă încetîșor în noroi. Măinile îi sunt de om bătrân — mâini ridate, tăbăcite, mici pentru uniforma lui cu două numere prea largă.

Mă aplec spre el, spre omul de a cărui moarte m-am bucurat. În apropiere, pe jumătate ascunsă sub tufe, îi văd arma. Dau drumul armei mele și mă întind spre cealaltă.

Armele concomitor sunt turnate din plastic verde, însă altfel sunt la fel cu ale noastre. Bineînțeles. Armele trebuie să fie identice, altfel războiul n-ar fi cinstit. Sub țevă, există seria și o inscripție: **PROPRIETATEA LUI CONSOLIDATED COMBAT, INC.**

Plătești taxa și alegi. Luptă în munți, Maneuver împotriva lui Consolidated Combat! Încearcă războiul din *junglă*, General Warfare împotriva lui Battlemaster! Înfruntă-te pe străzile orașelor, Tactical League împotriva lui Risk Ltd. Există treizeci și patru de zone de război și zece cluburi de înrolare. Plătești taxa de participare și optezi. Însă toate opțiunile sunt la fel.

Mă ridic cu arma concom în mână. Și ceva se năpustește spre mine. Tâșnește din vegetația scăldată în cenușul neclar al zorilor și înregistrez imaginea într-o fracțiune de secundă. Uniformă cenușie, chip negru, tânăr – mai tânăr decât mine. Un puști, un puști însângerat, rănit. Nu i-am ucis pe toți. Acesta și-a pierdut arma. Se repede către mine cu o baionetă în mână.

Îl privesc venind. Trebuie să parcurgă câțiva metri ca să ajungă la mine. Se apropie rapid, totuși nu îndeajuns de iute. Ridic arma.

Și nu pot trage. Nu pot trage. Nu pot trage.

Când este gata să mă atingă, Stancato îl mitraliază din lateral. Foarte eficient. Puștiul se încovoiaie încet și se năruie lent în noroi. Nu scoate nici un sunet. Baioneta îi cade lângă bocancul meu.

Stancato mi-a salvat din nou viața.

Mă răsucesc și-l privesc. Zâmbește, iar țeava puștii îi fumegă. Încă un killpunct. Este priceput la asta. O să capete o reducere importantă data viitoare. Eu? Nu. Nici vorbă! O să-mi suspende licența. N-o să mă mai lase să joc. Eu mă excit privind oameni care mor, dar nu-i pot ucide.

Stancato pășește spre mine și începe să spună ceva. Îmi privesc arma, evitându-i ochii. Este o armă concom. Trage gloanțe concom. Poate că nu vor ști cine a tras, poate că se orientează numai după gloanțe. Stancato mi-a salvat viața de două ori. Nu-l pot suporta. Le va spune tuturor.

În timp ce vine spre mine, ridic arma, destul de calm, și-l împușc. Cred c-o fac foarte bine.

Nu are timp să fie surprins. Arma concom trage o rafală de gloanțe, extrem de rapid. Pieptul lui Stancato explodează pur și simplu, și eu ridic țeava, iar gloanțele continuă să curgă și fața lui oacheșă arătoasă calmă zâmbitoare eficientă se dezintegrează în carne sângerândă.

Burtoiu! Încremenește cu gura căscată, urlând:

— Ți-ai împușcat camaradul! Ți-ai împușcat camaradul!

Întorc arma și-l împușc și pe el. La dracu' cu-nsemnele lui de veteran! Nu-i chiar atât de greu de ucis.

Am mers toată ziua, singur, prin pădure. Picioarele îmi sunt înghețate, dar nu-mi pasă. Am o armă Maneuver sub un braț și o armă Concom sub celălalt. Adun killpuncte. Dacă strâng destule, poate că săptămâna viitoare voi fi sergent.

*Chicago
Aprilie, 1973*

DE OM NU TE-ATINGE

Ucide doar cât ți-e nevoia
Și nu că ți-e drag să omori;

De om nu te-atinge!-i porunca,
Întărită de sute de ori.

Rudyard Kipling

În exteriorul pereților atârnă copiii jaenshi, un șir de trupușoare cu blană sură, nemișcate, la capetele unor funii lungi. În mod evident, cei mai vârstnici dintre ei au fost măcelăriți înainte de a fi spânzurați; ici un băiat decapitat, legându-se într-un laț cu picioarele în sus, colo cadavrul ars de blastere al unei fete. Cei mai mulți însă – pruncii cu puf negru și ochi mari, aurii – au fost pur și simplu spânzurați. Spre amurg, când vântul coboară în volburi din dealurile zimțuite, trupurile copiilor mai ușori se răsucesc la capetele funiilor și se izbesc de zidurile orașului, de parcă ar fi în viață și ar cere să li se permită accesul înăuntru.

Gărzile de pe ziduri ignoră însă izbiturile și patrulează la nesfârșit, iar porțile metalice acoperite de rugină nu se deschid.

— Crezi în rău? o întrebă Arik neKrol pe Jannis Ryther, în vreme ce priveau Orașul Îngerilor de Oțel de pe culmea unui deal din apropiere. Stătea ghemuit printre cioburile risipite ale unei foste piramide jaenshe de venerare, iar furia se citea în fiecare linie a chipului său plat, galben-cafeniu.

— În rău? repetă neatentă Ryther. Ochii ei nu părăsiseră nici o clipă zidurile de piatră roșie de dedesubt, pe care trupurile negre ale copiilor se conturau cu claritate. Soarele apunea, globul mare și roșu pe care Îngerii de Oțel îl numeau Inima Bakkalonului, iar valea de dedesubt părea să înoate în pâcle sângerii.

— Da, în rău, încuviință neKrol. — Neguțătorul era un bărbat scund și dolofan, cu trăsături evident mongole, exceptând părul roșu ca focul care-i ajungea aproape până la brâu. — Este un concept religios, iar eu nu sunt un individ religios. Cu mult timp în urmă, când eram copil, pe

ai-Emerel, am decis că nu există bine sau rău, ci doar modalități diferite de gândire.

Mâinile sale mici și moi pipăiră prin colb, până ce găsiră un ciob zimțat și mare, cât să-l cuprindă cu pumnul. NeKrol se ridică și i-l întinse lui Ryther.

— Îngerii de Oțel m-au făcut să cred în rău, încheie el.

Fără un cuvânt, ea luă fragmentul și-l răsuci în mâini. Ryther era mult mai înaltă și mai zveltă decât neKrol; o femeie cu oase mari, chip prelung, păr negru, scurt, și ochi inexpressivi. Salopeta pătată de transpirație atârna largă pe corpul ei slăbănog.

— Interesant, comentă ea în cele din urmă, după ce studie ciobul vreme de câteva minute. Era dur și neted ca sticla, însă părea mai rezilient; avea o culoare roșie translucidă, dar de nuanță atât de întunecată încât aducea mai degrabă cu negrul. Plastic? întrebă ea, aruncându-l pe sol.

— Așa am crezut la început, ridică din umeri neKrol, dar, desigur, e imposibil. Jaenshii lucrează în os, în lemn și, uneori, în metal, dar plasticul se găsește la câteva secole în viitorul lor.

— Sau în trecutul lor... Zici că piramide dintr-astea există prin toată pădurea?

— Da, cel puțin pe unde am umblat eu. Îngerii le-au distrus însă pe toate din preajma văii lor, ca să-i alunge pe jaenshi. Pe măsură ce se extind – și *se vor extinde* –, le vor distruge și pe celelalte.

Ryther încuviință din cap. Privi din nou în vale: ultimul crâmpei din Inima Bakkalonului lunecă sub munții vestici, iar luminile orașului începură să se aprindă. Copiii jaenshi se legănau în mijlocul unor ochiuri de lumină albăstruie și chiar deasupra orașului se puteau zări două siluete subțiratece care meștereau ceva. La scurt timp după aceea, ele ridicară un balot peste parapet, o funie se descolăci și apoi altă umbră mică și întunecată se zbătu și se lovi de zid.

— De ce? întrebă Ryther cu glas inexpressiv.

NeKrol nu era câtuși de puțin indiferent.

— Jaenshii au încercat să-și apere una dintre piramide. Sulite, cuțite și pietre împotriva laserelor, blasterelor și pistoalelor sonice ale Îngerilor de Oțel. I-au luat însă prin surprindere și le-au ucis un om. Ocrotitorul a anunțat că așa ceva nu se va mai repeta. – Scui-pă. – Răul... Știi, copiii cred în ei.

— Interesant.

— Poți face ceva? întrebă neKrol cu glas agitat. Ai nava ta, echipajul... Jaenshii au nevoie de protecție, Jannis. Sunt cu totul lipsiți de apărare în fața Îngerilor.

— Am patru oameni în echipaj, replică sec Ryther. Probabil că și patru lasere de vânătoare.

Nu mai adăugă nimic altceva.

NeKrol o privi neajutorat.

— *Atât?*

— Poate că mâine, Ocrotitorul ne va chema. În mod sigur, a văzut asolizarea *Luminilor*. Poate că Îngerii doresc să facă negoț. — Privi din nou spre vale. — Haide, Arik, să ne-ntoarcem la baza ta! Mărfurile trebuie descărcate.

Wyatt, Ocrotitorul Copiilor lui Bakkalon pe Lumea lui Corlos, era înalt, roșcovan și scheletic, iar mușchii i se distingeau limpede pe brațele goale. Părul său negru-albăstrui era tuns foarte scurt, ținuta îi era dreaptă și țeapănă. Precum toți Îngerii de Oțel, purta o uniformă din material cameleonic (acum, când stătea la lumina zilei, la marginea micuțului aerodrom improvizat, avea culoarea cafeniu spălăcit), o centură din plasă de oțel, cu laser, comunicator și pistol sonic, și un guler cleric roșu, rigid. Figurina care-i atârna pe un lăntișor în jurul gâtului — copilul Bakkalon, bălai, gol, inocent și cu ochi sclipitori, dar ținând o sabie mare și neagră în pumnisor — era unicul însemn al rangului său.

Patru alți Îngeri se aflau îndărătul lui: doi bărbați și două femei, îmbrăcați identic. Exista o asemănare și în înfățișarea lor: părul tuns scurt, indiferent dacă era blond, roșcat sau șaten, ochii alerți, reci și puțin fanatici, postura țeapănă care părea să caracterizeze membrii sectei militaro-religioase, trupurile dure și în perfectă condiție fizică. NeKrol, care era moale, gârbovit și fleșcăit, îi detesta.

Ocrotitorul Wyatt sosise la puțină vreme după revărsatul zorilor, trimițând unul dintre oamenii săi să bată în ușa micuței clădiri cenușii, din prefabricate, care constituia casa și biroul comercial al lui neKrol. Somnoros și iritat, însă afișând o politețe rezervată, negustorul se sculase să-i întâmpine pe Îngeri și-i însoțise spre centrul aerodromului, unde picătura metalică acoperită de scrijelituri a *Luminilor Jolostarului* stătea pe tripodul retractabil.

Trapele calelor erau sigilate acum; echipajul lui Ryther își petrecuse aproape toată seara descărcând mărfurile lui neKrol și încărcând în locul lor lăzi cu artefacte jaenshi, ce puteau aduce bani frumoși de la colecționarii de artă extraterestră. Era imposibil de precizat ceva, până când nu le examina un agent de vânzări; Ryther îl adusese pe neKrol aici cu numai un an în urmă și aceasta era prima livrare.

— Sunt negustor independent, iar Arik este reprezentantul meu pe planetă, îi spuse Ryther Ocrotitorului, când îl întâlni la marginea aerodromului. Trebuie să negociezi prin intermediul lui.

— Înțeleg, încuviință Wyatt. — Continua să țină în mână lista pe care i-o oferise lui Ryther: produsele pe care Îngerii le doreau din coloniile industrializate Avalon și Lumea lui Jamison. — NeKrol însă nu dorește să negocieze cu noi.

Ryther îl privi inexpressiv.

— Și pe bună dreptate, spuse neKrol. Eu fac comerț cu jaenshii și voi îi măcelăriți.

Ocrotitorul vorbise adesea cu neKrol în lunile scurse de când Îngerii de Oțel își ridicaseră orașul-colonie, iar discuțiile se încheiaseră întotdeauna prin neînțelegeri; acum îl ignora.

— Pașii pe care i-am întreprins erau necesari, se adresă Wyatt lui Ryther. Când un animal ucide un om, animalul acela trebuie pedepsit, iar celelalte animale trebuie să vadă și să învețe, pentru ca fiarele să știe că omul – seminția Pământului și copilul lui Bakkalon – este domnul și stăpânul tuturor.

— Jaenshii nu sunt animale, Ocrotitorule, pufni neKrol, ci o rasă inteligentă, cu propria ei artă, religie și tradiție, și...

Wyatt se întoarse către el.

— Ei nu au suflet. Doar copiii lui Bakkalon au suflețe, doar seminția Pământului. Mintea pe care o pot avea este relevantă doar pentru tine, și poate pentru ei. Lipsiți de suflețe, sunt animale.

— Arik mi-a arătat piramidele pe care le-au construit, zise Ryther. Aș zice că ființele care ridică asemenea altare trebuie să aibă suflețe.

Ocrotitorul clătină din cap.

— Greșești în această privință. În Carte scrie limpede. Noi, seminția Pământului, suntem adevărații copii ai lui Bakkalon, iar nu alții. Ceilalți sunt animale și, în numele lui Bakkalon, trebuie să ne întindem stăpânirea asupra lor.

— Perfect, încuviință Ryther. Mă tem însă că va trebui s-o faceți fără ajutor din partea *Luminilor Jolostarului*. Și trebuie să te informez, Ocrotitorule, că apreciez acțiunile dumitale ca fiind extrem de nocive, motiv pentru care intenționez să le raportez la revenirea pe Lumea lui Jamison.

— Nu mă așteptam la altceva, comentă Wyatt. Poate că la anul vei arde de iubirea pentru Bakkalon și vom sta din nou de vorbă. Până atunci, Lumea lui Corlos va supraviețui.

O salută și părăsi cu pas rigid aerodromul, urmat de cei patru Îngeri de Oțel.

— La ce va ajuta faptul c-o să-i raportezi? întrebă neKrol cu amărăciune, după ce vizitatorii se îndepărtaseră.

— La nimic, răspunse Ryther privind spre pădure. — Vântul ridica praful în jurul lor, iar umerii femeii se gârboviseră, ca și cum ar fi fost extrem de obosită. — Celor de pe Lumea lui Jamison n-o să le pese, și chiar dacă le-ar păsa, ce-ar putea face ei?

NeKrol își aminti de cartea cu scoarțe roșii pe care Wyatt i-o dăduse cu luni în urmă.

— Iar Bakkalon, copilul bălai, și-a zămislit pruncii din oțel, cită el aproximativ, pentru că stelele îi vor uide pe cei din carne moale. Iar în mâna fiecărui nou zămislit, El a pus o sabie, spunându-le: „Acesta este Adevărul și Calea”. — Scui-pă dezgustat. — Asta-i credința lor. Noi nu putem face chiar nimic?

Chipul femeii era acum lipsit de orice expresie.

— O să-ți las două lasere. Până la anul, asigură-te că jaenshii învață să le folosească. Cred că știu ce fel de mărfuri ar trebui să aduc.

Jaenshii trăiau în clanuri (așa le numea neKrol) de douăzeci până la treizeci de indivizi. Fiecare clan avea un număr egal de adulți și de copii, fiecare avea pădurea-cămin și piramida proprie de venerare. Nu-și construiau case, ci dormeau ghemuiți în copacii din jurul piramidei. Se hrăneau cu ceea ce găseau; fructe zemoase negre-albăstrui existau peste tot, și mai existau trei varietăți comestibile de afine, niște frunze halucinogene și o rădăcină galbenă și grasă pe care jaenshii o dezgropau din sol. NeKrol descoperise că erau și vânători, deși mult mai rar. Un clan putea trăi luni de zile fără carne, în vreme ce rămătorii-de-tușiuri cafenii se înmulțeau în jurul lor, săpând după rădăcini și jucându-se cu copiii. Apoi, deodată, când numărul rămătorilor atingea un punct critic, sulitașii jaenshi mergeau cu calm printre ei, ucigând doi din trei, iar în săptămâna aceea, proțapuri uriașe ardeau în fiecare seară în jurul piramidei. Cam la fel se proceda și în cazul viermilor-de-copaci albi, care uneori acopereau pomii ca o molimă, până ce jaenshii îi strângeau pentru o tocană, sau în cazul pseudomaimuțelor care bântuiau prin ramurile superioare ale copacilor și furau fructele.

Din câte își dădea seama neKrol, în pădurile jaenshe nu existau animale de pradă. În primele luni petrecute pe planetă, purtase un cuțit-de-forță și un laser manual, mergând de la o piramidă la alta pe rutele lui de negoț. Nu întâlnise, totuși, nimic măcar vag ostil, iar acum cuțitul zăcea rupt în bucătărie, iar laserul îl pierduse de mult.

A doua zi după plecarea *Luminilor Jolostarului*, neKrol se înarmă din nou când porni în pădure, purtând pe umăr unul dintre laserele de vânătoare ale lui Ryther.

La mai puțin de doi kilometri de bază, întâlni tabăra jaenshilor pe care-i numea „clanul cascadei”. Aceștia trăiau lângă un deal împădurit, din vârful căruia se rostogolea un șuvoi de apă alb-albăstruie, sărind din piatră în piatră, ramificându-se și reunindu-se, din nou și din nou, astfel că întregul versant era o rețea complexă și sclipitoare de cascade, bulboane puțin adânci și perdele de stropi. Piramida de venerare a clanului se găsea în iazul cel mai de jos, pe o lespede netedă de piatră cenușie, în mijlocul vârtejurilor; era mai înaltă decât majoritatea jaenshilor, ajungând până la bărbia lui neKrol, părând infinit de grea, solidă, de neclintit, un bloc trifățetat, având o culoare roșie, extrem de întunecată.

NeKrol nu se lăsase păcălit de aspectul acela. Văzuse alte piramide făcute țăndări de laserele Îngerilor de Oțel și distruse de flăcările blasterelor lor; indiferent ce puteri ar fi deținut piramidele în mitologia jaenshă, indiferent ce taine s-ar fi găsit înapoia originii lor, nu era îndeajuns pentru a rezista săbiilor lui Bakkalon.

Poiana din jurul piramidei semiacvatice scânteia în soare când neKrol pătrunse în ea, iar firele lungi de iarbă se legănau sub adierea blândă, dar majoritatea jaenshilor se aflau altundeva. Poate în copaci, cățărându-se, împerechindu-se și culegând fructe, sau hălăduind prin pădurile de pe dealul lor. Negustorul găsi doar câțiva copilași călărind un rămător. Știa că trebuie să aștepte. Se așeză în iarbă și se lăsă pătruns de căldura soarelui.

În scurt timp apăru vorbitorul bătrân, care veni și se așeză lângă neKrol. Era un jaensh micuț și stafidit, cu doar câteva petece de blană alb-sură și murdară rămasă pentru a-i ascunde zbârciturile pielii. Dinții și ghearele îi căzuseră, era nevolnic, însă ochii lui mari, aurii și fără pupilă, ochi de jaenshi, rămăseseră alerți, vii. El era vorbitorul celor de la cascadă, cel aflat în cea mai strânsă comunicare cu piramida. În fiecare clan exista un vorbitor.

— Am ceva nou pentru troc, rosti neKrol în graiul moale și tăragănat al jaenshilor.

Învățase limba pe Avalon, înainte de a veni aici. Thomas Chung, legendarul lingvist avalonian, o descifrase cu secole în urmă, când expediția lui Kleronomas trecuse pe lângă această planetă. De atunci, nimeni nu-i mai vizitase pe jaenshi, însă hărțile lui Kleronomas și analiza șabloanelor lingvistice realizată de Chung se păstrasera în fișierele calculatoarelor din Institutul Avalonian pentru Studiul Inteligenței Non-umane.

— Ți-am făcut mai multe statuete, am șlefuit esențe noi de lemn, spuse vorbitorul bătrân. Ce ai adus? Sare?

NeKrol își scoase ranița din spate, o așează pe jos și o deschise. Scoase una dintre cărămizile de sare pe care le transporta și o puse în fața bătrânului.

— Sare, încuviință el. Și altele.

Puse alături pușca de vânătoare.

— Ce este asta? întrebă jaenshul.

— Ai auzit de Îngerii de Oțel?

Celălalt încuviință din cap — un gest pe care îl învățase de la neKrol.

— Cei fără zeu care fug din valea moartă vorbesc despre ei. Ei sunt cei care-i fac pe zei să tacă, fărâmbătorii de piramide.

— Asta este o unealtă precum cea folosită de Îngerii de Oțel ca să vă fărâme piramidele, zise neKrol. V-o ofer la schimb.

Vorbitorul bătrân rămase perfect nemișcat.

— Noi nu vrem să fărâmbăm piramidele, rosti el într-un târziu.

— Unealta asta poate fi întrebuințată și pentru alte lucruri, zise neKrol. Se poate ca, după o vreme, Îngerii de Oțel să vină aici pentru a fărâma piramida clanului cascadei. Dacă până atunci veți avea unelte ca asta, îi veți putea opri. Clanul piramidei din cercul-de-piatră a încercat să-i oprească pe Îngerii de Oțel cu sulite și cuțite, dar au fost împrăștiați și hăituiți, iar copiii lor atârnă acum morți pe zidurile Orașului Îngerilor de Oțel. Alte clanuri de jaenshi nu s-au împotrivit, iar acum ele sunt fără zeu și fără pământ. Vorbitorule, va veni timpul când cei de la cascadă vor avea nevoie de această unealtă.

Bătrânul ridică laserul și-l răsuci, curios, în mâinile lui mici și zbârcite.

— Trebuie să ne rugăm pentru asta, spuse el. Rămâi, Arik. Îți vom da răspunsul diseară, când zeul ne va privi. Până atunci, să facem troc.

Se sculă brusc, privi scurt spre piramida din iaz și dispăru în pădure, fără să fi dat drumul laserului din mâini.

NeKrol oftă. Avea să urmeze o lungă așteptare; reuniunea pentru rugăciune nu avea loc niciodată înainte de apus. Se apropie de marginea iazului și-și scoase bocancii grei, pentru a-și afunda picioarele transpirate și acoperite de bătături în apa rece și înviorătoare.

Când ridică privirea, observă că primul cioplitor sosise: o tânără jaenshă, zveltă, cu o umbră de roșu-auriu în blana corpului. Tăcută (toți tăceau în prezența lui neKrol — toți, mai puțin vorbitorul), îi întinse lucrarea ei.

Era o statueta nu mai mare decât pumnul bărbatului — o zeiță a fertilității cu sâni mari, sculptată din lemnul aromat, albastru cu vinișoare, al pomilor fructiferi. Stătea cu picioarele încrucișate pe un postament triunghiular, iar din fiecare colț al triunghiului se înălța câte o

așchie subțire de os, cele trei reunindu-se deasupra zeiței într-o biluță de lut.

NeKrol luă sculptura, o întoarse pe toate părțile și încuviință din cap. Jaensha zâmbi și dispăru, luând cărămida de sare. Mult timp după plecarea ei, neKrol continuă să-și admire achiziția. Făcuse negoț toată viața, petrecând zece ani printre gethsoizii cu chip de caracatiță de pe Aath, și alți patru ani alături de fyndii slăbănogi ca niște bețe, parcurgând un circuit pe șase-șapte planete aflate în epoca de piatră care, cândva, fuseseră aservite distrusului Imperiu Hrgan; nicăieri însă nu găsiseră artiști ca jaenshii. Nu era pentru prima dată când se întreba de ce nici Kleronomas, nici Chung nu menționaseră sculpturile băștinașilor. Pe de altă parte, era fericit că n-o făcuseră și aproape sigur că, după ce agenții de vânzări aveau să vadă lăzile cu creații din lemn pe care le expediaseră cu Ryther, planeta avea să fie asaltată de negustori. El fusese trimis aici, pur și simplu, în urma unei simple presupuneri – în speranța că ar putea descoperi un leac jaensh, o plantă ori o poțiune, care să aibă succes pe piața comercială interstelară. În loc de așa ceva, găsiseră arta, ca răspuns la o rugăciune.

Alți cioplitori veniră și plecară – în vreme ce dimineța se transformă în după-amiază și după-amiaza în amurg – așezându-și operele în fața lui. NeKrol examina cu atenție fiecare piesă, luând unele și refuzând altele, plătind cu sare pentru cele acceptate. Înainte să fi pogorât noaptea cu adevărat, în dreapta lui se adunase o grămăjoară de obiecte: un set de cuțite din piatră roșie, un giulgiu sur țesut din blana unui jaensh mai vârstnic de către văduva și prietenii săi (chipul defunctului fiind reprodus pe el, alcătuit din perii mătăsoși și aurii ai unei pseudomaimuțe), o suliță de os cu semne ce-i aminteau lui neKrol de runele din legenda Bătrânului Pământ, și statuete. Statuetele erau favoritele lui; de multe ori, arta unor culturi străine era la rândul ei străină, mai presus de orice înțelegere, dar artiștii jaenshi atingeau anumite coarde emoționale dinlăuntrul său. Zeii pe care-i sculptau, fiecare stând într-o piramidă de os, aveau chipuri jaenshi, dar în același timp păreau arhetipuri umane: zei ai războiului cu fețe împietrite, creaturi aducând în mod straniu cu satirii, zeițe ale fertilității aidoma celei pe care o achiziționase, războinici aproape umanoizi și nimfe. Adesea, neKrol își dorise să se fi specializat în antropologia extraterestră, ca să poată scrie o carte despre universalitatea mitului. Cu siguranță, jaenshii aveau o mitologie bogată, deși vorbitorii nu se refereau niciodată la ea; nimic altceva n-ar fi putut explica sculpturile. Poate că vechii zei nu mai erau adulți, totuși nu fuseseră uitați.

Până ce Inima Bakkalonului apuse și ultimele raze stacojii încetară să se filtreze printre copacii amenințători, neKrol adunase atâtea lucruri

câte putea duce, iar sarea i se terminase. Își puse din nou bocancii, legându-și bine șireturile, își împachetă achizițiile cu o grijă deosebită și se instală răbdător în iarba de lângă iaz, așteptând. Unul câte unul, membrii clanului cascadei i se alăturară. În cele din urmă, bătrânul vorbitor reapăru.

Rugăciunile începură.

Continuând să țină laserul în mână, vorbitorul traversă atent apa neagră ca noaptea și se așază pe vine lângă forma întunecată a piramidei. Ceilalți, adulți și copii laolaltă – acum, numărul lor crescuse la patruzeci –, își aleseră locuri în iarbă, pe mal, înapoia și în jurul lui neKrol. Ca și el, priveau peste iaz, către piramidă și către vorbitorul conturat limpede în razele unei luni uriașe, de-abia răsărite. Punând laserul pe piatră, vorbitorul își lipi ambele palme de o latură a piramidei, iar corpul său păru că se tensionează și devine rigid; toți jaenshii se încordară și păstrară o liniște absolută.

NeKrol se foi, negăsindu-și locul, și-și înăbuși un căscat. Nu era prima dată când asista la un ritual de rugăciune și cunoștea rutina. Îl aștepta o oră bună de plictiseală; jaenshii se rugau în tăcere. Nu se putea auzi decât răsuflarea lor egală, nu se puteau vedea decât patruzeci de chipuri impasibile. Suspînând, negustorul încercă să se destindă, închizând ochii și concentrându-se asupra ierbii moi de sub el și asupra brizei calde care-i zburlea coama. Aici, pentru scurtă vreme, găsea pacea. Oare cât avea să dureze, se întrebă el, dacă Îngerii de Oțel urmau să-și părăsească valea?

Ora trecu, dar neKrol, pierdut în gânduri, de-abia simți scurgerea timpului. Apoi, brusc, auzi foșnetele și discuțiile din jurul său – clanul cascadei se ridica și se întorcea în pădure. După aceea, bătrânul vorbitor apăru în fața lui și puse laserul la picioarele sale.

— Nu, spuse el simplu.

— Ce? tresări neKrol. Dar *trebuie!* Stai să-ți arăt ce poate face.

— Am avut o viziune, Arik. Zeul mi-a arătat. Însă tot el mi-a arătat că n-ar fi bine să iau obiectul acesta.

— Vorbitorule, Îngerii de Oțel vor veni...

— Dacă vor veni, zeul nostru va vorbi cu ei, zise jaenshul cu graiul său ca un tors de felină, dar vocea blândă îi era decisă, iar ochii mari și sclipitori păreau reci.

— Pentru hrana noastră, ne mulțumim nouă înșine, nu altora. Este a noastră, pentru că am muncit pentru ea, a noastră, pentru că ne-am luptat pentru ea, a noastră prin virtutea singurului drept care există:

dreptul celui mai tare. Însă pentru tăria aceea – pentru forța brațelor noastre, pentru oțelul săbiilor noastre și pentru focul din inimile noastre – îi mulțumim lui Bakkalon, copilul bălai, care ne-a dat viață și ne-a învățat cum s-o păstrăm.

Ocrotitorul stătea în picioare, într-o postură rigidă, în centrul celor cinci mese lungi de lemn ce se înșirau în cantina mare, pronunțând cu o demnitate solemnă fiecare cuvânt al rugăciunii. Mâinile sale acoperite de vene erau strâns lipite de lama sabiei ridicate cu vârful în sus, iar luminile slabe îi confereau uniformei o culoare aproape neagră. În jurul lui, Îngerii de Oțel stăteau și ei în picioare, cu mâncarea neatinsă în fața lor: cartofi mari, fierți, bucăți de carne de rămător din care se înălțau aburi, pâine neagră, castroane cu neoiarbă verde, crocantă. Copii mai mici de zece ani – vârsta luptătorului –, în uniforme albe, scrobite, și cu nelipsitele centuri din plasă de oțel, umpleau cele două mese din extremități, de sub fantele ferestrelor; pruncii se străduiau să stea nemișcați sub ochii atenți ai părinților-casei de nouă ani, ce arătau încruntați și purtau la brâu bastoane din lemn de esență tare. În continuare se afla frăția luptătorilor, complet înarmați, la două mese egale ca lungime – acolo stăteau femeile alături de bărbați, veterani cu pielea tăbăcită alături de băiețandri de zece ani care de-abia veniseră în barăci. Cu toții purtau aceeași țesătură cameleonică ca și Wyatt, deși fără gulerul său, și doar câțiva aveau însemne de rang. La masa din mijloc, aproape de două ori mai scurtă decât celelalte, se aflau conducătorii Îngerilor de Oțel: Gruptații și Grupmamele, Armurierii, Tămăduitorii și cei patru Episcopi – toți cei care purtau gulerul cel înalt, rigid și stacojiu. Iar în mijlocul lor, Ocrotitorul.

— Să mâncăm! rosti în cele din urmă Wyatt.

Sabia i se mișcă peste masă cu un șuierat, descriind tăietura binecuvântării, după care bărbatul se așază. Aidoma tuturor, Ocrotitorul stătuse la rând, la oficiul bucătăriei și-și dusesese singur hrana la masă, iar porția sa nu era câtuși de puțin mai mare decât a celor mai neînsemnați dintre frați.

Se auziră clinchete de cuțite și furculițe, ocazional zăngănitul farfuriilor, și, la răstimpuri, pocnetul înfundat al unui baston, când un părintele-casei pedepsea o încălcare a disciplinei; altfel, sala era cufundată în liniște. Îngerii de Oțel nu vorbeau în timpul meselor, ci meditau la lecțiile zilei, în vreme ce-și consumau rația spartană.

După aceea, copiii – tăcuți în continuare – ieșiră încolonați din sală și reveniră în dormitorul lor. Îi urmă frăția luptătorilor; unii mergeau la capelă, majoritatea la barăci, câțiva la posturile de pază de pe ziduri. Cei pe care-i înlocuiau acolo aveau să-și găsească porțiile calde la bucătărie.

Rămase numai nucleul conducerii; după ce farfuriile fură luate, cina deveni o ședință de lucru.

— Pe loc repaus, spuse Wyatt, dar cei de la masă se destinseseră prea puțin sau chiar deloc. Deja, relaxarea era o stare pe care acești oameni n-o mai cunoșteau.

Ocrotitorul își opri privirea asupra unuia dintre ei.

— Dhallis, rosti el, ai raportul pe care l-am cerut?

Episcopul Dhallis încuviință din cap. Era o femeie voinică, de vârstă mijlocie, cu mușchi proeminenți și piele cafenie. Pe gulerul ei exista o minusculă insignă de oțel, un cip ornamental de memorie care simboliza Serviciul Calculatoare.

— Da, Ocrotitorule, spuse ea cu glas apăsător și precis. Lumea lui Jamison este o colonie de generația a patra, provenită în majoritate de pe Vechiul Poseidon. Acolo există un continent mare, aproape complet neexplorat, și peste douăsprezece mii de insule de diferite mărimi. Populația este concentrată aproape exclusiv pe insule și-și asigură existența din exploatarea solului și a oceanului, precum și din industria grea. Oceanul este bogat în hrană și în metale. Populația totală este de aproape șaptezeci și nouă de milioane. Există două orașe mari, ambele cu porturi spațiale: Port Jamison și Jolostar.

Își coborî ochii asupra imprimatului din fața ei și continuă:

— Lumea lui Jamison n-a fost nici măcar cartată pe timpul Războiului Dublu. N-a cunoscut acțiuni militare și singura forță înarmată este poliția planetară. Nu există un program colonial și nu s-a încercat niciodată pretinderea de jurisdicție politică în afara atmosferei proprii.

Ocrotitorul încuviință din cap.

— Excelent! Prin urmare, amenințarea negustorului de a ne raporta a fost, de fapt, lipsită de orice temei. Putem continua. Gruptată Walman?

— Patru jaenshi au fost capturați azi, Ocrotitorule, iar acum sunt pe ziduri, raportă Walman. — Era un tânăr rumen la față, cu păr blond tuns scurt și urechi mari. — Dacă-mi permiteți, domnule, aș dori să discutăm despre posibila încheiere a campaniei. Zilnic, căutăm tot mai mult și obținem tot mai puțin. Practic, am eliminat toți copiii jaenshi din clanurile ce populau Valea Sabiei.

Wyatt aprobă din cap.

— Alte păreri?

Episcopul Lyon, costeliv și cu ochi albaștri, protestă:

— Adulții au rămas în viață! Fiara matură este mai primejdioasă decât puiul...

— Nu și în cazul acesta, interveni Armurierul C'ara DaHan, un uriaș chel, cu piele de culoarea bronzului, șeful Armelor Psihologice și al Contraspionajului. Datele noastre dovedesc că, după distrugerea pira-

midei, nici un jaensh, fie el adult sau copil, nu mai constituie vreo amenințare pentru copiii lui Bakkalon. Practic, structura lor socială se dezintegrează. Adulții fug, sperând să se alăture altui clan, ori decad, redevenind sălbatici. Își abandonează progeniturile, iar acestea caută să se descurce singure într-un mod nesigur, confuz, și nu opun rezistență atunci când îi capturăm. Ținând seama de numărul de jaenshi de pe zidurile noastre și de numărul celor uciși de animalele de pradă și în încăierările dintre ei, ce ne-a fost raportat, consider că Valea Sabiei este practic purificată de animale. Se apropie iarna, Ocrotitorule, și sunt multe de făcut. Gruptatăl Walman și oamenii săi ar trebui să primească alte însărcinări.

Discuțiile continuă, dar direcția fusese stabilită; majoritatea vorbitorilor îl susținură pe DaHan. Wyatt ascultă cu atenție, rugându-se întruna lui Bakkalon pentru călăuzire. În cele din urmă, făcu semn și ceru liniște.

— Gruptată, se adresează el lui Walman, mâine adună toți jaenshii pe care-i găsești — adulți și copii —, dar nu-i spânzura dacă nu opun rezistență. Adu-i la oraș și arată-le tovarășii de clan de pe ziduri. Apoi alungă-i din vale, câte unul pe rând, în cele patru puncte cardinale. — Își pleacă fruntea. — Speranța mea este că ei vor purta un mesaj, căre toți jaenshii, arătându-le care este prețul ce trebuie plătit atunci când un animal ridică brațul, gheara sau sabia împotriva seminției Pământului. Apoi, când va veni primăvara și copiii lui Bakkalon vor ieși din Valea Sabiei, jaenshii își vor abandona fără împotrivire piramidele și vor părăsi pământurile solicitate de oameni, astfel ca gloria copilului bălai să se poată răspândi.

Lyon și DaHan aprobă din capete, la unison cu ceilalți.

— Împărtășește-ne din înțelepciunea ta, spuse Dhallis.

Ocrotitorul Wyatt încuviință. Una dintre Grupmamele de rang inferior îi aduse Cartea și el o deschise la Capitolul Învățăturilor.

— „În vremea aceea, mult rău se abătuse asupra seminției Pământului, citi Ocrotitorul, căci copiii lui Bakkalon îl părăsiseră și se închinaseră unor zei mai blânzi. De aceea, cerurile lor s-au întunecat și din înălțimi au pogorât Fiii lui Hranga, cu ochi roșii și colți de demon, iar din adâncuri s-a ridicat uriașa Hoardă Fyndii, ca un nor de lăcuste ce au întunecat stelele. Iar lumile au fost cuprinse de foc și copiii au strigat: «Salvează-ne! Salvează-ne!».

Iar copilul bălai a venit și s-a oprit înaintea lor, ținând în mână sabia cea mare, și cu un glas ca de tunet i-a mustrat. «Ați fost copii slabi», le-a spus El, «căci n-ați fost ascultători. Unde vă sunt săbiile? Nu am pus Eu săbii în mâinile voastre?»

Și copiii au plâns: «Am făcut din ele pluguri, oh, Bakkalon!»

Iar El s-a mâniat. «Atunci, cu pluguri să vă apărați de Fiii lui Hranga! Cu pluguri vreți să înfrunțați Hoarda Fyndii?» Și i-a părăsit, fără să-și mai plece urechea la plânsetele lor, căci Inima Bakkalonului este o Inimă de Foc.

Însă atunci unul din seminția Pământului și-a șters lacrimile, pentru că cerurile ardeau atât de strălucitor încât lacrimile îi curgeau clocotite pe obraji. Iar setea de sânge s-a ridicat în sufletul lui; și-a luat plugul, a făcut din el o sabie și s-a năpustit spre Fiii lui Hranga, măcelărindu-i. Ceilalți l-au văzut și i-au urmat exemplul, și strigătele de luptă au răsunat peste lumi.

Iar copilul bălai a auzit și a venit din nou, căci sunetul bățăliilor este pentru urechile Sale mai plăcut decât cel al bocetelor. Și când a văzut, a zămbit. «Acum sunteți iarăși copiii Mei», a spus El seminției Pământului. «Mi-ați întors spatele, ca să preamăriți un zeu care-și spune miel, însă n-ați știut că mieii sunt duși doar la tăiere? Acum însă ochii vi s-au limpezit și sunteți din nou Lupii Domnului!»

Și Bakkalon le-a dat din nou săbii tuturor copiilor Săi și întregii seminții a Pământului, și a ridicat uriașa Lui sabie neagră, Ucigașul Demonilor, care-i nimicește pe cei fără de suflet, și a lovit. Iar Fiii lui Hranga s-au prăbușit înaintea puterii Sale, și marea Hoardă care era Fyndii a ars sub privirea Lui. Și copiii lui Bakkalon au pornit peste lumi.

Ocrotitorul se opri din citit și își ridică ochii.

— Mergeți acum, frații mei de arme, și gândiți-vă la Învățăturile lui Bakkalon în vreme ce dormiți. Fie ca bălaiul copil să vă apară în vise!

Ședința luă sfârșit.

Copacii de pe deal erau desfrunziți și acoperiți de chiciură, iar zăpada – imaculată, cu excepția urmelor pașilor lor și a creștelor formate de tăiosul vânt de miazănoapte – scliepa orbitor de alb în soarele amiezii. În valea de dedesubt, Orașul Îngerilor de Oțel părea nefiresc de curat și nemișcat. Troiene de zăpadă fuseseră ridicate de vânt pe zidurile estice, ajungând până la jumătatea pietrei stacojii; porțile nu se deschiseseră de luni de zile. Cu mult timp în urmă, copiii lui Bakkalon își strânseseră recoltele și se retrăseseră în oraș, ca să se cuibărească în jurul focurilor. De n-ar fi existat luminile albăstrui ce ardeau până târziu în noaptea neagră și geroasă, și ocazionalele sentinele ce patrolau pe ziduri, neKrol n-ar fi știut dacă Îngerii mai trăiau.

Jaensha pe care neKrol o denumise în sinea sa „vorbitoarea amară” îl privi cu niște ochi ce, în mod straniu, păreau mai întunecați decât cei ai fraților ei.

— Zeul zace spart sub nea, vorbi ea, și nici chiar tonurile liniștitoare ale graiului jaensh nu-i putură ascunde duritatea din glas.

Stăteau exact în locul în care neKrol o adusese cândva pe Ryther, locul unde se aflase piramida clanului cercul-de-piatră. NeKrol era înveșmântat din cap până în picioare într-un termocostum prea strâns pe corp, care-i accentua grotesc fiecare proeminență, și privea spre Valea Sabiei dinapoia unui plastifilm albastru-închis, încastrat în gluga costumului. Jaensha însă, vorbitoarea amară, era goală, acoperită doar de blana sură și groasă de iarnă. Cureaua laserului de vânătoare îi trecea printre sâni.

— Și alți zei, în afară de al tău, vor fi spărți, dacă Îngerii de Oțel nu sunt opriți, rosti neKrol, înfiorându-se, în ciuda temperaturii constante din termocostum.

Vorbitorul amară nu părea că-l ascultă.

— Eram o copilă când au venit, Arik. Dacă ne-ar fi lăsat zeul, s-ar fi putut să fiu tot copilă. După aceea, când lumina s-a stins și sclipirea din mine a murit, am rătăcit departe de cercul-de-piatră, dincolo de pădurea căminului nostru, fără să știu nimic, mâncând unde puteam. Lucrurile nu sunt la fel în valea neagră. Râmătorii guițau când treceam și mă atacau cu colții lor, alți jaenshi mă amenințau pe mine și se amenințau între ei. Nu înțelegeam și nu mă puteam ruga. N-am înțeles nici chiar când Îngerii de Oțel m-au găsit și m-au dus în orașul lor, fără să le cunosc graiul. Îmi amintesc zidurile și copiii – mulți mai mici decât mine. Apoi, am țipat și m-am zbatut. Când i-am văzut pe cei din funii, ceva sălbatic și fără de zeu a prins viață în mine.

Îl privi pe bărbat, iar ochii ei păreau a fi din aramă bătută. Își trecu greutatea de pe un picior pe celălalt, în zăpada adâncă până la glezne, prinzând cureaua laserului în mâna cu gheare.

NeKrol o învățase bine din ziua când ea i se alăturase, spre sfârșitul verii, după ce Îngerii de Oțel o alungaseră din Valea Sabiei. Vorbitorul amară era de departe cea mai bună țintașă din grupul său de șase exilați fără zeu, pe care-i adunase și-i educase. Aceea părea a fi singura soluție; pe rând, oferise laserele diverselor clanuri și toate îl refuzaseră. Jaenshiile erau siguri că zeii lor aveau să-i protejeze. Doar cei fără de zei ascultaseră, și nici aceia toți; mulți dintre ei – copiii mici, cei tăcuți, primii care fugiseră – fuseseră acceptați de alte clanuri. Alții însă, așa cum era vorbitoarea amară, deveniseră prea sălbatici, văzuseră prea multe ca să se mai adapteze într-un clan. Ea fusese prima care îndrăznise să ia arma, după ce vorbitorul bătrân o alungase de la clanul cascadei.

— Adesea, spuse neKrol, este mai bine să fii fără zeu. Cei de jos au un zeu care a făcut din ei ceea ce sunt acum. Jaenshii au zei și, deoarece cred în ei, mor. Voi, cei fără zei, sunteți singura lor speranță.

Vorbitorul amară nu răspunse. Continua să se uite în jos, la orașul tăcut, asediat de zăpadă, și în ochii ei ardea mocnit un foc amenințător.

Privind-o, neKrol căzu pe gânduri. Spusese că ea și cei șase erau speranța jaenshilor; putea însă oare folosi cuvântul „speranță”? Vorbitorul amară și toți exilații dețineau o nebunie, o furie care-l înspăimânta. Chiar dacă Ryther venea cu lasere, chiar dacă un grup atât de mic putea opri expansiunea Îngerilor, chiar dacă totul urma să se sfârșească... ce s-ar fi întâmplat după aceea? Dacă toți Îngerii ar fi murit mâine, unde și-ar fi găsit locul cei fără zeu?

Continuau să stea acolo, în tăcere, iar zăpada se învolbură sub picioarele lor și vântul de miazănoapte le mușcă din carne.

Capela era întunecată și tăcută. În fiecare colț, glovăpăile străluceau roșu-stins, straniu, iar șirurile de bănci simple, de lemn, erau pustii. Deasupra altarului masiv, pe o lespede de piatră neagră, neprelucrată, holograma lui Bakkalon era atât de reală încât parcă trăia cu adevărat – un băiat, nimic altceva decât un băiețuș, gol și alb-lăptos, cu ochii mari și părul bălai al copilăriei inocente. În mâna sa, se afla sabia cea neagră, o dată și jumătate mai lungă decât propriu-i trup.

Wyatt îngenunche în fața proiecției, plecă fruntea și rămase nemișcat. Pe toată durata iernii, visele îi fuseseră negre și neliniștitoare, astfel că în fiecare zi îngenunchea și se ruga pentru călăuzire. Nu avea cui să se adreseze, în afara lui Bakkalon; el, Wyatt, era Ocrotitorul, care conducea în luptă și în credință. El singur trebuia să-și descifreze viziunile.

De aceea, se luptase zilnic cu gândurile sale, până ce troienele începuseră să se topească și genunchii uniforme aproape că i se destrămaseră de la frecatul pe pardoseala de piatră. În cele din urmă, se hotărâse, și azi îi convocase pe ceilalți purtători de gulere să i se alăture în capelă.

Sosiră pe rând, în vreme ce Ocrotitorul stătea îngenuncheat și nemișcat, și se așezară pe bănci înapoia lui, păstrând distanță între ei. Wyatt nu-i băgă în seamă; se ruga doar ca vorbele să-i fie corecte, viziunile adevărate. Când veniră cu toții, se sculă și se întoarse către ei.

— Multe sunt lumile pe care au trăit copiii lui Bakkalon, le spuse, dar nici una atât de binecuvântată ca aceasta, Corlos a noastră. Ne așteaptă timpuri mărețe, frații mei de arme! Copilul bălai mi-a venit în

vis, așa cum, odată, a venit la primii Ocrotitori, în vremea când s-a întemeiat frăția. El mi-a adus viziuni.

Tăceau toți, cu ochi ascultători și umili; la urma urmelor, el le era Ocrotitor. Nu puteau exista îndoieli atunci când unul de rang superior rostea învățături pline de înțelepciune, ori dădea ordine. Acesta era unul dintre preceptele lui Bakkalon – structura ierarhică era sacră și niciodată controversată. De aceea, toți păstrară tăcere.

— Bakkalon însuși a pășit pe această lume. El a umblat printre cei fără suflet și printre fiarele pământului și le-a spus care este regatul nostru. Apoi mi-a zis mie: Când va sosi primăvara și seminția Pământului va ieși din Valea Sabiei ca să ocupe noi pământuri, toate animalele își vor ști locul și se vor retrage înaintea noastră. Asta vă profetesc! Mai mult chiar, vom asista la miracole. Copilul bălai mi le-a făgăduit – semne prin care vom cunoaște adevărul Lui, semne ce ne vor întări credința cu noi revelații. Însă și credința noastră va fi pusă la încercare, fiindcă vor urma sacrificii, iar Bakkalon ne va cere, nu o dată, să ne arătăm credința în El. Trebuie să ne reamintim Învățăturile Sale și să fim credincioși. Fiecare dintre noi trebuie să-L asculte, așa cum un copil își ascultă părintele și cum un soldat își ascultă ofițerul – adică pe loc și fără tăgadă. Pentru că pruncul bălai știe cel mai bine. Acestea sunt viziunile cu care m-a binecuvântat, acestea sunt visele pe care le-am visat. Fraților, rugați-vă cu mine!

Wyatt se întoarse din nou către altar și îngenunche, iar ceilalți îngenuncheară o dată cu el, și toate capetele se plecară, mai puțin unul. În umbrele din spatele capelei, unde glovăpăile pâlpâiau stins, C'ara DaHan își privi Ocrotitorul pe sub sprâncenele groase și încruntate.

În seara aceea, după o cină tăcută în cantină și o ședință scurtă, Armurierul îl rugă pe Wyatt să-l însoțească pe ziduri.

— Ocrotitorule, sufletul îmi este tulburat, îi spuse. Trebuie să cer sfatul celui care este cel mai aproape de Bakkalon.

Wyatt încuviință și amândoi îmbrăcară mantii groase din blană neagră și țesătură metalică de culoarea uleiului ars, apoi meraseră împreună pe lângă parapetele de piatră roșie, sub scânteierea stelelor.

Ajunși lângă ghereta sentinelei de deasupra porților orașului, DaHan se opri și se aplecă peste parapet, cercetând mult timp zăpada ce se topea încet, înainte de a se întoarce spre Ocrotitor.

— Wyatt, vorbi el atunci, credința mea șovăie.

Ocrotitorul nu răspunse, ci-l privi, cu fața ascunsă de gluga mantiei. Confesiunea nu făcea parte dintre riturile Îngerilor de Oțel; Bakkalon spusese că nicicând credința unui luptător n-ar trebui să ezite.

— În vremurile de demult, urmă DaHan, multe arme au fost întrebuițate împotriva copiilor lui Bakkalon. Azi, unele există doar în legende.

Poate că nici n-au existat vreodată cu adevărat. Poate că sunt obiecte lipsite de substanță, ca zeii pe care-i adulează oamenii slabi. Eu sunt doar un Armurier și nu pot ști asemenea lucruri. Cu toate acestea, Ocrotitorul meu, există o istorie care mă tulbură. Se spune că odată, în lungile veacuri de război, Fiii lui Hranga au trimis împotriva seminției Pământului vampirii ticăloși ai minții, creaturile pe care oamenii le-au numit sugătorii-de-suflete. Atingerea lor era invizibilă, dar ajungea la distanțe mari, mai departe decât poate vedea omul, mai departe decât poate trage laserul, și aducea nebunie. Viziuni, Ocrotitorul meu, viziuni! Zei mincinoși și planuri nebunești erau infiltrate în mințile oamenilor, și...

— Tac! rosti Wyatt.

Vocea îi era aspră, rece ca aerul nopții care trosnea în jurul lor și-i preschimba răsuflarea în aburi.

Urmă o tăcere lungă. Apoi, cu glas mai blând, Ocrotitorul continuă:

— Toată iarna m-am rugat, DaHan, și m-am luptat cu viziunile mele. Eu sunt Ocrotitorul Copiilor lui Bakkalon pe Lumea lui Corlos, nu un copil de-abia înarmat, care să fie mințit de zei falși. Am vorbit doar după ce am fost sigur. Am vorbit ca Ocrotitor al tău, ca părinte al tău întru credință și ca șef al tău. Faptul că-mi pui la îndoială cuvintele, Armurierule, că te întrebi asupra adevărului lor mă tulbură nespus. Pe viitor, te vei opri oare din luptă pentru a mă contrazice, pentru a supune întrebărilor ordinele mele?

— Niciodată, Ocrotitorule, rosti DaHan, îngenunchind a pocăință pe zăpada bătătorită de pe ziduri.

— Așa sper și eu. Dar, înainte de a ne despărți, deoarece ești fratele meu întru Bakkalon, îți voi răspunde, deși aș putea să n-o fac și a fost greșit din partea ta să te aștepti la așa ceva. Îți voi spune: Ocrotitorul Wyatt este un ofițer bun, dar și un bărbat credincios. Copilul bălai mi-a prevestit că vom asista la miracole. Toate acestea le vom vedea cu propriii noștri ochi. Dar dacă profețiile nu se vor împlini și nu va apărea nici un semn, ochii noștri vor vedea și asta. Iar atunci voi ști că poate nu Bakkalon a trimis viziunile, ci doar un zeu mincinos, poate un sugător-de-suflete al lui Hranga. Sau tu crezi că un hrangan poate face miracole?

— Nu, răspunse DaHan, continuând să rămână îngenunchiat, cu uriașul său cap pleșuv plecat spre zăpadă. Așa ceva ar fi erezie.

— Așa este.

Ocrotitorul privi scurt dincolo de ziduri. Noaptea era geroasă și înviorătoare și Luna nu se zărea. Se simți transfigurat; până și stelele păreau să cânte gloria copilului bălai, căci constelația Sabiei se găsea

sus, la zenit, cu Soldatul întinzându-se spre ea din locul unde se afla el, deasupra orizontului.

— La noapte, vei face de strajă fără mantie, îi spuse lui DaHan, când își plecă din nou ochii spre acesta. Iar dacă vântul de miazănoapte va sufla și gerul te va mușca, tu vei fi fericit, pentru că durerea va fi semnul că te supui Ocrotitorului și zeului tău. Pe măsură ce carnea îți amorțește, flacăra din inimă trebuie să ardă mai fierbinte.

— Da, Ocrotitorul meu, rosti DaHan.

Se sculă și-și scoase mantia, întinzând-o celuiilalt. Wyatt schiță în fața lui tăietura binecuvântării.

Pe ecranul mural din apartamentul său cufundat în întuneric, caseta video prezenta scenele obișnuite ale unei drame, dar neKrol, tolănit într-un fotoliu rabatabil mare, cu ochii pe jumătate închiși, de-abia o băga în seamă. Vorbitoarea amară și alți doi exilați jaenshi stăteau pe podea, cu ochii auri fixați în extaz asupra spectacolului oamenilor care se urmăreau și se împușcau printre semețele orașe-turn ale lui ai-Emerel; treptat, începuseră să fie tot mai interesați de alte planete și de alte moduri de viață. Totul era foarte straniu, se gândi neKrol; nici unul dintre clanurile jaenshi nu dovedise un asemenea interes. Își aminti zilele dinaintea sosirii Îngerilor de Oțel în vechea lor navă de război, pe care o dezasamblaseră la scurtă vreme după aceea, când el oferise tot soiul de mărfuri vorbitorilor jaenshi – suluri viu colorate de mătase-lucitoare de pe Avalon, nestemate-scânțietoare de pe Înaltul Kavalaan, cuțite din duraliaj, generatoare solare și arbaletе energetice din oțel, cărți de pe o duzină de planete, medicamente și vinuri –; adusese cantități mici din fiecare. La răstimpuri, vorbitorii luaseră câte ceva, totuși niciodată cu entuziasm; singura ofertă care le stârnise interesul fusese sarea.

Abia când veniseră ploile de primăvară și vorbitoarea amară începuse să-i pună întrebări, neKrol își dăduse seama, surprins, cât de rar vreunul dintre clanurile jaenshi îi ceruseră vreodată *orice*. Poate că structura lor socială și religia le înăbușeau curiozitatea firească. Pe de altă parte, exilații păreau destul de curioși, mai ales vorbitoarea amară. În ultima vreme, neKrol putuse răspunde doar unei mici părți din întrebările ei, ba chiar existaseră unele înaintea cărora se simțise realmente derutat. Începuse să se minuneze de dimensiunile propriiei sale ignoranțe.

Același lucru era însă valabil și pentru vorbitoarea amară; spre deosebire de clanuri – oare religia schimba lucrurile într-o măsură atât de mare? –, ea răspundea la întrebări și neKrol încercase să afle multe

lucruri ce-l nedumeriseră. În majoritatea cazurilor, ea se mulțumea totuși să clipească a neștiință și se apuca, la rândul-i, să pună întrebări.

— Nu există povești despre zeii noștri, îi spusese odată, când bărbatul căutase să afle ceva despre mitologia jaenshă. Ce fel de povești ar putea fi ele? Zeii locuiesc în piramidele de venerare, Arik, noi ne rugăm lor și ei ne veghează și ne luminează viețile. Nu aleargă de colo-colo și nu se bat între ei, așa cum par să facă zeii voștri.

— Totuși, cândva, înainte de a ajunge să venerați piramidele, ați avut alți zei, obiectase neKrol. Aceia pe care mi i-au dat cioplitorii voștri.

Mersese chiar până acolo încât desfăcuse o ladă și-i arătase statuele, deși ea și le amintea cu siguranță, deoarece membrii clanului cercului-de-piatră fuseseră printre cei mai desăvârșiți artiști.

Vorbitoarea amară doar își netezise blana și clătinase din cap.

— Eram prea tânără ca să fiu cioplitoare, așa că poate nu mi s-a spus. Toți știm ceea ce trebuie să știm, însă numai cioplitorii trebuie să facă lucrurile astea, așa că poate că numai ei știu poveștile vechilor zei.

Altă dată, o întrebasese despre piramide și căpătase un răspuns și mai obscur.

— Când le-am construit? repetase ea. Dar noi nu le-am construit, Arik. Ele au existat dintotdeauna, ca pietrele și ca arborii. — După aceea, clipise și adăugase: — Totuși, ele *nu* sunt ca pietrele și ca arborii, așa-i?

Apoi derutată, plecase să discute cu ceilalți.

Dacă însă jaenshii fără zei erau mai gânditori decât frații lor din clanuri, erau în același timp și mai dificili, și cu fiecare zi neKrol înțelegea tot mai bine inutilitatea tentativei lor. Avea acum opt exilați — în toilul iernii, găsise alți doi, pe jumătate morți de foame — și, pe rând, toți se antrenau cu cele două lasere și-i spionau pe Îngerii. Dar chiar dacă Ryther ar fi revenit cu arme, puterea lor era insignifiantă pe lângă ceea ce le putea opune Ocrotitorul. *Luminile Jolostarului* urma să vină ticsită de arme, cu speranța că toate clanurile, pe o rază de o sută de kilometri, aveau acum să fie ațâțate și furioase, gata să se împotrivescă Îngerilor de Oțel și să-i copleșească prin simpla forță a superiorității numerice; Jannis avea să rămână mută de uimire, văzându-i numai pe neKrol și banda lui de zdrențăroși.

Dacă, într-adevăr, aveau s-o facă. Până și asta era nesigur; neKrol întâmpina dificultăți în a-și menține laolaltă forțele de gherilă. Ura lor față de Îngerii de Oțel continua să se situeze la granița demenței, însă erau departe de a alcătui o formațiune unită. Nici unuia nu-i plăcea să i se comande și se certau întruna, atacându-se cu ghearele, în tentative de stabilire a supremației sociale. Dacă nu i-ar fi avertizat, bănuia că ar fi fost în stare să se dueleze cu laserele. Cât despre menținerea în formă pentru luptă, asta era de acum o glumă. Dintre cele trei femele ale

grupului, vorbitoarea amară era singura care nu-și îngăduise să rămână însărcinată. Deoarece jaenshele nașteau de obicei patru până la opt prunci, neKrol calculase că sfârșitul verii avea să-l confrunte cu o explozie a numărului exilaților. Știa bine că, după aceea, lucrurile aveau să se amplifice; cei fără zei se împerecheau din oră în oră și nu existau mijloace jaenshi anticoncepționale. Se mirase cum de reușeau clanurile să-și mențină populația atât de stabilă, dar nici exilații nu aveau habar.

— Presupun că ne împerecheam mai puțin, zisese vorbitoarea amară când o întrebasese, dar eram copilă, așa că nu pot ști cu adevărat. Înainte de a ajunge aici, imboldul n-a existat niciodată. Cred că pentru că eram tânără.

Totuși, când vorbise, se scărpina și păruse extrem de nesigură.

Suspînând, neKrol se lăsă pe spate în fotoliu și încercă să ignore zgomotele ce veneau dinspre ecranul mural. Avea să fie foarte dificil. Îngerii de Oțel ieșiseră deja dinapoia zidurilor și tancurile lor atacaseră Valea Sabiei, preschimbând pădurea în ogoare. El însuși urcase pe dealuri și văzuse că semănatul de primăvară avea să înceapă în scurt timp. Bănuia că, după aceea, copiii lui Bakkalon vor începe să se extindă. Cu o săptămână în urmă, unul dintre ei — un uriaș „fără blană pe cap”, cum i-l descriesese cercetașul — fusese văzut în cercul-de-piatră, adunând cioburi din piramida sfărâmată. Indiferent ce ar fi însemnat asta, nu putea fi ceva bun.

Uneori, simțea că-i vine rău gândindu-se la forțele pe care le pusese în mișcare, și aproape că-și dorea ca Ryther să fi uitat de lasere. Vorbitorul amară era decisă să atace imediat ce se înarmau, indiferent care ar fi fost șansele de reușită. Însăpăimântat, neKrol îi reamintise replica dură a Îngerilor, atunci când un jaensh ucisese un om; în visele lui, vedea și acum copii atârînd pe ziduri.

Ea însă se mulțumise să-l privească, cu lucirea arămie a nebuniei în ochi, și replicase:

— Da, Arik, îmi amintesc.

Tăcuți și eficienți, băieții în uniforme albe de la bucătărie strânseseră ultimele vase ale cinei și dispărură.

— Pe loc repaus, se adresă Wyatt ofițerilor. Timpul minunilor a venit, urmă el, așa cum a prezis copilul bălai. Azi dimineață, am trimis trei grupuri pe dealurile din sud-estul Văii Sabiei, ca să alunge clanurile jaenshe de pe terenurile de care avem nevoie. După-amiază, am primit raportul lor și acum doresc să vi-l aduc la cunoștință. Grupmamă Jolip,

vrei să povestești ce anume s-a întâmplat când ți-ai dus ordinele la îndeplinire?

— Da, Ocrotitorule. — Jolip se ridică. Era o blondă cu chip posac și cu uniforma atârându-i largă pe corpul zvelt. — Am primit conducerea unui grup de zece, pentru a îndepărta așa-numitul clan al stâncii, a cărui piramidă se află lângă piciorul unei stânci de granit, în regiunea mai sălbatică a dealurilor. Informațiile primite de la cercetașii noștri indicau că era vorba despre un clan mic, cu numai douăzeci de adulți, așa că am renunțat la costumele blindate. Am luat cu noi un tun de clasa cinci, deoarece distrugerea piramidelor jaenshe durează mult dacă se folosesc numai armele individuale, însă în rest n-am avut alt armament. Nu ne așteptam să întâmpinăm rezistență, dar n-am uitat incidentul de la cercul-de-piatră, așa că am fost precaută. După un marș de vreo doisprezece kilometri printre dealuri, până în vecinătatea stâncii, ne-am răsfirat în semicerc și am înaintat încet, cu armele sonice pregătite. În pădure, am întâlnit câțiva jaenshi și i-am luat prizonieri, punându-i să meargă în fața noastră, ca să-i folosim drept scuturi, în eventualitatea unei ambuscade sau a unui atac. Desigur, nu s-a dovedit necesar. Când am ajuns la piramidă, ne așteptau. Erau cel puțin douăsprezece animale, domnule. Unul dintre ele stătea lângă baza piramidei, cu palmele pe latura ei, iar celelalte îl înconjurau, formând un cerc. Ne-au privit, dar n-au schițat nici o mișcare.

Se opri și se frecă gânditoare cu degetul pe nas, apoi continuă.

— După cum i-am spus Ocrotitorului, din clipa aceea totul a fost straniu. Vara trecută, am condus în două rânduri incursiuni împotriva clanurilor jaenshe. Prima dată, neștiindu-ne intențiile, nici unul dintre cei fără de suflet nu era acolo. Pur și simplu, am distrus piramida și am plecat. A doua oară, o mulțime de creaturi s-a strâns în jurul ei, încercând s-o apere cu trupurile lor, dar fără să fie ostile în mod activ. Nu s-au împrăștiat până n-am doborât unul cu arma sonică. Desigur, am studiat rapoartele Gruptatălui Allor, despre problemele apărute la cercul-de-piatră. De data asta, a fost cu totul altfel. Am ordonat ca doi dintre oameni să instaleze tunul pe tripod și le-am dat animalelor de înțeles că trebuie să se ferească. Bineînțeles, prin semne ale mâinilor, întrucât nu cunosc nici măcar un cuvânt din limba lor păgână. Au ascultat imediat, împărțindu-se în două și aliniindu-se de ambele părți ale liniei de foc. Evident, i-am ținut sub supraveghere cu armele sonice, însă totul părea cât se poate de pașnic. Așa a și fost. Tunul a distrus imediat piramida – o minge mare de foc, urmată de un bubuit, când artefactul a explodat. Au zburat câteva cioburi, dar n-a fost nimeni rănit, deoarece noi ne adăpostisem, iar jaenshii păreau indiferenți. După distrugerea piramidei, s-a simțit un iz puternic de ozon și, pentru o clipă,

am zărit o flăcăvă albăstruie – poate că o imagine consecutivă. N-am avut însă vreme să-i acord prea multă atenție, pentru că toți jaenshii au căzut în genunchi în fața noastră. Toți o dată, domnilor. Apoi și-au lipit frunțile de pământ, prosternându-se. Pe moment, am crezut că încercău să ne aduleze ca zei ai lor, pentru că le distrusesem zeul, și am încercat să le spun că nu le doream adorarea animalică, că voiam doar să plece imediat de pe pământurile acelea. Apoi am înțeles că greșisem, pentru că atunci ultimii patru membri ai clanului au coborât din copacii de pe stâncă și ne-au oferit statueta. Ceilalți s-au ridicat în picioare și întregul clan a pornit spre est, îndepărtându-se de Valea Sabiei și de dealurile înconjurătoare. Am luat statueta și am adus-o Ocrotitorului.

Tăcu, dar rămase în picioare, așteptând întrebări.

— Am statueta aici, rosti Wyatt.

Se aplecă, o luă de sub scaun și o așeză pe masă, după care îndepărtă țesătura albă în care o învelise.

Baza ei era un triunghi de coajă neagră de copac, tare ca piatra, din ale căruia colțuri se ridicau trei așchii lungi de os, alcătuind un cadru piramidal. În interior, sculptat măiastru în toate detaliile, în lemn albatru-deschis, se afla Bakkalon, copilul bălai, ținând o sabie pictată.

— Ce înseamnă asta? întrebă Episcopul Lyon, evident surprins.

— Sacrilegiu! exclamă Episcopul Dhallis.

— Nici chiar așa! rosti Gorman, Episcop pentru Costume Blindate. Animalele încearcă pur și simplu să ne câștige mărinimia, poate în speranța că ne vom opri săbiile.

— Doar seminția Pământului se poate prosterna lui Bakkalon, zise Dhallis. Stă scris în Carte! Copilul bălai nu-și va pleca privirea spre cei fără de suflete!

— Tăcere, frații mei de arme! spuse Ocrotitorul și la masa cea lungă se lăsă brusc liniștea. – Wyatt surâse subțire. – Acesta este primul dintre miracolele despre care v-am vorbit astă-iarnă în capelă, prima dintre întâmplările ciudate despre care mi-a spus Bakkalon. Cu adevărat, El a pășit pe planeta aceasta, pe Corlos a noastră, astfel că până și fiarele câmpului îi cunosc chipul! Gândiți-vă la asta, frații mei. Gândiți-vă la sculptura aceasta. Puneți-vă câteva simple întrebări. A căpătat vreun animal jaensh înghăduința de a pune piciorul în acest oraș sfânt?

— Nu, bineînțeles că nu, răspunse cineva.

— Atunci, este limpede că nici unul dintre ei n-a văzut holograma care se află deasupra altarului nostru. Nici eu n-am umblat prea des printre animale, deoarece îndatoririle mă țin aici, între ziduri. Ca atare, nimeni nu putea vedea copilul bălai care-mi atârnă la gât, căci puținii jaenshi care m-au zărit n-au mai trăit ca să poată povesti despre

statuetă – ei au fost cei pe care i-am judecat, cei care atârnă spânzurați pe zidurile orașului nostru. Animalele nu vorbesc graiul seminției Pământului și nici unul dintre ai noștri n-a învățat limba lor simplă. Și, în sfârșit, ei n-au citit Cartea. Reamintiți-vă toate acestea și întrebați-vă: Cum de au știut cioplitorii lor ce chip și formă să dea sculpturii lor?

Tăcere; conducătorii copiilor lui Bakkalon se priviră între ei, uluiți.

Wyatt își încrucișă încetișor mâinile.

— Un miracol! Nu ar mai trebui să avem necazuri cu jaenshii, deoarece copilul bălai a venit la ei.

În dreapta Ocrotitorului, Episcopul Dhallis se încordase.

— Ocrotitorul meu, conducătorul meu întru credință, rosti ea parcă cu dificultate, pronunțând lent cuvintele, cu siguranță, *cu siguranță*, nu vrei să ne spui că aceste... aceste *animale*... că ele îl pot adora pe copilul bălai, că El le-ar accepta adulația!

Wyatt părea calm, binevoitor, mulțumindu-se să surâdă.

— Nu trebuie să-ți tulburi sufletul, Dhallis. Te întrebi dacă n-am comis Prima Eroare, amintindu-ți poate de Sacrilegiul lui G'hra, când un hrangan captiv s-a închinat lui Bakkalon pentru a se salva de moartea cuvenită animalelor, iar Falsul Ocrotitor Gibrone a declarat că toți cei care-L venerază pe copilul bălai au suflete. — Clătină din cap. — Eu am citit Cartea. Nu, episcopule, nu s-a petrecut nici un sacrilegiu! Bakkalon a umblat *cu adevărat* printre jaenshi, dar cu siguranță nu le-a oferit decât adevărul. Ei L-au văzut în gloria Lui întunecată și înarmată și, fără îndoială, L-au auzit proclamând că sunt animale, fără suflete... Ca atare, ei își acceptă locul în ordinea Universului și se retrag dinaintea noastră. Nu vor mai ucide niciodată un om. Amintește-ți că nu s-au prosternat în fața statuei pe care au cioplit-o, ci ne-au dat-o *nouă*, seminției Pământului, singurii care o putem venera așa cum se cuvine. Când s-au prosternat, au făcut-o la picioarele *noastre*, ca niște animale în fața oamenilor, și așa trebuie să și fie. Înțelegeți? Lor le-a fost dat adevărul.

Dhallis încuviința din cap.

— Da, Ocrotitorul meu. Sunt iluminată. Iartă-mi clipa de slăbiciune!

Dar C'ara DaHan se ridică puțin, se aplecă înainte și-și încrucișă mâinile cu încheieturi noduroase pe tăblia mesei, încruntându-se.

— Ocrotitorul meu, rosti el apăsător.

— Da, Armurierule? se întoarse Wyatt. Chipul i se înăspri.

— Și sufletul meu s-a clătinat o clipă, sub povara grijilor... Este posibil să fiu și eu iluminat?

Wyatt surâse.

— Dă-i drumul, spuse cu un glas lipsit de veselie.

— Poate că într-adevăr faptul acesta este un miracol, început DaHan, dar mai întâi trebuie să ne întrebăm pe noi înșine, să ne asigurăm că nu-i vicleșugul vreunui dușman fără suflet. Nu înțeleg strategia lor sau motivele pentru care au acționat așa cum au făcut-o, totuși cunosc o cale prin care se poate ca jaenshii să fi aflat trăsăturile lui Bakkalon.

— Spune...

— Mă refer la baza comercială jamisoneană și la neguțatorul cu păr roșu, Arik neKrol. El este din seminția Pământului, un emerelian după aspect, iar noi i-am dat Cartea. Cu toate acestea, n-a fost înflăcărat de iubirea pentru Bakkalon și umblă neînarmat, ca un om fără zeu. De la asolizarea noastră, ni s-a opus întruna și a devenit mai ostil după lecția pe care am fost siliți să le-o dăm jaenshilor. Poate că a colaborat cu clanul stâncii, poate că le-a spus să creeze statueta, în vederea unui obiectiv necunoscut nouă. Bănuiesc că *a făcut* comerț cu jaenshii.

— Cred că vorbești adevărul, Armurierule. În primele luni de după asolizare, m-am străduit din răputeri să-l convertesc pe neKrol. Totul a fost zadarnic, dar am învățat multe despre animalele jaenshe și despre comerțul pe care-l făcea cu ele. — Ocrotitorul zâmbi. — A făcut troc cu unul dintre clanurile de aici, din Valea Sabiei, cu cei de la cercul-de-piatră, cu clanul stâncii, dar și cu cel îndepărtat, din hățișul fructelor, cu clanul cascadei și cu alte clanuri mai dinspre răsărit.

— Atunci, este opera lui! spuse DaHan. E un șiretlic!

Toți ochii se îndreptară spre Wyatt.

— Nu am spus asta. Indiferent care i-ar fi intențiile, neKrol este singur. El n-a făcut negoț cu toți jaenshii, nici măcar nu i-a cunoscut pe toți. — Pentru o clipă, surâsul Ocrotitorului se lăți. — Aceia dintre voi care l-au văzut pe emerelian știu că este un bărbat gras și lipsit de putere. Cu greu ar fi putut umbla atât de departe pe cât ar fi nevoie, și nu are nici aparat de zbor, nici sanie motorizată.

— Dar *a avut* contacte cu clanul stâncii! insistă DaHan. Liniile adânc întipărite pe fruntea lui arămie se încăpățâneau să fie încruntate.

— Așa este, aprobă Wyatt, totuși Grupmama Jolip n-a plecat singură azi dimineață. I-am trimis și pe Gruptații Walman și Allor, ca să traverseze apele Cuțitului Alb. Pământul de acolo este negru și mănos, mai bun decât cel din est. Clanul stâncii, care se află în sud-est, se găsea între Valea Sabiei și Cuțitul Alb, astfel că au trebuit să plece. Dar celelalte piramide împotriva cărora am pornit aparțineau clanurilor îndepărtate de pe râu, situate la peste treizeci de kilometri spre sud. Ele nu l-au văzut niciodată pe neguțatorul Arik neKrol... l-ar fi văzut doar dacă astă iarnă i-ar fi crescut aripi.

După aceea, Wyatt se aplecă din nou, așeză pe masă alte două statuete și le dezveli. Una era montată pe o bază de ardezie și fusese

sculptată rudimentar; cealaltă bază era din lemn de rădăcină, lucrat în detalii minuțioase. Cu excepția materialelor și a modului de realizare, statuetele erau identice cu prima.

— Vezi vreun șiretlic, Armurierule? întrebă Wyatt.

DaHan privi și nu spuse nimic, deoarece Episcopul Lyon se sculă brusc și rosti:

— Este un miracol! iar ceilalți îl imitară.

După ce larma se potoli, mătăhălosul Armurier își plecă fruntea și șopti:

— Ocrotitorul meu, citește-ne înțelepciune!

— Laserele, vorbitoare, *laserele!* – În vocea lui neKrol se simțea un ton de disperare vecin cu isteria. Ryther nu s-a întors încă, și asta-i principalul. Trebuie să așteptăm!

Se afla în exteriorul bazei comerciale, cu pieptul gol, transpirând sub soarele fierbinte al dimineții, în vreme ce vântul puternic îi răvășea părul lung. Vacarmul îl trezise dintr-un somn agitat. Îi oprise chiar la marginea pădurii, iar acum vorbitoarea amară se răsucise să-l înfrunte, arătând aprigă și aspră, extrem de ne-jaenshă cu laserul petrecut pe spate, având o eșarfă albastră de mătase-lucitoare înnodată în jurul gâtului și inele masive cu nestemate-scânteietoare pe toate degetele. Ceilalți exilați, cu excepția femelelor însărcinate, stăteau în jurul ei. Unul avea celălalt laser, iar restul aveau arbalete energetice. Fusesse ideea vorbitoarei. Nou-alesul ei tovarăș stătea sprijinit într-un genunchi, gâfâind; venise în fugă de la cercul-de-piatră.

— Nu, Arik, spuse vorbitoarea, iar ochii ei arămii păreau furioși. După socoteala ta, laserele trebuiau să vină acum mai bine de o lună. Așteptăm zi după zi, iar Îngerii de Oțel distrug tot mai multe piramide. În curând, vor spânzura din nou copii.

— Foarte curând, încuviință neKrol. Foarte curând, dacă o să-i atacați. Care-i speranța voastră de victorie? Cercetașul tău zice că merg câte două grupe și un tanc – îi puteți opri cu două lasere și patru arbalete? Ai învățat aici să gândești sau nu?

— Da, spuse vorbitoarea, însă își dezgoli dinții spre el. Da, dar asta nu contează. Clanurile nu se împotrivesc, așa că trebuie s-o facem noi.

De jos, tovarășul jaenshei își ridică ochii spre neKrol.

— Ei..., gâfâi el, ei merg spre cascadă.

— Cascada! repetă vorbitoarea amară. După moartea iernii, au distrus peste douăzeci de piramide, Arik, și tancurile lor au zdrobit pădurea, iar acum un drum mare și colbit brăzdează pământul din

valea lor, până la ținuturile râului. Totuși, în anotimpul acesta n-au făcut rău nici unui jaensh, i-au lăsat pe toți să plece. Iar toate clanurile acelea fără zei s-au dus la cascadă, până ce pădurea celor de la cascadă a fost golită și totul a fost consumat. Vorbitorii lor stau cu vorbitorul bătrân și poate că zeul cascadei îi ia la el, poate că este un zeu foarte mare. Eu nu știu lucrurile astea. *Știu* însă că Îngerul chel a aflat acum că douăzeci de clanuri s-au strâns laolaltă, că a auzit de adunarea a cinci sute de jaenshi adulți, și pornește cu un tanc împotriva lor. Îi va lăsa să plece și de data asta la fel de ușor, mulțumindu-se cu o statueta? Vor pleca *ei*, Arik, vor renunța la un al doilea zeu la fel de ușor ca și la primul?

Vorbitoarea clipi repede din ochi, apoi continuă:

— Mă tem că se vor împotrivi cu ghearele lor jalnice. Mă tem că Îngerul chel îi va spânzura chiar dacă ei nu se vor împotrivi, deoarece o adunare atât de mare îi trezește suspiciunea. Mă tem de multe și știu puține, dar știu că *noi* trebuie să fim acolo. Nu ne vei opri, Arik, și nu mai putem aștepta întârziatele tale lasere.

După aceea, se întoarce către ceilalți și-i îndemnă:

— Haideți, trebuie să alergăm!

Se topiră în pădure înainte ca neKrol să le poată măcar striga să se oprească. Blestemând, acesta se întoarce la bază.

Cele două femele exilate tocmai ieșeau dinăuntru. Ambele se apropiau de sorocul nașterii, dar aveau arbalete energetice în mâini. NeKrol încremeni.

— Și voi! exclamă el furios, privindu-le. Nebunie, asta-i pur și simplu nebunie!

Ele îl priviră cu ochi tăcuți și aurii, apoi trecură pe lângă el, îndreptându-se spre pădure.

Bărbatul intră în bază, își strânse în coadă părul lung, ca să nu se agațe de crengi, îmbracă o cămașă și se repezi spre ușă. Apoi se opri. O armă, avea nevoie de o armă! Privi în jur cu disperare și alergă în magazie. Nu mai rămăsese nici o arbaletă. Oare ce mai exista acolo? Începu să scotocească printre lucruri și alese în cele din urmă o macetă din duraliaj. O simțea ciudat în mână și probabil că aspectul lui era cu totul ridicol – în nici un caz, nu aducea a războinic –, dar cumva simțise că trebuia să ia ceva.

Apoi porni către clanul cascadei.

NeKrol era supraponderal și cu mușchi flasci, nu fusese deloc obișnuit să alerge, iar drumul se întindea pe aproape doi kilometri, prin pădurea deasă a verii. Fu nevoit să se oprească de trei ori, ca să-și

tragă sufletul și să-și domolească durerile din piept, și i se păru că trecuse o veșnicie până ajunse. Totuși, reuși să sosească înaintea Îngerilor de Oțel; un tanc este masiv și lent, iar drumul din Valea Sabiei era mai lung și mai accidentat.

Jaenshii se zăreau peste tot. Poiana era lipsită de iarbă și de două ori mai mare decât și-o amintea neKrol de la ultima sa călătorie acolo, la începutul primăverii. Jaenshii o umpleau însă complet – erau așezați pe sol, privind iazul și cascada, toți tăcuți, atât de înghesuiți încât nici nu aveau loc să te strecorei printre ei. Și mai mulți se cățăraseră în copaci – în fiecare copac erau cel puțin o duzină. Unii copii se suiseră chiar pe ramurile din vârf, acolo unde, de obicei, domneau doar pseudomai-muțele.

Pe lespede din mijlocul iazului – cascada văzându-se înapoia lor precum un decor – vorbitorii se adunaseră în jurul piramidei. Erau chiar mai înghesuiți decât jaenshii de pe iarbă și toți își țineau palmele apăsate pe fețele piramidei. Unul dintre ei, slab și fragil, se suise pe umerii altuia, pentru a putea s-o atingă. NeKrol încercă să-i numere, dar abandona tentativa. Grupul era prea compact – o masă de brațe, acoperite de blană cenușie, și de ochi aurii, având piramida în centru, întunecată și neclintită ca întotdeauna.

Vorbitorii amară stătea în iazul a cărei apă îi ajungea până la glezne. Era întoarsă spre mulțime și răcnea; vocea îi suna straniu de diferită de obișnuitul tors jaensh – cu eșarfa și inelele, părea absurd de nelalocul ei acolo. În timp ce vorbea, agita laserul pe care-l ținea într-o mână. Sălbatică, pasionată, isterică, le explica celor din poiană că Îngerii de Oțel veneau, că ei trebuiau să plece neîntârziat, că trebuiau să se separe, să intre în pădure și să se regrupeze la baza comercială. Repeta întruna aceleași idei.

Clanurile rămâneau însă tăcute și încordate. Nimeni nu răspundea, nimeni nu asculta, nimeni nu auzea. În plină zi, ei se rugau.

NeKrol își croi drum printre ei, pășind când pe mâinile, când pe picioarele lor; aproape nu putea pune bocancul pe pământ, fără să nu atingă un trup jaensh. Se opri lângă vorbitorii amară, care continua să gesticuleze cu furie, fără ca ochii ei arămii să-l poată vedea. Apoi, ea se opri.

— Arik, rosti, Îngerii vin și *ei nu vor să asculte!*

— Ceilalți..., gâfâi bărbatul, care încă nu-și recăpătase suflul. Unde sunt?

— În copaci, răspunse ea, gesticulând imprecis. I-am trimis în copaci. Lunetiști, Arik, așa cum am văzut pe peretele tău.

— Te rog, spuse el, întoarce-te cu mine! Lasă-i pe ei, lasă-i! Le-ai spus. Le-am spus și eu. Indiferent ce se va întâmpla, este opțiunea lor, este vina religiei lor idioate.

— Nu pot pleca, replică vorbitoarea amară. — Părea confuză, așa cum se întâmplase de multe ori când neKrol o întrebase unele lucruri. — Cred c-ar trebui să plec, dar cumva știu că trebuie să rămân aici. Iar ceilalți *nu* vor pleca, chiar dacă eu aș face-o. Ei o simt mult mai puternic. Trebuie să fim aici. Trebuie să luptăm, să vorbim... — Clipi din ochi. — Nu știu *de ce*, Arik, dar trebuie s-o facem!

Înainte ca negustorul să-i poată răspunde, Îngerii de Oțel ieșiră din pădure.

La început, erau doar cinci, larg răsfirați; apoi, după puțin timp, apărură alți cinci. Toți pedestri, în uniforme a căror culoare verde-întunecat pătată de cafeniu se contopea cu cea a frunzișului, astfel încât se distingeau numai sclipirile centurilor din plasă de oțel și căștile de luptă. Unul dintre ei, o femeie blondă și uscățivă, purta un guler roșu înalt; toți țineau lasere în mâini.

— Tu! strigă blonda, ai cărei ochi îl descoperiseră imediat pe Arik, stând în picioare, cu coada fluturând în vânt și cu maceta atârându-i inutilă în mână. Vorbește cu animalele! Spune-le că trebuie să plece! Spune-le că, din ordinul Ocrotitorului Wyatt și al copilului bălai Bakkalon, la est de munți nu li se permite să se strângă în număr așa de mare. Spune-le!

O zări apoi pe vorbitoarea amară și tresări.

— Și ia laserul din mâna animalului ăla, înainte să vă ardem pe amândoi!

Tremurând, neKrol lăsă maceta să-i cadă dintre degetele inerte în apă.

— Vorbitoareo, rosti el în jaenshă, atuncă arma, *te rog!* Dacă mai speri să vezi vreodată stele îndepărtate... Aruncă laserul, prietena mea, copila mea, imediat! Și când o veni Ryther, te voi lua cu mine la ai-Emerel și în locuri și mai îndepărtate.

Glasul negustorului trăda o spaimă cumplită – Îngerii de Oțel îi fixau cu laserele, și nu crezu nici măcar o clipă că vorbitoarea îl va asculta.

Dar, în mod straniu, ea se arătă docilă și azvârli laserul în iaz. NeKrol nu-i putu vedea ochii, ca să citească în ei.

Grupmama se relaxă vizibil.

— Perfect, încuviință ea. Acum, vorbește cu ei în graiul lor de animale și spune-le să plece. Dacă nu, îi vom zdrobi. Un tanc a pornit deja încoace!

Acum, peste vuietul cascadei, neKrol putea auzi – trosnetele puternice, provocate de tancul ce trecea peste copaci, transformându-i în așchii sub șenilele late din duroțel. Poate că foloseau tunul și turelele laser pentru a îndepărta bolovanii și alte obstacole.

— Le-am spus, vorbi disperat neKrol. Le-am spus de multe ori, dar nu aud!

Arată de jur împrejurul său. Poiana era încinsă de soare și ticsită de corpurile jaenshilor; nici un clan nu băgase în seamă apariția Îngerilor de Oțel, sau confruntarea. Înapoia lui, vorbitorii continuau să-și apese palmele micuțe pe zeul lor.

— Atunci, vom scoate din teacă sabia lui Bakkalon, vorbi Grupmama, și poate că-și vor auzi propriile vaiete!

Băgă laserul în toc și scoase o armă sonică, iar neKrol, înfiorându-se, îi ghici intenția. Armele sonice foloseau unde sonore de mare intensitate pentru a distruge pereții celulelor și a lichefia carnea. Efectele lor erau teribile pe plan psihologic; nu exista o moarte mai oribilă.

Apoi, însă, apăru un al doilea grup de Îngeri. Se auziră scrâșnete și trosnete de lemne rupte, iar înapoia unui pâlcc de arbori, negustorul putu vedea flancurile negre ale tancului, cu tunul rotindu-se parcă în direcția sa. Doi dintre noii sosiți purtau gulerul stacojiu – un tânăr rumen la față, cu urechi mari, care lătra ordine către soldați, și un bărbat uriaș, musculos, cu craniu ras și piele arămie, ridată. NeKrol îl recunoscuse: era Armurierul C'ara DaHan. Acesta puse o mână grea pe brațul Grupmamei, când femeia ridică arma sonică.

— Nu, spuse el. Nu așa se procedează.

Ea își vârî imediat arma în toc.

— Ascult și mă supun.

DaHan privi spre neKrol.

— Neguțătorule, bubui el, aceasta-i lucrarea ta?

— Nu, răspunse neKrol.

— Nu se vor împrăști, adăugă Grupmama.

— Ne va lua o zi și o noapte să-i doborâm pe toți cu armele sonice, rosti DaHan, privind poiana și copacii, apoi cercetând cu ochii poteca stâncoasă întortocheată ce suia până în vârful cascadei. Exisă însă o cale mai simplă. Distrugem piramida și ei vor pleca imediat.

Se opri apoi, înainte de a termina ce avea de spus; ochii îi rămăseseră fixați asupra vorbitoarei amare.

— O jaenshă cu inele și eșarfă, zise el. Până acum, nu țeseau nimic în afară de giulgiuri. Asta mă alarmează.

— Este una dintre cei de la cercul-de-piatră, vorbi iute neKrol. A locuit cu mine.

DaHan încuviință din cap.

— Înțeleg. Ești cu adevărat un om fără zeu, neKrol, dacă te însoțești cu animale fără suflet și le înveți să maimuțarească seminția Pământului. Totuși, acest lucru este lipsit de importanță.

Ridică brațul semnalizând; înapoia lui, printre copaci, tunul tancului se roti ușor spre dreapta.

— Îndepărtează-te, împreună cu animalul tău domestic, continuă DaHan. Când voi coborî brațul, zeul jaensh va exploda și, dacă rămâi pe loc, nu vei mai mișca niciodată.

— Dar *vorbitoriil* protestă neKrol. Salva îi va...

Se întoarse într-acolo, ca să-i arate. Dar vorbitorii se îndepărtau unul câte unul de piramidă.

Îndărătul său, Îngerii murmurau:

— Un miracol! șopti cineva răgușit.

— Copilul nostru! strigă altul. Stăpânul nostru!

NeKrol rămase paralizat. Piramida de pe lespedea de stâncă nu mai era colorată în roșu-întunecat. Acum scânteia în razele soarelui, o cupolă de cristal transparent. Iar dedesubtul acelei cupole, perfect în fiecare detaliu, copilul bălai Bakkalon surâdea, cu Ucigașul Demonilor în mână.

Vorbitorii jaenshi se îndepărtau iute acum, împiedicându-se și căzând în apă, în graba lor. NeKrol îl întrezări pe vorbitorul bătrân alergând mai repede decât toți, în ciuda vârstei. Nici el nu părea să înțeleagă ce se întâmplase. Vorbitoarea amară rămăsese cu gura deschisă.

Negustorul se întoarse. Jumătate dintre Îngerii de Oțel căzuseră în genunchi; ceilalți coborâseră armele, fără să-și dea seama, și încremiseră uluiți. Grupmama se întoarse către DaHan.

— *Este* un miracol, vorbi ea. Așa cum a profețit Ocrotitorul Wyatt. Copilul bălai umblă pe această planetă.

Armurierul rămase însă ferm.

— Ocrotitorul nu se află aici, spuse el cu glas tăios, iar acesta nu-i un miracol. Este un șiretlic al unui dușman, iar eu nu mă voi lăsa păcălit.

Nu voi îngădui să rămână blasfemia aceasta pe pământul lui Corlos. Brațul său coborî brusc.

Probabil că Îngerii din tanc încremiseră, plini de venerație; tunul nu trase. DaHan se răsuci în direcția lor, iritat.

— Nu este nici un miracol! răcni el, începând să ridice din nou brațul.

Lângă neKrol, vorbitoarea amară strigă pe neașteptate. Bărbatul o privi alarmat și văzu că ochii ei căpătaseră o nuanță aurie strălucitoare.

— Zeul, murmură ea încet. Lumina revine la mine!

Iar zumzetul arbaletelor răsună din copacii din jurul poienii și două săgeți lungi se înfipseră aproape simultan în spatele lat al lui DaHan. Forța impactului îl trânti pe Armurier în genunchi, izbindu-l de sol.

— FUGI! urlă neKrol și o împinse pe vorbitoarea amară cu toată puterea, iar ea se clătină și-l privi pentru o clipă, cu niște ochi ce aveau

din nou culoarea bronzului și un licăr de spaimă. Apoi, iute, țâșni spre cel mai apropiat pâlâc de copaci, cu eșarfa fluturându-i în urmă.

— Uciideți-o! zbieră Grupmama. Uciideți-i pe toți!

Cuvintele ei îi deșteptară atât pe jaenshi, cât și pe Îngerii de Oțel; copiii lui Bakkalon ridicară laserele împotriva gloatei ce se năpusti pe neașteptate și măcelul începu. NeKrol îngenunche și bâjbâi printre bolovanii acoperiți de mușchi, până ce găsi laserul, după care îl ridică la umăr și începu să tragă. Fasciculul izbi în rafale furioase, o dată, a doua, a treia oară. Ținând trăgaciul apăsat, rafalele se transformară într-o rază și bărbatul reteză din talie un Înger cu cască argintie, înainte ca măruntaiele să-i ia foc și să se prăbușească în iaz.

Mult timp, nu văzu nimic; exista doar durere și zgomot, și apa care-i clipea blând pe față, și țipetele ascuțite ale jaenshilor care alergau pe lângă el. Auzi de două ori bubuitul și pârâitul tunului, iar de câteva ori fu călcat în picioare. Totul părea lipsit de importanță. Se strădui să-și ridice capul pe pietre, pe jumătate afară din apă, dar după un timp nici măcar asta nu mai păru vital. Singurul lucru care conta era focul ce-i mistuia abdomenul.

Apoi, cumva, durerea pieri, și simți mult fum și duhori oribile, dar mult mai puțin zgomot; rămase nemișcat și ascultă glasurile.

— Piramida, Grupmamă? Întrebă cineva.

— *Este un miracol*, replică un glas de femeie. Privește, Bakkalon este tot acolo. Vezi cum zâmbește? Azi, aici, am făcut ceea ce trebuia făcut!

— Cu ea ce facem?

— Cărați-o în tanc. Trebuie să i-o ducem Ocrotitorului Wyatt.

La scurt timp după aceea, glasurile se îndepărtară și neKrol auzi doar sunetul apei, curgând mereu, rostogolindu-se peste bolovanii pantei și prăbușindu-se în cascadă. Era un sunet foarte odihnitor. Hotărî să doarmă.

Bărbatul vârî ranga între două scânduri și apăsă cu putere. Lemnul subțire cedă aproape fără să protesteze.

— Alte statuete, Jannis, anunță el după ce se aplecase și dăduse la o parte materialul protector.

— Fără valoare, suspină scurt Ryther.

Stătea în mijlocul ruinelor bazei comerciale a lui neKrol. Îngerii o distruseseră, căutând jaenshi înarmați, iar sfărâmăturile erau împrăștiate peste tot. Totuși, nu se atinseseră de lăzi.

Bărbatul trecu la următoarea stivă. Ryther privi gânditor spre cei trei jaenshi care se strânseseră lângă ea, dorindu-și ca aceștia să fi putut comunica puțin mai bine. Unul dintre ei, o femelă zveltă, care purta o eșarfă și o mulțime de inele, se rezema mereu într-o arbaletă și știa ceva terană, deși nu îndeajuns. Era inteligentă și prindea repede cuvintele, însă până acum spusese un singur lucru:

— Lumea lui Jam'son. Arik ne ia. Îngerii ucid.

Le repetase întruna, până ce Ryther o făcuse în cele din urmă să priceapă că, da, îi vor lua. Ceilalți doi jaenshi, femela însărcinată și masculul cu laser, păreau că nu vorbesc absolut deloc.

— Tot statuete, anunță bărbatul, care deschisese prima ladă dintr-o stivă nouă, din fosta magazie a lui neKrol.

Femeia ridică din umeri și el trecu mai departe. Ryther se întoarse și se îndreptă încet spre marginea aerodromului, unde se afla *Luminile Jolostarului*, cu trapele deschise, din care se revărsa o lumină galbenă, puternică în amurg. Jaenshii o urmară, așa cum făcuseră de când sosise; fără îndoială, se temeau că avea să plece și să-i abandoneze dacă ar fi scăpat-o o clipă din ochii lor mari, de culoarea bronzului.

— Statuete, murmură Ryther pe jumătate pentru sine, pe jumătate pentru jaenshi. (Clătină din cap.) De ce a făcut-o? îi întrebă, deși știa că n-o puteau înțelege. Un negustor cu experiența lui? Mi-ați putea spune, poate, dacă ați ști ce vorbesc. În loc să se concentreze asupra giulgiurilor, asupra adevăratei arte jaenshe, de ce v-a învățat pe voi să ciopliți versiuni băștinașe ale unor zei omenești? Ar fi trebuit să știe că nici un agent de vânzări nu va accepta asemenea falsuri evidente. Artă extraterestră este *extraterestră*. (Oftă.) Probabil că-i vina mea. Trebuia să fi deschis lăzile, concluzionă ea, râzând ușor.

Vorbitoarea amară o privi.

— Giulgiu Arik. Dat.

Ryther încuviință, neatentă. Acum, acesta era atârnat chiar deasupra cușetei ei; un obiect straniu, țesut parțial din blană jaenshă și în cea mai mare parte din șuvițe lungi și mătăsoase de păr roșu ca focul. Pe el, cenușiu pe fond roșu, se afla portretul aproximativ, totuși identificabil, al lui Arik neKrol. Își pusese întrebări și în privința aceasta. Era oare tributul unei văduve? Al unui copil? Sau doar al unei prietene? Ce se întâmplase cu Arik în anul cât *Luminile* fusese plecată? Dacă s-ar fi putut întoarce la timp, atunci... dar pierduse trei luni pe Lumea lui Jamison, discutând cu nenumărați agenți de vânzări, în încercarea de a scăpa de statuetele lipsite de orice valoare. Abia la mijocul toamnei,

Luminile Jolostarului revenise pe Corlos și găsisese baza lui neKrol în ruine, cu Îngerii strângând deja recoltele.

Îngerii... Când se dusesse la ei, pentru a le oferi transportul inutil de lasere, căutând să facă un troc, vederea zidurilor roșii ca sângele ale orașului o îngrețosase. Crezuse că era pregătită pentru așa ceva, însă cele găsite depășiseră orice anticipări. Un grup de Îngeri de Oțel o găsisse, vomitând în afara porților înalte și ruginite, și o escortase în interior, înaintea Ocrotitorului.

Wyatt era de două ori mai scheletic decât și-l amintea. Se găsea afară, lângă baza unei uriașe platforme-altar ce fusese înălțată în centrul orașului. O statuie a lui Bakkalon, părând incredibil de reală, închisă sub o piramidă de sticlă și așezată pe un soclu înalt de piatră roșie, proiecta o umbră lungă peste altarul de lemn. Sub acesta, grupele de Îngeri adunau neoiarba proaspăt culeasă, grâul și carcasele congelate de răpători.

— Nu avem nevoie de produsele tale, îi spusese Ocrotitorul. Lumea lui Corlos este de multe ori binecuvântată, copila mea, și Bakkalon trăiește acum printre noi. A făcut multe miracole însemnate și va mai face și altele. Credința noastră este în El. — Arătase spre altar cu o mână uscățivă. — Vezi? Drept ofrandă, ne ardem proviziile pentru iarnă, căci copilul bălai ne-a făgăduit că anul acesta iarna nu va mai sosi. Tot El ne-a învățat să ne înmulțim în pace, așa cum odinioară noi înșine am fost procreați în război, astfel ca seminția Pământului să fie și mai puternică. Este epoca unor noi și mărețe revelații!

Ochii îi ardeau în timp ce vorbea — ochi fanatici, ce alergau de colo-colo, imenși și întunecați, și totuși, în mod straniu, pătați cu fulgi aurii.

Ryther părăsise Orașul Îngerilor de Oțel cât putuse de repede, străduindu-se din răzputeri să nu mai privească spre ziduri. După ce se suise însă pe dealuri, îndreptându-se din nou spre baza comercială, ajunsese la cercul-de-piatră, la piramida sfărâmată unde o adusese Arik. Acolo, constatase că nu mai putea rezista și, neajutorată, se întorsese pentru a arunca o ultimă privire asupra Văii Sabiei. Imaginea aceea n-o părăsise niciodată.

Pe exteriorul zidurilor, atârnavu copiii Îngerilor — un șir de trupușoare nemișcate în uniforme albe, la capetele unor funii lungi. Cu toții muriseră în pace, însă moartea este rareori pașnică; cei mai vârstnici, cel puțin, muriseră repede, cu gâturile frânte instantaneu. Dar pruncii bălai aveau lațurile petrecute în jurul mijloacurilor și Ryther era convinsă că majoritatea atârnavu acolo până ce muriseră de foame.

În timp ce stătea și-și amintea totul, bărbatul din echipaj ieși din ultima cameră a bazei lui neKrol.

— Nimic, raportă el. Numai statuete.

Ryther încuviință din cap.

— Plecăm? întrebă vorbitoarea amară. Lumea lui Jam'son?

— Da, răspunse Ryther, privind dincolo de nava care aștepta, spre pădurea întunecată, primitivă. Inima Bakkalonului apusese. Într-o mie de mii de păduri și un singur oraș, clanurile începuseră să se roage.

Chicago
Octombrie, 1974

NICI FLĂCĂRILE MULTICOLORE ALE UNUI INEL STELAR

Dincolo de fereastră, furtunile de foc continuau, dezlănțuite.

Panorama acoperea un perete întreg al sălii de monitorizare, o tapiserie de flăcări de-a pururi mișcătoare, un tipar curgător de lumină lichidă de toate culorile și formele. Vârtejuri uriașe de aur topit lunecau, sinuoase și șerpuitoare. Sulițe de portocaliu și stacojiu fulgerau, apărând și dispărând. Trăznete verzi-albastre se izbeau în fereastra de observație ca picăturile de ploaie, tentacule de fum chihlimbariu se învolburau, dâre de alb pur își ardeau imaginile persistente în ochii privitorilor.

Dansând, mișcându-se, schimbându-se; toate culorile nulspațiului urlau un cântec tăcut și aleatoriu. Oamenii, cel puțin, credeau că este aleatoriu. Vreme de cinci luni standard, vortexul se rotise în vidul lui Niciunde, fără ca vreun calculator să sesizeze măcar o repetiție.

Înăuntru, într-o încăpere lungă, scăldată de luminile vârtejului, cinci monitori stăteau la consolele lor, cu fața spre fereastră, și supravegheau vortexul. Fiecare consolă era un labirint de luminițe și butoane sclipitoare de control, având în centru patru ecrane de afișare, pe care numerele curgeau la nesfârșit și linii roșii, subțiri, trasau grafice. Exista, de asemenea, un mic contor digital, pe care sutimile de secundă se adunau neobosite peste cele cinci luni deja înregistrate.

Monitorii se schimbau la fiecare opt ore. Acum, de serviciu erau trei femei și doi bărbați. Toți purtau halatele albastru-deschis ale tehnicienilor și ochelari de protecție, cu lentile întunecate. Lunile scurse îi făcuseră însă neglijenți; doar Trotter, la consola centrală, mai ținea ochelarii la ochi. Restul și-i ridicaseră pe frunte sau pe păr.

Îndărătul monitorilor se găseau două console de comandă în formă de potcoavă și peretele de calculatoare. Al Swiderski, un blond voinic, cu oase mari, purtând un halat alb de laborator, avea în grijă calculatoarele. Jennifer Gray ocupa unul dintre scaunele de comandă. Celălalt era gol, dar asta conta prea puțin. În clipa aceea, ele erau singurele locuri unde te puteai așeza; totul fusese fixat pe automat și genera-

toarele de nulp spațiu ale Inelului Stelar Niciunde ardeau cu o furie constantă.

Cu un teanc de imprimate în mână, Swiderski pluti spre locul unde Jennifer scria pe un clipboard.

— Cred că ne apropiem de punctul critic, rosti el cu glas inexpressiv.

Jennifer îl fixă, cu o privire preocupată. Era o femeie frumoasă, înaltă și zveltă, cu ochi verzi strălucitori și păr blond-roșu lung și drept. Purta un halat alb cu croială sobră și un inel de aur.

— Încă aproximativ opt ore, clătină ea din cap spre Swiderski. Dacă am calculat corect... După aceea, putem opri generatoarele, ca să vedem ce am obținut.

Swiderski privi afară, spre furtunile de foc ce se învolburau.

— Cinci straturi de duraliaj transparent, rosti el încet. Patru straturi intermediare de aer refrigerat și un strat triplu de sticlă. Cu toate astea, fereastra interioară este caldă, dacă o atingi... — Încuviință din cap. — Mă-ntreb peste ce-o să dăm.

Monitorizarea continuă.

La un kilometru și jumătate mai departe, pe altă punte a inelului, Kerin daVittio intră singur în vechea cabină de comandă.

Ceilalți veneau rareori aici. Cabina era numai a lui. Cândva, cu ani în urmă, fusese centrul nervos al Inelului Stelar Niciunde; de aici, un singur om avea sub mână toate puterile copleșitoare a o mie de generatoare nulp spațiu. De aici, putea trezi la viață vortexul, pentru a-l privi cum se rotește.

Asta însă fusese în trecut. Inelul Stelar Niciunde fusese părăsit timp de aproape șase ani, iar la sosirea lor, Jennifer și echipa ei apreciaseră că vechea cabină de comandă era prea mică pentru scopurile lor. De aceea, o abandonaseră. Acum, generatoarele răspundeau la comenzile consolelor gemene din sala de monitorizare. Cabina de comandă îi aparținea lui Kerin, păianjenilor săi mecanici și spectrelor inelului adumbrit.

Cabina era un cub mic, alb imaculat. Familiara consolă potcoavă se găsea în centrul ei. Kerin stătea în interior, înconjurat de comenzi, cu o expresie visătoare pe chip. Era un bărbat scund, subțire, dar puternic, cu o claie de păr negru și ochi negri, neastâmpărați; uneori, era agitat, alteori, visător. Cu mult timp în urmă, renunțase la halatul albastru al tehnicienilor în favoarea hainelor civile; acum, purta pantaloni negri și o cămașă întunecată cu gulcr răscoit, tivit cu roșu-închis.

Mâinile sale experte alergară peste comenzi și pereții se destrămară.

Se găsea în exterior, în beznă, cu inelul stelar dedesubtul său.

Proiecția holografică îi oferea o imagine a inelului și a vortexului pe care fereastra din sala de monitorizare n-o putea egala. În cabină, nu mai exista nimic altceva; erau doar el și consola, plutind în vid la kilometri deasupra locului unde se desfășura acțiunea. Secțiunea inelului care conținea cabina de control se întindea uriașă sub picioarele sale; restul se curba lent în ambele direcții, micșorându-se treptat într-o panglică de metal, care se îndepărta tot mai mult și mai mult, înainte de a se curba din nou, pentru a descrie un cerc complet, întâlnind partea opusă undeva, într-o depărtare neclară. Un cerc argintiu cu diametrul de o sută cincizeci de kilometri – Inelul Stelar Niciunde fusese construit conform specificațiilor standard.

În interiorul inelului, încătușat de limitatoare și de blindaj, alimentat de puterea sălbatică a o mie de reactoare de fuziune, vortexul nuls spațiu se rotea în măreția-i lipsită de minte. Acesta era vârtejul multicolor care adusese Omului stelele.

Kerin îl privi până ce lumina începu să-i rănească ochii. Apoi, își examină consola. Curbura potcoavei, imediat în fața lui, era complet întunecată; mâinile i se deplasară agitate peste butoanele deconectate care, cândva, controlaseră vortexul. Continuau să strălucească palid doar butoanele de pe ambele laturi; în stânga, comenzile hologramei, în dreapta, comanda păianjenilor mecanici. O mulțime de grupuri de taste arzând cu o lumină pal-verzuie. Swiderski spusese că nu exista nici un motiv pentru care să-i acționeze; de aceea, vechea cabină de comandă era doar pe jumătate funcțională și Kerin lucra singur.

Mâna lui stângă se întinse către comenzi, iar hologramele se rotiră în jurul său; acum se afla la patruzeci și cinci de kilometri în adâncul inelului, căpătând input vizual din alt set de proiectoare. Imaginea rămăsese în esență aceeași: furtuna de foc care continua de cinci luni. De altfel, acela era punctul cu probleme.

Se roti spre dreapta și atinse alte taste. Dedesubt, un panou glisă, deschizându-se în blindajul inelului stelar, și dinăuntru ieși un păianjen mecanic.

Aducea într-adevăr mult cu un păianjen construit din metal: avea opt picioare, un corp rotund, argintiu, de duraliaj sclipitor, ale cărui flancuri reflectau culorile vortexului în dăre, un mers familiar, grăbit. Când Kerin îl trimise către locul cu pricina, își folosi toate cele opt picioare ca să se prindă de inelul stelar.

Ajuns la destinație, bărbatul glisă alt panou și activă ochii păianjenului. Hologramele se fisurară; iluzia de a fi în exterior dispăru. Păian-

jenul avea o mulțime de ochi, majoritatea la nivelul abdomenului. Acum, stătea deasupra deschiderii din inel, coborând în interior cu patru picioare, în timp ce celelalte patru se fixaseră de laturile opuse, iar toți ochii studiau generatorul cu probleme. Peretele din fața lui Kerin îi oferea input vizual – domeniu normal, infraroșu, ultraviolet. Peretele din dreapta măsura radioactivitatea și avea imagini luate cu raze-X, iar cel din stânga afișa cele mai recente date pe care calculatorul le căpăta de la monitorii respectivului generator.

Cu patru brațe care lucrau, treburile mergeau repede. Kerin dezactivă pentru scurt timp generatorul, urmări problema până la sursă, scoase o piesă și o înlocui cu alta luată din cavitatea de stocare a păianjenului. După aceea, retrase brațele metalice și se lăsă pe spate în fotoliu. Panoul glisă, închizându-se. Sări din ochii păianjenului, revenind la holograme.

Păianjenul încremeni; vortexul ardea. Kerin le privi fără să le vadă. Mâna i se deplasă la stânga și hologramele se transformară din nou. Nu mai urmărea focurile rotitoare, ci privea în exterior, dincolo de cercul inelului.

Spre bezna infinită și vidă a lui Niciunde.

Ca întotdeauna, vreme de o secundă după ce revenise de la imaginile păianjenului, crezu că orbise. Apoi, însă, ochii i se adaptară și putu distinge consola, vag. Asta era tot. Se lăsă din nou pe spate în fotoliu, își ridică pe consolă picioarele încălțate în cizme și suspină. O spaimă familiară se revărsă peste el, însoțită de exaltare.

Gânditor, privi neantul.

Văzuse holograme ale celorlalte o duzină de inele stelare, dar acesta, *acesta*, era unic. Primul inel, Cerberus, plutea la zece milioane de kilometri dincolo de Pluton, înconjurat de un ocean de stele. Poate că erau mici, reci și îndepărtate, dar *erau* stele, dovada faptului că Cerberus și oamenii săi se găseau în siguranță în interiorul sistemului-cămin și în liniștea confortabilă a universului cunoscut. Același lucru se putea spune despre Ușa Neagră, care plutea într-o poziție Troiană înăpoia lui Jupiter. Sau despre Vulcan, care ardea negru și spart în umbra Soarelui.

De partea opusă lui Cerberus se rotește alt inel, înconjurat de stele ciudate, și cu toate acestea la fel de confortabil. Ce contează că stelele acelea nu aparțin istoriei Omului? Cui îi pasă în ce galaxie ar putea fi ele? În apropiere se află A Doua Șansă, o planetă verde și caldă, lângă un soare galben strălucitor, cu oameni și orașe ce se înalță iute.

Dar Vulcan? Ce-i cu el? Se deschide spre un infern, de acord; vortexul său de iad este poarta spre interiorul unei stele. Însă și asta putea fi înțeles de Kerin.

Ușa Neagră era mai terifiantă; pătrunzi aici și ajungi în vidul imens dintre galaxii. Nu există nici o stea, nici o planetă. Doar spirale, hăt departe, în configurații complet necunoscute omului. Și, din fericire, o a doua gaură, în jurul căreia au construit alt inel stelar, către sistemul strălucitor și luxuriant al Zorilor.

Însă dincolo de partea îndepărtată a Găurii spre Niciunde se întinde tărâmul cel mai întunecat dintre toate. Aici stăpânește bezna, imensă și vidă. Nu există stele. Nu există planete. Nu există galaxii. Nici o rază de lumină nu traversează hăul acesta; nici un atom de materie nu-i mănjește perfecțiunea. Pe cât de departe poate vedea omul, pe cât de departe pot simți mașinăriile lui, în toate direcțiile. Nu exista decât neființa și vidul. Infinite, tăcute și mai teribile decât orice cunoscuse Kerin vreodată.

Niciunde. Locul de dincolo de Univers, așa i-au spus.

Din echipajul lui Niciunde, doar Kerin continua să utilizeze vechea cabină de comandă. Doar Kerin avea o meserie care-l ducea *afară*. Anterior, nu-i prea pășase de lucrul ăsta. Fusesse mulțumit că era singur, că avea vreme să se gândească, să viseze și să scrie poezii, hobby-ul lui. Începuse să studieze Niciunde, așa cum Jenny studiasse cândva stelele, pe vremea când amândoi se aflau pe Pământ. Ceva însă îl atrăsese și acum nu se mai putea opri. Obsedat, posedat, făcea pauză după fiecare misiune încheiată.

Ca un fluture și o lampă, așa erau Kerin și bezna.

Uneori, aducea cu orbirea. Reușea să se convingă că stătea într-o cameră complet întunecată, cu pereți aflați la numai câțiva metri de el. Aproape că putea simți pereții. Știa că existau acolo.

Dar, în alte rânduri, vidul se deschidea înaintea lui. Atunci putea vedea și simți *adâncimea* întunericului, putea simți strânsoarea rece a infinitului și știa, *știa*, că dacă pleca și se îndepărta de inelul stelar, avea să plutească de-a pururi prin spațiul pustiu.

Existau apoi și alte momente, când ochii îl înșelau. Atunci, putea vedea stele. Sau poate un punctuleț de lumină – Universul extinzându-se spre ei? Alteori, forme de coșmar se zbăteau pe pânza nopții. Uneori Jennifer dansa acolo, subțire și seducătoare.

Vreme de cinci luni nesfârșite, trăiseră în Niciunde, într-un loc unde singura realitate o reprezentau ei. Însă ceilalți membri ai echipajului, privind spre interior, spre flăcări, duceau o viață lipsită de pericole.

În vreme ce Kerin, poetul exilat, se lupta singur cu bezna primară.

Unde erau ei?

Niciunde.

Dar unde este *Niciunde*?

Nimeni nu știe cu siguranță.

În primele zile petrecute în inel, Kerin se gândise mult la întrebarea aceea. Dar se gândise și înainte, în timpul lungii călătorii spre Niciunde, și pe durata lunilor de pregătire. Știa câte ceva despre Niciunde și despre inelele stelare – ca orice om obișnuit. Acum, citise mai mult. El și Jenny pierduseră mai multe nopți, discutând despre asta în pat.

Bărbatul obținuse cele mai multe răspunsuri de la ea. Kerin nu era deloc lipsit de inteligență, însă interesele lor difereau. În parteneriatul acela, el era poetul, umanistul, amantul, filosoful de speluncă, născut în suboraș și crescut într-o lume de meciuri pe coridoare și curse pe benzi rulante și cu ascensoarele. Jenny era savanta, femeia practică, născută într-o comunitate agricolă religioasă și crescută pentru a deveni un adult serios. În Kerin, ea își găsisse inocența pierdută. Difereau complet, totuși fiecare aducea putere în relația lor.

Kerin o învățase poezie, literatură, dragoste. Ea îl învățase știință... și-i oferise inelele stelare, pe care altfel el nu le-ar fi putut atinge niciodată singur.

Femeia răspunsese la întrebările lui. De data aceasta, însă, nici ea, nici altcineva nu știa răspunsul. În memoria lui, toate discuțiile, lecturile și studiile se contopiseră într-o singură conversație, încetoșată, cu Jenny.

— Depinde de ceea ce sunt inelele stelare, spusese ea.

— Uși prin spațiu, nu?

— Asta-i teoria acceptată, cea mai populară, totuși n-a fost încă demonstrată practic. Să-i spunem teoria deformării spațiului. Ea afirmă că Universul este deformat, că țesătura continuumului spațio-temporal are găuri în ea, locuri prin care poți trece, pentru a ieși altundeva. De pildă, găurile negre...

— Așa-zisele inele stelare naturale? o întrerupsese bărbatul.

— Așa susține teoria. Dacă am putea ajunge la o gaură neagră, am afla adevărul. Nu putem ajunge, însă, în nici un caz cu nave având viteze subluminice. Din fericire, nici nu-i necesar. Am descoperit un al doilea tip de deformare – anomaliiile nulspațiu. Descoperirea accidentală a unui punct, la zece milioane de kilometri depărtare de Pluton, unde materia părea să se reverse în spațiu venind de nicăieri – dar și descoperirea ulterioară a faptului că, folosind suficientă energie, deformarea putea fi temporar lărgită, permițând trecerea unei nave – a creat premisele pentru saltul calitativ. Așa a apărut Cerberus, primul inel stelar. Am trecut prin vortexul nulspațiu și ne-am trezit în adâncurile altui sistem, lângă A Doua Șansă. Perfect! Dar unde se afla A Doua Șansă, în raport cu Pământul? Inițial, astronomii crezuseră că se găsea pur și simplu altundeva în galaxia noastră. Acum, nu mai sunt la fel de siguri.

Stelele de pe cerul lui A Doua Șansă sunt complet nefamiliare, iar configurația locală nu poate fi găsită. Se pare, deci, că deformarea spațiului – dacă despre asta-i vorba – ne-a azvârlit la mare, mare distanță.

— Nu pari convinsă.

— Nici nu sunt. Acum douăzeci de ani, descoperirea Găurii spre Niciunde a zguduit serios teoria deformării spațiului. Dacă, pur și simplu, atunci când trecem printr-un inel stelar, sărim în altă porțiune a spațiului, atunci *unde* se află Niciunde? Singurul răspuns rezonabil îl constituie Ipoteza lui Whitfield. El a afirmat că Niciunde este dincolo de Universul aflat în expansiune, într-un punct din continuumul spațio-temporal atât de îndepărtat de orice altceva încât nici chiar lumina Big Bang-ului n-a ajuns până la el. Singurul neajuns din ipoteza lui este că vine în contradicție cu credința conform căreia materia definește spațiul. Dacă Whitfield are dreptate, atunci fie că spațiul poate exista fără materie – imaginează-ți un univers premergător creației, conținând numai un infinit de vid absolut –, fie că Niciunde n-a existat deloc, niciodată, până ce prima sondă n-a trecut prin vortex și l-a creat.

— Ce nebuniei exclamase el. Are dreptate?

Femeia izbucnise în râs.

— Crezi că *eu* știu? Teoria deformării spațiale, modificată de Ipoteza lui Whitfield, continuă să fie acceptată de marea majoritate a teoreticienilor nuluspațiului. Există însă cel puțin două alte ipoteze.

— Care?

— De pildă, ipoteza universurilor alternative. Dacă o accepți, ai o imagine cosmică în care inelele stelare sunt porți între realități alternative ce ocupă același spațiu. Istoria diferă în fiecare realitate, geografia stelară este alta, ba chiar și legile naturii pot să difere.

— Hm-m-m, făcuse Kerin. Înțeleg... Atunci, Niciunde este o realitate în care creația nu s-a petrecut niciodată, un univers complet lipsit de materie sau energie... până ce am intrat noi.

— Exact. Atât doar că, în ziua de azi, această ipoteză este în general discreditată, mai puțin de mistici. Am construit vreo duzină de inele stelare și n-am descoperit deocamdată nici un Pământ alternativ, sau măcar cea mai infimă modificare a vitezei luminii. Cu excepția lui Niciunde, toate aceste continuumuri adiacente par destul de asemănătoare cu al nostru. Pe de altă parte, ipoteza călătoriei temporale este una mult mai serioasă. De altfel, are și mai mulți susținători. Adepții ei pretind că inelele stelare ne propulsează înainte sau înapoi în timp, în epoci în care alte stele ocupau același spațiu pe care-l ocupă acum Soarele, sistemele colonizate și așa mai departe.

— În cazul ăsta, navele ce se îndreaptă spre Niciunde fie se întorc într-un trecut dinaintea Big Bang-ului, fie merg într-un viitor de după colapsul Universului...

— Dacă Universul va colapsa, rânjise Jenny. Nici chestia asta nu mai este foarte sigură. Ar trebui să te pui la curent cu ultimele teorii, iubitul! Ai priceput, totuși, ideile principale. Evident, ipoteza este mult mai sofisticată decât am rezumat-o eu. Trebuie să țină seama de faptul că anomaliile nulspațiu rămân pe loc, în raport cu Sistemul Solar, deși Soarele, galaxia și Universul se mișcă toate. Foster a modificat ipoteza inițială a călătoriei temporale, postulând că vortexul nulspațiu deplasează navele prin timp și spațiu, iar în prezent majoritatea savanților care nu sunt de acord cu teoria deformării spațiului îmbrățișează ipoteza lui.

— Și tu?

— Nu știu, ridicase din umeri femeia. Când a fost descoperit Niciunde și s-a început construirea unui inel de partea asta, s-a crezut că se găsisese adevărul. Niciunde era un loc extrem de singular. Dacă-l înțelegi, ai înțeles inelele stelare și poate întregul Cosmos. Multă vreme, oamenii au încercat să-l exploreze, să-l descifreze. Inelul Stelar Niciunde a fost o bază de cercetare permanentă, dar în cele din urmă a fost abandonată. Sondele automate lansate acum douăzeci de ani în cincizeci de direcții diferite continuă să raporteze, dar datele lor sunt identice – un neant nesfârșit. Vid absolut. Cu astfel de informații, nu poți face mare lucru.

— Nu, încuviințase el gânditor.

— Oricum, nu contează. Voi îngădui ca Niciunde să fie descifrat de altcineva. Propriile mele cercetări au o direcție mult mai practică.

El se afla acolo datorită lui Jenny.

Firește, avea o meserie, ba chiar una destul de importantă. Pe un inel stelar obișnuit, păianjenii mecanici erau întrebuiințați rareori, dar experimentul Niciunde supusese generatoarele nulspațiu unui efort nemaîntâlnit până atunci. Kerin ocupa un post. Alții însă l-ar fi putut suplini cu același succes. Jennifer îi făcuse rost de slujbă, în ciuda protestelor lui Swiderski; din cauza lui Jennifer, Kerin acceptase postul.

Ei doi împărțeau o cabină mare cu o fereastră falsă la piciorul patului dublu. Pe fereastră, se zăreau stelele de acasă; o hologramă menită să relaxeze. Pe toți pereții se întindeau rafturi de cărți. Cele ale femeii conțineau texte obscure despre nulspațiu, majoritatea ticsite de formule matematice; ale lui cuprindeau poezie și ficțiune, la fel de obscure.

Serile, reduceau lumina și discutau ore întregi în tandrele momente de după sex.

— Ciudat, îi spusese el în prima săptămână, când Jennifer i se lipise, caldă, de corp, lăsându-și capul pe pieptul său. Nu știu de ce mă fascinează în asemenea măsură... Trebuie să scriu o poezie despre asta, Jenny. Trebuie să-i fac și pe alții să simtă ceea ce simt eu când sunt acolo, în exterior. Înțelegi? Este, realmente, simbolul final al morții. Înțelegi?

Ea îl sărutase.

— M-m-m, mormăise pe jumătate adormită. Nu pot zice că da... M-am gândit mult la asta. Cred c-ai dreptate. Depinde, totuși, de modul cum privești lucrurile. — Chicotise. — Pe vremea când aici era o stație de cercetări, existau mai mulți tăcăniți. Locul ăsta îi afectează cumva pe oameni. Mă rog, pe unii... Alții rămân complet neatinși. Al, de pildă. El zice că-s numai fleacuri.

Kerin pufnise. El și Swiderski nu se plăcuseră din clipa când se întâlniseră.

— Sunt convins că așa s-ar exprima. El stă în sala de monitorizare și evită totul.

— Și el te iubește la fel de mult. Chiar ieri mi-a spus că sunt o teoreticiană excepțională, dar că gusturile mele în privința bărbaților sunt revoltătoare.

Izbucnise în râs. Kerin se abținuse o clipă, apoi sfârșise prin a i se alătura.

Dar lucrurile se schimbaseră.

— Kerin, îi spusese ea după alte două luni, iar bărbatul o privise întrebător, ai fost foarte tăcut în ultima vreme. S-a-ntâmplat ceva?

— Nu știu, zisese el și-și trecuse gânditor degetele prin păr, privind plafonul.

— Zi-mi despre ce-i vorba! insistase femeia.

— E greu de exprimat în cuvinte, rostise el, apoi răsese. Poate că de-asta nu pot scrie nici o poezie. — Tăcuse câteva clipe, apoi urmasse: — Mai ții minte, în colegiu, când am făcut un picnic în rezervația forestieră?

Jenny încuviințase din cap, derutată.

— Îți amintești despre ce am vorbit atunci?

Ea șovăise.

— Nu mai știu... Despre dragoste? Vorbeam mult despre dragoste. Exact atunci ne cunoscusem. — Zâmbise. — Nu, stai, acum îmi amintesc! S-a întâmplat în ziua aceea când am încercat să te convertesc. Povestea cu mărul, nu?

— Îmhâm, aprobase el, ai spus că doar Dumnezeu ar fi putut crea un măr. Cumva, existența merelor dovedea existența lui Dumnezeu.

Apropo, n-am înțeles niciodată argumentația aia. Și nici măcar nu-mi plac merele.

Jenny surâsese și-l sărutase iute.

— Mi-am amintit. Seara, m-ai târât la pizzeria ta din suboraș. Când am ajuns la jumătatea unei pizze imense cu pepperoni, mi-ai spus că dacă Dumnezeu ar fi existat cu adevărat și dacă ar fi avut stil, ar fi creat o lume în care în copaci ar fi crescut pizza, nu mere. Ar fi trebuit să mă enervez, dar a fost prea amuzant.

— Probabil c-a fost, încuviințase el. Dar vorbeam foarte serios. Merele nu mi-au spus niciodată nimic – omul s-ar fi putut descurca mai bine. De fapt, dacă stau să mă gândesc bine, nimic nu m-a copleșit cu adevărat. Știi bine că niciodată n-am fost de acord cu Dumnezeul tău. Am avut însă altceva...

— Ar fi trebuit să-ți dau ca exemplu stelele, zisese Jenny. Sunt mult mai impresionante decât merele.

— De acord. Dar ți-aș fi replicat cu inelele stelare – artificiale, frumoase, puternice. Și gândește-te ce-nseamnă! Omul a învins până și hăurile uriașe dintre stele.

Amuțise. Jenny se cuibărise lângă el, însă nu rupsese vraja. În cele din urmă, el continuase fără grabă, cu seriozitate:

— Niciunde este cu totul altceva, Jenny. Pentru prima dată, am întâlnit ceva ce nu pot cuprinde. Nu înțeleg, nu-mi place și nu-mi plac gândurile pe care mi le stârnește. De fiecare dată când verific sau repar ceva, sfârșesc prin a-l privi și mă apucă tremuratul.

— Kerin? rostise femeia cu un fior de grijă în glas. Percepuse în vocea lui ceva straniu.

Simțindu-i îngrijorarea, el o privise și zâmbise.

— Cred c-am devenit prea serios. Probabil c-am citit prea mult Matthew Arnold*. Să uităm de asta! o îndemnase, apoi o sărutase.

Dar el nu uitase.

O dată cu trecerea timpului, devenise tot mai sobru. Îndatoririle îl țineau departe de Jennifer în timpul cartului, iar între carturi îl evitase tot mai mult pe ceilalți oameni. Până și în sala de mese păruse nițel prea solemn, prea preocupat, pentru ca restul echipajului să fie destins. Unii începuseră să-l ocolească; Kerin nu remarcase niciodată asta.

Într-o seară, spusese că nu se simțea bine. Jennifer îl găsisese în pat, fixând din nou plafonul. Se așezase lângă el.

— Kerin, trebuie să stăm de vorbă. Nu pricep... În ultima vreme, ai fost realmente morbid. Ce se-ntâmplă?

* Matthew Arnold (1822-1888), critic și poet englez, ale cărui poezii exprimă dileme morale și religioase (n. trad.).

— Da, suspinase el, apoi făcuse o pauză de un minut, înainte de a vorbi din nou: Azi am coborât pe puntea 4 și am găsit vechea cabină de comandă a sondelor automate.

Jennifer tăcuse.

— Continuă să funcționeze, după șase ani, urmasa bărbatului. Luminiile erau stinse și praful se așternuse peste tot. În plus, existau fantome. Mi-am putut auzi pașii, dar și altceva, un soi de scâncet subțire dinspre consolele de comandă. Am rămas mult timp privind display-urile. Toate arătau același lucru – linii albastre, drepte, deplasându-se lent pe fundal negru. Nimic, Jenny! N-au găsit nimic. Au trecut aproape douăzeci de ani de când au pornit, accelerând întruna și apropiindu-se de viteza luminii, fără să descopere până acum nici măcar o particulă, un atom, o rază de lumină. Apoi, mi s-a părut că am înțeles ce era scâncetul. Plângeau sondele-robot, Jenny. Vreme de douăzeci de ani, ele au plutit prin noapte, iar singura insulă de lumină, sunet și rațiune se află hăt departe în urma lor, pierdută în vid. Asta-i prea mult chiar și pentru niște mașini. Sunt singure, sunt speriate și plâng. Întreaga cabină de comandă răsună de șoaptele și de tânguirile lor. Nu-i de mirare că cercetătorii au plecat. Bezna i-a învins, Jenny. Niciunde este mai presus de înțelegerea omenească.

Tremura.

— Kerin, rostise ea, nu sunt decât niște sonde spațiale. Nu pot avea sentimente.

— Serios? Eu lucrez zilnic cu păianjenii mecanici și fiecare dintre ei este diferit. Sunt roboții cu cea mai mare personalitate pe care i-am văzut vreodată. Niciunde îi afectează și pe ei. Pentru sondele spațiale, este însă de o mie de ori mai rău. De acord, nu sunt decât niște mașini, dar locul lor nu-i acolo.

O privise pe femeie, apoi continuase:

— Și nici al nostru, Jenny, cel puțin nu acum. Vom ajunge în curând acolo. Privesc în fiecare zi și o știu. Nu contează ce avem, ori în ce anume credem. Nu contează nimic, doar neantul de acolo. *El* este real, *el* este veșnic. Noi existăm numai pentru un crâmpei de timp lipsit de sens. Va veni însă vremea când vom fi acolo, scâncind, într-un ocean de noapte eternă. *Invictus** este o glumă de copil. Acolo, nu putem lăsa un semn *pe el*. Nu-i un simbol al morții, Jenny. Ce naiv am fost! Este realitatea. Poate că noi suntem deja morți. Și poate că acesta este iadul.

Femeia nu avea ce să-i răspundă – nu înțelegea.

* Neînvinsul, în latină în original (n. trad.).

Când interfonul bâzâi, Kerin plutea sus, deasupra inelului, examinându-și domeniul întunecat. Sunetul îl făcu să tresară, totuși îi aduse un surâs pe chip. Se aplecă înainte și activă difuzorul.

— Tocmai ai tulburat liniștea infinitului cu apelul tău, rosti el.

— Dintotdeauna am fost nepoliticoasă, replică vocea lui Jennifer. Pari vesel.

— Încerc să fiu, ce-ți pot spune? Cu toții suntem sortiți pieirii și tot ceea ce facem este inutil, dar poate că trebuie să luptăm.

Vorbise nepăsător, pe un ton pe jumătate ironic. Renunțase să fie serios în această privință; el și Jenny se contraziseseră excesiv, iar dispoziția lui sumbră o făcuse pe femeie să petreacă tot mai multă vreme cu Swiderski.

— Suntem aproape, Kerin. Vino aici! Vreau să fii aici când se va petrece.

Kerin își întinse mușchii amorțiți.

— Bine, încuviință el, o să vin. Nu cred însă că voi fi de mare ajutor.

— La fel de puțin util ești și acolo.

Bărbatul închise interfonul, readuse păianjenul în vizuina sa, grăbindu-l în șoaptă, apoi alungă întunericul printr-o apăsare a degetului. În lumina puternică a cabinei de control, își desfăcu centurile de siguranță și ieși prin ușa glisantă. Merse pe coridor până la o scară de legătură între punți, se urcă într-o navetă și călători spre sala de monitorizare.

Tot echipajul din Niciunde se adunase acolo, ca să privească dansul culorilor. Era cartul trei; toți monitorii stăteau atenți în fața consolelor, foindu-se, privind acumularea secundelor. Erau prezenți și membrii celorlalte două carturi, plimbându-se prin sală, cu mâinile înfundate în buzunare, cu halatele bleu mototolite. Nimeni nu voia să scape momentul acela.

Așezat într-unul din fotoliile de comandă, Swiderski își ridică ochii la apariția lui Kerin.

— Oho, exclamă el, filosoful nostru sumbru trăiește! Cui datorăm această plăcere deosebită?

Jenny se găsea în al doilea fotoliu luminat. Kerin veni îndărătul ei, lăsându-și o mână pe umărul femeii. Se uită către Swiderski.

— Știi, Al, am niște păianjeni c-o personalitate mai atrăgătoare decât a ta.

Un tehnician chicoti.

— Liniște, ceru Jenny, apoi își studie clipboard-ul, ignorând îngruntătura derutată a lui Swiderski. Ceilalți priveau nerăbdători spre fereastră.

Afară, fantasmеle strălucitoare goneau de la dreapta la stânga, într-o curgere fără sfârșit. Galben, argintiu, albastru, stacojiu, portocaliu, verde, purpuriu. Tărente și fulgere, volburi și tentacule, picături de foc și potopuri vuind. În vidul fără stele, ele se roteau, se amestecau, se contopeau și se învâteau. Ca întotdeauna, prin fereastră se revărsa un ocean de lumină schimbătoare. Flăcările multicolore ale inelului stelar pâlpâiau în ochii privitorilor.

— Cinci minute, anunță Trotter cu glas tare.

Era un bărbat scund și voinic, șeful echipei de tehnicieni; acum se găsea în timpul liber, însă nu putuse lipsi de aici.

— Ochelarii! vorbi brusc Jenny ridicând privirea. În caz că se-ntâmplă ceva...

În sală, privitorii își coborâră pe rând lentilele întunecate, ascunzându-și ochii. Toți, mai puțin Kerin. Își uitase ochelarii undeva în cabina sa.

O femeie scundă, șatenă, pluti lângă el, oferindu-i o pereche. Încercă să-și amintească numele ei, dar nu izbuti. O tehniciană...

— Mulțumesc, îi spuse luând ochelarii și punându-i pe ochi.

— Cu plăcere, răspunse ea, ridicând din umeri. Este un moment deosebit, nu?

Kerin privi din nou spre fereastră, unde culorile își redusese acum intensitatea.

— Cred că da.

Femeia nu plecă însă.

— Nu prea te-am mai văzut în ultima vreme. E totu-n regulă?

— Bineînțeles, încuviință el, dar chipul îi rămase încruntat.

— Două minute, anunță Trotter.

Kerin amuți și degetele i se încheștară pe umărul lui Jenny. Ea ridică ochii și-i zâmbi. Priviră apoi spre fereastră.

Cu mai bine de un an în urmă, Jennifer descoperise cheia. Kerin trăise alături de ea momentul acela, începutul, când tânăra îi băgase sub ochi clipboard-ul uzat și chiuisse. Acum puteau lua parte împreună și la final. Cumva, în ciuda a tot ceea ce spusese, asta continua să fie important.

— Un minut, rosti Trotter, apoi secunde se desprinseră una câte una. Următorul glas fu al lui Jennifer. Era dreptul ei. Ea începuse totul.

— Acum! rosti femeia și lovi comenzile de pe pupitrul din față. Pe întregul inel stelar, generatoarele nulspațiu amuțiră.

Tăcere mormântală în sala de monitorizare, întreruptă doar de șuierul unor inspirații adânci. Secunde prelungi. După aceea, se declanșă explozia. Răsete, lacrimi, hârtii zburând, tehnicieni îmbrățișându-se.

Dincolo de fereastră, culorile continuau să se rotească.

Swiderski apăru brusc lângă Jennifer, rânjind larg.

— Ai reușit! *Am* reușit! Un vortex care se autoîntreține.

Jenny își îngădui un surâs fugar, indiferentă la vacarmul din jur.

— Încă nu s-a scurs un minut, preciză ea prudentă. Este posibil ca vortexul să nu reziste. Înainte de a sărbători prea mult, să vedem cât timp se poate autoîntreține fără generatoare.

Swiderski clătină din cap, râzând.

— Jenny, Jenny! Nu contează! Și o secundă este îndeajuns, arată că-i posibil. Este o realizare de excepție. Gândește-te – poate că acum reușim să generăm oriunde vortexuri fără anomalii! O sută de inele stelare pe orbita Pământului!

Jennifer se sculă. Swiderski, continuând să exulte, o prinse și o îmbrățișă, strângând-o cu putere. Ea îl acceptă calm, îndepărtându-se imediat ce o lăsă din brațe.

— Ne așteaptă un drum lung, Al, îi spuse. Poate că nu vom trăi să-i vedem capătul. Mai bine să ne asigurăm că *toate* calculele mele se adevăresc, de acord? Preia tu următorul cart.

Se uită spre Kerin. Bărbatul zâmbi. Părăsiră împreună sala de monitorizare. După ce ieșiră pe coridor, Jennifer îl apucă de mână.

O anomalie nu-i o poartă; este prea mică. Dar poate fi deschisă. Cu un preț – energie.

Acela era rolul inelelor stelare construite în jurul găurilor. O mie de generatoare de fuziune oferă multă energie.

Trezește-le la viață și, în centrul inelului, o stea în culori vii, strălucitoare, înflorește într-o sclipire neașteptată. Steaua devine un disc, culorile modificându-se, rotindu-se. Discul crește cu fiecare clipire din ochi. În câteva secunde, umple inelul – vortexul nulspațiu, vârtejul multicolor al spațiului. Menținut în viață de energie, el însuși este o creatură de o teribilă putere.

Navele blindate ale inelului pătrund în centrul acestuia și dispar brusc, ca să reapară de cealaltă parte a găurii. Altundeva, cu totul și cu totul altundeva.

Apoi, echipa din inel oprește generatoarele. Și – într-o clipă – vortexul dispare. Pierde. Ca o lumină care a fost stinsă.

Funcționează. Dar de ce? Cum?

Dr. Jennifer Gray reușise cel dintâi progres însemnat în domeniu. Teoretician de elită a nulspațiului, ea obținuse permisiunea de a efectua o serie de experimente controlate cu Inelul Stelar Ușa Neagră.

Primul pas fusese să lase vortexul să ardă o zi întreagă; anterior, nici un vortex nu fusese ținut în viață mai mult de o oră. Costurile, în termenii combustibilului și energiei, erau prea mari.

La Ușa Neagră, dr. Gray descoperise că, într-un fel oarecare, vortexul *câștiga* energie.

Măsurătorile ei fuseseră foarte precise. Generatoarele revarsă o anumită cantitate de energie în centrul inelului – îndeajuns ca să creeze vortexul, să-l mențină în viață. Însă energia vortexului în sine este mai mare decât ceea ce se introduce în el. La început, este o diferență infimă, care sporește însă, cu cât vortexul se rotește mai mult.

Urmaseră apoi Ecuatiile Gray; vortexul se va autosuține, afirmau ele, și va menține suficient de mult un inel stelar. Astfel, inelul poate fi o sursă energetică, nu un consumator. Mai important chiar, lucrările lui Gray oferiseră prima înțelegere reală a naturii vortexului nulspațiu. Se sperase că, în timp, se vor putea obține îndeajuns de multe informații pentru ca inelele stelare să poată fi construite peste tot.

Fuseseră necesare experimente suplimentare. Deoarece Ușa Neagră era o poartă foarte solicitată și pentru că experimentele puteau fi periculoase, guvernul permisesese lui Gray și echipei sale accesul în abandonatul Inel Stelar Niciunde.

Păstrasera anume o sticlă de vin în cabina lor. O deschiseră, Kerin umplu două pahare și băură în cinstea Ecuatiilor Gray.

— Mi-ar plăcea să-i trag una-n bot lui Swiderski, rosti Kerin, așezându-se pe pat, apoi sorbi gânditor din pahar.

Jenny zâmbi.

— Al este un tip de treabă. Și tu ai fost mult mai în firea ta.

— De-aia nu ne-am certat, așa-i? suspină Kerin. – Puse paharul pe noptieră, se sculă și clătină din cap. – Poate c-am ajuns să mă resemnez, continuă el. Sau poate c-am devenit mai priceput în a mă preface. Nu știu...

— Crezusem că triumful meu ți-a transmis o stare mai bună.

— Nu știu... – Bărbatul traversă cabina spre fereastra falsă și privi peisajul. – Cred că, poate, un rol mai important l-a jucat apelul tău prin interfon. Nu se mai întâmplase niciodată. Înțelegi, mă aflu în mijlocul beznei infinite și, brusc, s-a auzit un zgomot, puternic, asurzitor. – Lovi ușor cu pumnul în geam. – Este o minciună! Nu există decât moarte și beznă, Jenny, iar noi nu suntem în stare să schimbăm asta. Decât...

Se întoarse către femeie.

— Decât să facem zgomote? Nu știu...

— Kerin, de ce te lași obsedat de povestea asta? Las-o să treacă de la sine.

— Nu, scutură el violent din cap, ăsta nu-i un răspuns. Putem evita să ne gândim la ea, dar asta nu-nseamnă că problema va dispărea de la sine. Nu, trebuie cumva s-o înfrâng, s-o înfrunt și s-o înving. Atât doar că n-am cu ce s-o înving. Nici măcar vortexul, nici măcar inelele stelare... Deși zgomotul acela... evident, nici el nu-i soluția, deși... deși...

— Filosoful nostru sumbru, zâmbi Jenny. Avea dreptate Al. Realmente, nu te înțeleg, iubitele. În privința asta, mă tem că-i semăn lui Swiderski. Pentru mine, nu-s decât o grămadă de fleacuri. Ah, da, știu ce anume te supără, dar nu-i decât un exercițiu intelectual. Pentru tine, însă, pare mult mai mult.

El încuviință din cap.

— Aș vrea să te pot ajuta să rezolvi problema. Indiferent care ar fi ea...

— Poate că poți, spuse Kerin. Poate c-ai și făcut-o deja. Trebuie să mă mai gândesc.

Privi în gol și-și frecă bărbia.

Brusc, interfonul bâzâi. Jenny se smulse din gânduri, lăsă paharul din mână și se întinse către noptieră.

— Da, rosti ea.

Se auzi glasul lui Swiderski.

— Jennifer, ar fi bine să vii imediat!

— Ce s-a întâmplat? Vortexul a început deja să se destrame?

De cealaltă parte a cabinei, Kerin încremenise.

— Nu, răspunse Swiderski. Ceva-i în neregulă. Nu se destramă deloc, ci-și sporește energia... practic, de nicăieri. Chiar mai repede decât înainte.

— Nu se poate! zise femeia.

— Ba da.

Afară, vânturile de flăcări stacojii urlau cu o furie tăcută.

Jenny se așeză într-unul dintre fotoliile de comandă, ținând strâns în mâini clipboard-ul ei talisman și activă un display.

— Dă-mi cifrele, se adresă lui Ahmed.

Acesta aprobă din cap, apăsă o tastă și cifrele de pe unul dintre ecranele sale se aprinseră pe display-ul femeii. Jennifer le studie tăcută, ridicând la răstimpuri ochii și privind focul turbat de afară. Înapoia ei, Swiderski stătea lângă calculatoare, scărpînându-se în cap. Cu ochelarii coborâți pe ochi, monitorii fixau ecranele lor.

Degetele lui Jennifer se apropiară de o consolă, șovăitoare, cu prudență. Ea tastă o ecuație, se opri, se jucă absentă cu o șuviță de păr. După aceea, încuviință ferm și se apucă de lucru.

Peste patruzeci și cinci de minute, ridică ochii spre Swiderski.

— Ecuațiile Gray sunt greșite, anunță ea inexpressiv. Conform ipotezelor mele, vortexul ar fi trebuit să se mențină cel puțin cinci luni, nivelul de energie reducându-se treptat, până ce, finalmente, ar fi fost necesare impulsuri din partea generatoarelor de nulp spațiu. Ori așa ceva nu se întâmplă.

— Vreo eroare..., începu Swiderski.

Ea îl opri printr-o negație violentă din cap.

— Nu! Întreaga ecuație este eronată. Undeva, am făcut o greșeală fundamentală. Am înțeles greșit un amănunt-cheie legat de natura vortexului. Altfel, asta nu s-ar mai întâmpla.

— Nu e cazul să te autoacuzi...

— Trebuie s-o luăm de la început. Ahmed, racordează toți monitorii la calculatorul central. Nu vreau să pierd nimic.

Degetele ei alergară peste tastele consolei. Monitorii își continuară activitatea, schimbând priviri derutate. Încruntându-se, Swiderski se așeză în al doilea fotoliu de comandă.

Lângă ușă, Kerin stătea tăcut, cu brațele încrucișate, privind goana flăcărilor. După câteva minute, se întoarse și ieși, fără a fi observat de cineva.

Unul câte unul, toți membrii echipajului intrară în sală. Carturile se schimbă în tăcere; cei care ieșiseră din schimb nu plecară, ci rămaseră pe loc bând cafea și discutând în șoaptă. Uneori, se auzea câte un chicotit. Jennifer nu ridică niciodată ochii, dar Swiderski îi fulgera cu privirea pe neastâmpărați.

După mai multe ore, bărbatul se sculă, se foi și se apropie de Jennifer.

— Ar trebui să dormi puțin, îi spuse. Muncești de prea mult timp. Sunt aproape douăzeci de ore, nu?

Pe chipul ei trecu o undă de enervare.

— Același lucru este valabil și pentru tine, Al. Nu-i ceva care poate aștepta.

Învins, Swiderski reveni în fotoliul său și rulă o serie de ecuații personale.

Alte ore de așteptare tăcută, în vreme ce flăcărilor urlau la numai câțiva metri.

În cele din urmă, Jennifer se lăsă pe spate, încruntându-se. Degetele ei lungi răpăiră pe consolă. Privi către postul central de monitorizare, unde Sandy Lindagan îl înlocuise pe Ahmed.

— Cheamă-l pe Trotter, îi spuse ea. Spune-i să-i trezească pe toți... — se uită în jur — cei care nu sunt deja aici.

Lindagan o privi întrebător, apoi ridică din umeri și transmise apelul.

— Ce faci? întrebă Swiderski.

— Afișează graficul ratei creșterii înainte de dezactivare, îl îndemnă ea.

Bărbatul o ascultă. O linie roșie descrie pe display-ul său o curbă lent ascendentă. Știau rata creșterii de luni bune.

— Și? întrebă Swiderski.

— Acum, apelează datele monitorilor. Afișează rata creșterii *după* ce am atins punctul D.

Swiderski apăsă câteva taste, își mușcă ușor buza, șterse ecranul și repetă. Răspunsul era același. Linia se înălța brusc. Dedesubt, un șir de cifre detaliau etapele.

— Câștigul de energie nu crește aritmetic, comentă el.

— Nu, ci geometric! Punctul D a fost un fel de etapă finală. Cumva, avem de-a face cu o reacție în lanț, chiar în nulspațiu.

Sandy Lindagan o privi, albă la față.

— Așadar, îl vrei pe Trotter..., începu ea.

— Ca să pregătească nava, continuă Jennifer, sculându-se brusc. Trebuie să plecăm. Al, preia comanda! Mă duc după Kerin.

Porni spre ușă.

Unul dintre monitorii ieșiți din cart se apropie de fereastră. O atinse ușor cu vârfurile degetelor și scoase un țipăt, vărsându-și ceașca de cafea.

Când își retrase degetele, erau roșii și bășicate.

Dormitorul lor era pustiu.

Jennifer merse la vechea cabină de comandă. Pustie.

Rămase locului, gândindu-se. Unde putea fi?

Apoi își aminti.

Îl găsi în porțiunea dezafectată a inelului, plimbându-se fără grabă, înainte și înapoi, în semiîntinericul colbuit al cabinei sondelor automate. Era prima dată când femeia intra acolo. Singura lumină provenea de la tastele consolelor și de la liniile drepte și albastre de pe display-uri. Însă dinspre pupitrele de comandă se auzea un țiuit spectral, foarte slab.

— Le auzi, Jenny? întrebă Kerin. Auzi sufletele mele pierdute? Le auzi bocind în beznă?

— Probabil că pe undeva este o defecțiune minoră, răspunse ea, privindu-l cum umbla agitat printre umbre. Îi spuse după aceea ce se întâmplase. Pe la jumătatea relatării, începu să plângă.

Kerin veni spre ea, o cuprinse în brațe și o strânse, fără să rostească un cuvânt.

— Am *dat greș*, Kerin! rosti femeia, și toată dezamăgirea pe care o tănuise față de ceilalți, toată agonia se revărsau acum nestăvilit. Ecuatiile mele, întreaga *teorie*...

— Nu-i nimic, o liniști el, mângâind-o pe păr. Apoi, fără să vrea, se cutremură: Jenny, ce se va întâmpla acum? Inelul se va scurtcircuita, sau ce? Noi vom rămâne prinși aici?

— Nu, scutură ea din cap, plecăm imediat. Vortexul va supraîncărca inelul, dar nu și generatoarele. Ele nici măcar n-au vreun rol. Problema noastră o reprezintă izolațiile și blindajul. Vortexul se autosuține acum, sporindu-și energia rapid – Dumnezeu știe cum sau de unde, dar asta se petrece. Ai văzut vreodată ce face un vortex dintr-o navă fără blindaj? În curând, asta se va petrece și cu noi. Va genera atât de multă energie încât inelul stelar n-o va mai putea conține pe toată. Atunci, se va topi. O explozie... și vortexul va fi descătușat, extinzându-se cu viteza luminii, generând în timpul asta tot mai multă energie. Până atunci, sper că vom fi trecut în siguranță prin gaură și vom fi ajuns de partea cealaltă. Nu cred că va străpunge continuumul. Sper să n-o facă...

Glasul i se stinse și se auzi doar țiuitul ca un scâncet. Kerin scutură din cap, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească gândurile. După aceea, izbucni într-un râs sălbatic.

Bineînțeles, el fusese ultimul care se imbarcase pe navă.

În ciuda protestelor lui Swiderski, plecaseră după șaptezeci și două de ore.

— Ai greșit înainte, Jenny, protesta întruna blondul cel voinic, și poate că greșești și acum. În plus, am refăcut toate calculele tale. Pereții inelului vor rezista *cel puțin* încă o săptămână și în timpul acesta am putea face observații de neprețuit. Și am avea timp să și plecăm, înainte de topirea inelului.

Jennifer îi era însă șefă.

— Nu ne putem asuma riscul ăsta. Deja, este foarte cald înăuntru. Nu merită să riscăm, Al. Plecăm!

Cu o oră înainte de plecare, Kerin dispăruse.

Jennifer se urcase imediat într-o navetă și pornise în căutare. Verificase dormitorul lor, golit acum; stelele din hologramă pâlpâiau într-o cabină metalică pustie. Mersese în vechea cabină de comandă și văzuse că el trecuse pe acolo. Display-urile rămăseseră comutate pe vederea multifățetată a păianjenilor săi. Fotoliul însă era gol. După aceea, cabina sondelor spațiale. Nici urmă de Kerin.

Femeia deschisese interfonul navetei și apelase docul unde aștepta nava. Îi răspunsese Trotter.

— Este aici, vorbise acesta. A apărut în goană, la vreo zece secunde după plecarea ta. Întoarce-te repede!

Ea se întorsese.

Plecarea fusese un episod confuz. Jenny nu-l găsi pe Kerin decât după ce nava se desprinsese de Inelul Stelar Niciunde și descria cercuri în vid, înainte de a reveni spre vortex. Bărbatul ședea în salonul principal.

Când ea intră, toate luminile fuseseră stinse. Ecranul era însă activat pe toată lungimea unui perete, iar Kerin și alți șase-șapte priveau în tăcere. În fața lor, un iad rotitor și multicolor urla în mijlocul beznei virgine. Încătușând flăcările, inelul era o sclipire minusculă de fir argintiu, complet pierdut în furia gigantică a focurilor furtunii.

Jennifer se așeză lângă el.

— Uite! spuse Kerin. Vezi unduiturile alea, proeminențele? Sunt ca norii de furtună, plini de fulgere, gata să detoneze. Până acum, a fost complet plat, știi? Practic, bidimensional. Nu și acum. Când o să explodeze, o va face în toate direcțiile. — Îi apucă mâna și o strânse cu putere, zâmbind. — Sărmanele mele sonde vor fi fericite. După douăzeci de ani — lumina va apărea dinapoia lor. Gândește-te! În sfârșit, ceva, într-un infinit de neant. — Continua s-o privească, surâzând. — Tu ai fărâmat liniștea din odăița mea întunecată, cu un bâzâit de interfon. Acum, însă, va fi un zgomot mult mai puternic, într-o tăcere mult mai vastă.

În fața lor, vortexul creștea mereu, acoperind ecranul. Nava se apropia de el și-și sporea viteza.

— Unde ai fost? întrebă Jennifer.

— În cabina de comandă, răspunse bărbatul și vocea îi suna eliberată de orice spectre. Am scos doi păianjeni din vizuinele lor.

— De ce?

— Ei sunt acum în sala de monitorizare, iubito, cocoțați pe fotoliile de comandă, acolo unde stăteai tu și Al. Le-am programat o comandă. La o oră după ce vom ajunge în siguranță de cealaltă parte a spațiului, păianjenii mei se vor apleca, vor apăsa toate butonașele voastre și vor porni generatoarele.

Jennifer fluieră încetișor.

— Asta va grăbi considerabil explozia. Oricum, nivelul de energie creștea destul de rapid. De ce era nevoie să accelerezi rata?

El o strânse din nou de mână.

— Pentru ca zgomotul să fie mai puternic, iubito. Poți spune că-i vorba despre un salut. Cam câtă energie crezi că se rotește acolo, ca un titirez?

— Foarte multă. Explozia va porni cel puțin cu forța unei supernove. Cam atâta e necesar ca să topească inelul.

— Hm-m-m... Atât doar că, de data asta, explozia nu se amortizează, nu-i așa? Continuă, vortexul se extinde și se extinde și...

— ...se extinde întruna. Da. Într-o progresie geometrică.

Ecranul pulsa de culorile vortexului. Pentru o clipă, avură impresia că erau înapoi, în sala de monitorizare din Inelul Stelar Niciunde. Limbi de foc se repeziră spre ei, iar forme albastrei demonice îi șfichiură, urlând.

Apoi nava se cutremură, și stelele reapărură.

Jennifer surâse.

— Pari foarte încântat, îi spuse lui Kerin.

Bărbatul o cuprinse cu un braț.

— *Toți* părem încântați. Avem și motive să fim așa. Am învins blestemata aia de beznă. Un singur lucru am greșit.

Ea clipi nedumerită.

— Care anume?

— Am pus în pomi mere, nu pizza.

UN CÂNTEC PENTRU LYA

Orașele shkeenilor sunt vechi, cu mult mai vechi decât cele ale oamenilor, iar metropola mare și ruginie ce se ridică în mijlocul ținutului deluros sacru s-a dovedit a fi cea mai veche dintre toate. Orașul nu avea nume. Nu avea nevoie de un nume. Deși shkeenii au construit sute și mii de orașe și orășele, cel de pe dealuri nu avea rival. Era cel mai impunător, atât ca suprafață, cât și ca populație și se înălța singuratic printre colinele sacre. Pentru shkeenii era Roma, Mecca, Ierusalimul, toate laolaltă. Era *adevăratul* Oraș și toți shkeenii se îndreptau spre el în cele din urmă, în zilele premergătoare Reunirii.

Orașul fusese bătrân înainte ca Roma să cadă, fusese uriaș și cuprinzător pe când Babilonul era un simplu vis. Vârsta însă nu i se simțea. Ochiul omenesc vedea nenumărați kilometri de domuri joase din cărămidă roșie; movițe de lut uscat acoperind colinele ca o spuză. Înăuntru erau întunecoase și aproape lipsite de aer, cu odăi mici și mobilă grosolană.

Nu era totuși o așezare sinistră. Căsuțele se ghemuiau pe dealurile pitice, fierbând sub soarele arzător ca un pepene galben pe cer, însă orașul fremăta de viață: mirosul de bucate, râsetele și conversațiile, copiii alergând, agitația și sudoarea cărămidarilor ce reparau domurile, clopotele Reuniților sunând pe străzi. Shkeenii formau un popor puternic și exuberant, aproape copilăros. Cu siguranță, nimic despre ei nu le-ar fi dezvăluit vechimea incredibilă sau înțelepciunea străveche. Aceasta este o rasă tânără, declarau semnele exterioare, o cultură aflată de-abia în etapa copilăriei.

Copilăria aceea durase însă mai bine de paisprezece mii de ani.

Orașul oamenilor era adevăratul copil, având mai puțin de zece ani terrani. Se ridica la marginea colinelor, între metropola shkeeană și câmpiile colbuite și cafenii unde se construise portul spațial. Conform criteriilor umane, era un oraș minunat: deschis și aerisit, plin de arcade grațioase, fântâni strălucitoare și bulevarde largi mărginite de copaci. Clădirile din metal, plastic colorat și lemn nativ, erau în majoritate scunde, respectând arhitectura shkeeană. Majoritatea... Turnul Administrației constituia excepția: un ac lustruit din oțel albastru care înjunghia cerul de cristal.

Îl zăream din orice direcție, de la mulți kilometri depărtare. Lyanna îl văzu chiar înainte de asolizare și l-am putut admira din văzduh. Poate că zgârie-norii uriași ai Vechiului Pământ sau cei de pe Baldur erau mai înalți, iar păienjenișul fantastic al citadelor de pe Arachne părea mai fascinant... dar Turnul acela zvelt și azuriu se ridica impunător, fără rival în domnia sa singuratică deasupra colinelor sacre.

Portul spațial se găsea în umbra lui, la o distanță lesne de parcurs pe jos. Oricum, eram așteptați. Când am debarcat, un aerocar scund și stacojiu bâzâia la capătul rampei, cu șoferul stând alături. Alături se afla Dino Valcarenghi, rezemat de portieră și discutând cu un adjunct.

Valcarenghi era administratorul planetar, băiatul-minune al sectorului spațial. Tânăr, desigur, dar știam asta. Scund, arătos, oacheș, cu părul negru îngrămădit în cârlionți pe frunte și un zâmbet cuceritor.

Ne surâse când am coborât rampa și întinse mâna:

— Bună ziua, începu el. Mă bucur să vă văd.

Nu pierdea timpul cu introduceri formale. Știa cine eram, noi știam cine era el, iar Valcarenghi nu ținea la formalisme.

Lyanna îi întinse ușor mâna și-l privi în stilul vampir: ochi mari și întunecați larg deschiși, buze subțiri ridicate într-un surâs slab. Este o fată micuță și delicată, cu păr scurt, castaniu și chip de copil. Atunci când vrea, poate arăta foarte fragilă, lipsită de ajutor. Îi zăpăcește însă pe toți cu privirea asta. Dacă oamenii ar ști că Lya este o telepată, ar crede că le scormonește secretele cele mai intime. De fapt, îi păcălește. Atunci când Lyanna îi citește *într-adevăr*, întregul ei trup se încordează și aproape că o poți vedea tremurând. Iar ochii mari, absorbitori de suflet, devin înguști, duri și opaci.

Puțini cunosc totuși adevărul, așa încât se foiesc sub privirea de vampir, se uită în altă parte și se grăbesc să încheie cât mai repede strânsul mâinii. Nu însă și Valcarenghi. El zâmbi, îi răspunse căutăturii, apoi veni spre mine.

Îl citeam când i-am dat mâna — așa cum fac de altfel întotdeauna. Presupun că-i un obicei prost, căci expediază o posibilă prietenie într-un mormânt timpuriu. Talentul meu nu-l egalează pe al Lyei. Nu-i nici la fel de căutat. Eu citesc emoțiile. Am perceput cordialitatea lui Valcarenghi, puternică și sinceră. Neascunzând nimic îndărătul ei, sau cel puțin nimic prea apropiat de suprafață ca să-l pot înhăța.

Am strâns apoi mâna adjunctului, un păsărilă blond de vârstă mijlocie, pe nume Nelson Gourlay. În cele din urmă, Valcarenghi ne sui pe toți în aerocar și am decolat.

— Presupun că sunteți obosiți, rosti el, așa încât amânăm turul orașului și mergem direct la Turn. Nelse o să vă arate camerele, apoi

poate veniți să bem ceva și să stăm de vorbă. Ați citit materialele trimise?

— Da, am răspuns și Lya încuviință. Sunt lucruri interesante, însă nu știu exact ce putem face noi.

— Ajungem și acolo, zise Valcarenghi. Ar trebui să vă las să admirați peisajul.

Arătă spre fereastră, zâmbi și tăcu.

Ca atare, am admirat peisajul, atât cât am putut în cele cinci minute cât a durat drumul până la Turn. Aerocarul zbura deasupra străzii principale, la nivelul copacilor, stârnind un curent ce biciuia ramurile în urma noastră. În vehicul era răcoare și umbră, dar afară soarele shkeean se apropia de amiază și puteai vedea valurile de căldură tremurând deasupra pavajului. Traficul era foarte redus și am presupus că oamenii se adăposteau înăuntru, în jurul climatizoarelor.

Ne-am oprit lângă intrarea principală a Turnului și am traversat un hol uriaș și strălucitor. Valcarenghi ne-a părăsit, ca să vorbească cu niște subalterni. Gourlay ne-a condus la unul din lifturi și am urcat cincizeci de etaje. Am trecut apoi pe lângă o secretară și am intrat în alt ascensor, particular, care ne-a dus și mai sus.

Camerele noastre erau superbe, cu covoare verde-crud și lambriuri din lemn. Aveam o bibliotecă completă, în majoritate clasici terrani, legați în sintepiele, cu câteva romane de pe Baldur, planeta noastră. Cineva se interesase ce gusturi aveam. Unul dintre pereții dormitorului era din sticlă colorată, oferind panorama orașului ce se întindea sub noi; exista, de asemenea, un panou de control care-l putea opaciza, dacă doream să dormim.

Gourlay ne arată totul, conștiincios ca un hotelier. L-am citit iute, însă n-am descoperit ranchiună. Era doar puținel surescitat. Exista și o afecțiune sinceră pentru cineva. Pentru noi? Pentru Valcarenghi?

Lya se așază pe unul dintre cele două paturi identice.

— Ne aduce cineva bagajele? întrebă ea.

— Se ocupă cineva, încuviință Gourlay. Dacă doriți ceva, ajunge să cereți.

— Nu-ți fie teamă, așa vom face. M-am trântit pe celălalt pat și i-am arătat adjunctului un scaun: De câtă vreme ești aici?

— De șase ani, răspunse el acceptând recunoscător scaunul. Sunt unul dintre veterani. Până acum, am lucrat sub patru administratori: Dino... mai înainte Stuart... și *mai înainte* Gustaffson. Ba chiar am prins și câteva luni sub Rockwood.

Lya se ridică, încrucișă picioarele turcește și se aplecă înainte:

— Rockwood a stat de fapt numai câteva luni, nu?

— Exact. Nu-i plăcea planeta și a obținut un transfer rapid ca vice în altă parte. Să vă spun drept, nu mi-a păsat prea mult. Era un tip coleric și dădea mereu ordine, ca să arate cine-i șeful.

— Dar Valcarenghi? m-am interesat eu.

Gourlay zâmbi cu o gură imensă.

— Dino? E cel mai bun dintre toți. E bun și știe asta. A venit numai de două luni, dar a făcut multe, inclusiv o droaie de amici. Îi tratează pe toți ca pe niște prieteni, îi tutuiește, chestii de-astea...

Îl citeam și am găsit sinceritate. Asta însemna că afecțiunea simțită mai devreme era îndreptată spre Valcarenghi. Credea ceea ce spunea.

Aveam mai multe întrebări, dar n-am apucat să le pun. Gourlay se ridică brusc și spuse:

— De fapt, n-ar fi trebuit să mai stau. Vreți să vă odihniți, așa-i? Peste vreo două ore, veniți sus și atunci o să vorbim despre toate. Știți unde-i liftul?

Am încuviințat și adjunctul ieși. M-am întors spre Lyanna:

— Ce părere ai?

Se întinsese pe spate și admira tavanul.

— Nu știu, răspunse. Nu i-am citit. Mă întreb de ce au avut atâția administratori? Și de ce ne-au vrut pe noi?

— Suntem Talentați, am zâmbit.

Da, da. Cu majusculă. Lyanna și cu mine am fost testați și înregistrați ca Talente psi și o putem dovedi cu licențe.

— Aha, făcu ea întorcându-se pe o parte și zâmbindu-mi. Nu era însă surâsul de vampir, ci cel sexy, de fetiță dulce.

— Valcarenghi vrea să ne odihnim, i-am atras atenția. Ar fi o idee bună.

— Perfect, însă trebuie să facem ceva cu paturile astea.

— Să le alipim.

Ea zâmbi din nou. Le-am împins, unul lângă celălalt.

Am izbutit să și dormim puțin. Totuși...

Când ne-am trezit, bagajele se găseau afară, lângă ușă. Ne-am schimbat hainele cu altele, curate dar obișnuite, contând pe lipsa de pompă a lui Valcarenghi. Liftul ne-a dus până în vârful Turnului.

Cabinetul administratorului planetar nu semăna deloc cu ceea ce ar fi trebuit să fie. Nu exista un birou sau alte lucruri de astea. În odaie se afla un bar, niște covoare albastre și groase în care te afundai până la gleznă și șase-șapte scaune. Camera era luminoasă și aerisită, cu Shkeea întinzându-se la picioarele noastre, dincolo de vitraliile celor patru pereți.

Valcarenghi și Gourlay ne așteptau și administratorul însuși ne întinse câte un pahar. N-am recunoscut băutura, însă era rece, aromată

și puțin acidulată. Am sorbit cu plăcere. Nu știu de ce, simțeam nevoia unui sprijin.

— Este un vin shkeean, zâmbi Valcarenghi, răspunzând unei întrebări neformulate. Are și o denumire, dar n-o pot încă pronunța. Mai dați-mi un răgaz. Sunt aici numai de două luni și limba e grea.

— Înveți shkeeană? întrebă Lya surprinsă.

Știam motivul mirării. Shkeeană e greu de vorbit de către oameni, în vreme ce băștinașii au învățat terrana cu o ușurință deosebită. Majoritatea acceptau fericiți situația și, pur și simplu, uitau de dificultățile limbajului străin.

— Îmi oferă o imagine asupra modului cum gândesc ei, explică bărbatul zâmbind. Cel puțin, așa afirmă teoria.

L-am citit din nou, deși nu foarte ușor. Nu întotdeauna contactul fizic ascute percepțiile. N-am descifrat decât o emoție simplă aproape de suprafață – de data asta, mândrie. Combinată cu plăcere. Am pus-o pe seama vinului. Dedesubt, nimic.

— Oricum s-ar pronunța, îmi place, am comentat eu.

— Shkeenii produc o varietate largă de produse alimentare, interveni Gourlay. Multe le achiziționăm deja pentru export și permanent testăm altele. Este o piață bună.

— Veți avea ocazia să gustați mai multe specialități autohtone chiar în seara asta, zise Valcarenghi. Am aranjat un tur local, cu o oprire sau două în Orașul shkeean. Avem o viață de noapte destul de interesantă pentru o așezare de mărimea aceasta.

— Sună interesant, am spus.

Lya zâmbea și ea. Turul orașului reprezenta o atenție deosebită. Majoritatea Normalilor se simt stingheriți în preajma Talentelor, așa încât ne zoresc să terminăm ceea ce au nevoie, apoi scapă de noi la fel de repede. În nici un caz nu ne iau părtași la viața lor.

— Acum... problema, rosti administratorul, punând jos paharul și aplecându-se înainte. Ați citit despre cultul Reunirii?

— O religie shkeeană, încuviință Lya.

— *Singura* religie shkeeană, o corectă Valcarenghi. Toți sunt credincioși. Este o planetă fără eretici.

— Am citit materialele pe care ni le-ați trimis, zise Lya.

— Și ce credeți?

Am ridicat din umeri.

— Sinistru... Primitiv... Dar nu mai rău decât alții despre care am citit. La urma urmei, shkeenii nu sunt foarte avansați. Chiar și pe Vechiul Pământ existau religii ce includeau sacrificii umane.

Valcarenghi clătină din cap și privi spre Gourlay.

— Nu, n-ai înțeles, interveni acesta lăsându-și și el paharul pe masă. Le-am studiat religia vreme de șase ani. Nu se aseamănă cu nimic din istorie. Nu există nici o tangență cu Vechiul Pământ, nici vorbă! În plus, Reunirea nu poate fi comparată cu sacrificiul uman. Ar fi o greșeală. Religiiile Vechiului Pământ sacrificau una-două victime, pentru a-și împlânzi zeii. Ucideau câțiva, ca să câștige mila pentru câteva milioane. Victimele nu erau însă totdeauna de acord. La shkeeni nu se întâmplă la fel. Greeshka îi ia *pe toți*. Iar ei nu se împotrivesc. Se duc în peșteri, ca lemingii, ca să se lase mâncați de vii de paraziții ăia. *Fiecare* shkeen devine Membru la patruzeci de ani și merge la Reunirea Finală înainte de a împlini cincizeci.

— Da, am încuviințat oarecum zăpăcit. Cred că pricep deosebirea. Și ce dacă? Asta-i problema? Bănuiesc că Reunirea reprezintă ceva neplăcut, dar e treaba shkeenilor. Religia lor nu-i mai rea decât canibalismul ritual al hranganilor, nu?

Valcarenghi își termină băutura și se ridică, pornind către bar. Umplându-și paharul, rosti pe un ton normal:

— Din câte știu, canibalismul hranganilor n-a convertit și oameni.

Lya privi surprinsă. Eu am tresărit și m-am holbat:

— Poftim?

Bărbatul reveni cu paharul plin.

— Mai mulți oameni s-au convertit, alăturându-se Cultului Reunirii. Câteva zeci sunt deja Membri. Nici unul n-a ajuns încă la Reunirea totală, însă e doar o chestiune de timp.

Se așază și privi către Gourlay. Adjunctul blond preluă firul explicațiilor:

— Prima convertire a fost acum șapte ani. Cam cu un an înainte de a sosi eu aici – cu doi ani și jumătate după ce Shkeea a fost descoperită și s-a construit orașul. Un tip pe nume Magly... Psiholog-psi, a lucrat îndeaproape cu shkeenii. Nimic apoi, vreme de doi ani. Un altul în '08, mai mulți în anul următor. Numărul lor crește de atunci în permanență. În plus, printre ei a existat o personalitate. Phil Gustaffson.

— Administratorul planetar? clipi Lya.

— Exact. Am avut mai mulți administratori. Gustaffson a venit după ce Rockwood nu putuse rezista. Era un moș solid și răgușit. Toți îl iubeau. Își pierduse nevasta și copiii la ultimul post avut, însă nu ți-ai fi putut da seama. Era mereu vesel și cu inima deschisă. În fine... a devenit interesat de religia shkeenilor și a început să vorbească cu ei. A discutat chiar și cu Magly, și cu alți convertiți. A mers apoi să vadă un greeshka. Asta l-a cam zguduit pentru un timp. În cele din urmă, și-a revenit și s-a întors la cercetările lui. Am lucrat cu el, dar n-am ghicit niciodată ce avea de gând. S-a convertit acum mai mult de un an. A

devenit deja Membru. Nimeni n-a mai fost acceptat atât de repede. În Orașul shkeean, am auzit vorbindu-se că s-ar putea să fie chiar admis la Reunirea Finală. Phil a fost administrator aici mai mult decât oricare altul. Oamenii îl plăceau și, când s-a dus, mulți prieteni i-au urmat exemplul. Numărul lor crește permanent.

— N-atinge încă un procent, interveni Valcarenghi. Nu pare mult, dar amintiți-vă ce înseamnă. Unu la sută din oamenii mei aleg o religie care include un mod foarte neplăcut de sinucidere.

Lya privi de la el spre Gourlay și înapoi:

— De ce n-au fost raportate lucrurile astea?

— Ar fi trebuit, răspunse Valcarenghi, însă după Gustaffson a venit Stuart, căruia îi era frică de un scandal. Nu există nici o lege care să interzică oamenilor să adopte o religie străină, așa că Stuart a definit-o ca pe o nonproblemă. A continuat să comunice rata de convertire și nimeni de sus nu s-a deranjat să facă corelația și să-și amintească la ce se convergeau oamenii aceia.

Mi-am terminat băutura și am pus paharul jos.

— Continuă, m-am adresat administratorului.

— Eu definesc situația ca pe o problemă, a reluat el. Nu-mi pasă câți oameni sunt amestecați, ci mă alarmează ideea că ființe omenești permit să fie consumate de greeshka. Am format o echipă de psihologi, dar n-au ajuns la nici un răspuns. Aveam nevoie de Talente. Vreau ca voi doi să aflați de ce se convertesc oamenii ăștia. Atunci voi fi în stare să mă ocup de situație.

Chestiunea era stranie, dar misiunea noastră părea suficient de clară. Ca să fiu sigur, l-am citit pe Valcarenghi. Sentimentele lui erau ceva mai complexe acum, dar nu cu mult. În primul rând, exista siguranță; era convins că vom putea rezolva problema. Simțea și o îngrijorare sinceră, dar nu teamă și nici măcar un grăunte de disperare. Din nou, n-am putut dibui altceva mai profund. Își ținea bine ascunse grijile, dacă le avea.

Am privit spre Lyanna. Stătea rigidă în scaun, cu degetele încleștate în jurul paharului. Citea. Apoi se destinse, se uită la mine și încuviință.

— Bine, am rostit eu. Cred c-o putem face.

— Nu m-am îndoit nici o clipă de asta, zâmbi Valcarenghi. Problema era numai dacă veți fi de acord. Pentru seara asta, însă, ajunge cu discuțiile. V-am promis o noapte în oraș și întotdeauna încerc să mă țin de promisiuni. Ne întâlnim peste o jumătate de oră în holul de la intrare.

Reveniți în cameră, Lya și cu mine ne-am schimbat în ceva mai formal. Eu am ales o tunică bleumarin-închis cu pantaloni albi și o eșarfă de aceeași culoare. Nu era ultimul răcnet, dar speram ca Shkeea să fie cu câteva luni în urma modei. Lya s-a strecurat într-un veșmânt

strâmt, alb-mătășos cu o rețea de dungi albastre, fine, ce pluteau în jurul ei în desene senzuale, în conformitate cu căldura trupului. Liniile erau efectiv lascive, accentuându-i silueta subțire. O pelerină vineție completa vestimentația.

— E interesant Valcarenghi, rosti ea.

— Da? Mă chinuiam cu tunica, ce refuza să se încheie. Ai prins ceva când l-ai citit?

— Nu.

Termină și se admiră în oglindă. Apoi se învârti spre mine, rotind pelerina în jurul ei.

— Asta-i. Gândea ceea ce spunea. Bineînțeles, variații în privința exprimării, totuși nimic important. Mintea îi era concentrată la ceea ce discutam, iar înapoi exista doar un zid. N-am prins nici unul din secretele lui adânci și întunecate, zâmbi ea.

— Of! am făcut eu, învingând fermoarul. Oricum, mai ai o șansă la noapte.

— Pe dracu', se strâmbă Lyanna. Nu-i citesc pe oameni în timpul meu liber. Nu-i cinstit. În plus, e obositor. Aș vrea să pot prinde gândurile pe cât de ușor citești tu emoțiile.

— E prețul Talentului, i-am răspuns. Ești mai Talentată și plătești mai scump.

Am scotocit prin bagaje după o pelerină, dar n-am găsit nimic care să se potrivească, așa că am renunțat.

— Nici eu n-am citit mare lucru la Valcarenghi. La fel de multe ai fi putut spune urmărindu-i trăsăturile. Trebuie să fie o minte extrem de disciplinată. Îl iert însă. Are un vin minunat.

— Exact, încuviință Lya. Mi-a făcut bine. Am scăpat de migrena cu care mă sculasem.

— Poate c-a fost din cauza altitudinii, am sugerat eu.

Holul era pustiu, totuși Valcarenghi nu ne-a lăsat să-l așteptăm. De data asta își pilota propriul aerocar, un model negru și cam zgâriat, care părea că-i servise de multă vreme. Gourlay nu era un tip monden, însă Valcarenghi avea o însoțitoare, o roșcată extraordinară pe care o chema Laurie Blackburn. Era mai tânără decât administratorul; din câte îmi puteam da seama, avea vreo douăzeci și ceva de ani.

Când am plecat, soarele apunea. În depărtare, orizontul era o tapiserie fantastică de roșu și portocaliu, iar dinspre câmpie sufla o adiere răcoroasă. Valcarenghi oprise aerul condiționat, deschizând ferestrele, și puteam privi orașul întunecându-se în amurg.

Am cinat la un restaurant elegant, cu decor baldurian – presupun pentru a ne face să ne simțim cât mai confortabil. Mâncarea însă era extrem de cosmopolită. Mirodeniile, ierburile, *stilul* de gătit erau de pe

Baldur, dar carnea și legumele autohtone. Rezulta o combinație extrem de interesantă. Valcarenghi a comandat pentru toți patru și am ajuns să gustăm din vreo duzină de feluri diferite. Favoritul meu a fost o pasăre shkeeană, gătită în sos picant. Pasărea era mititică, însă avea un gust extraordinar. În timpul cinei, un clondir de veltoar de pe Baldur și un burgundy adevărat de pe Vechiul Pământ.

Discuția s-a înfripat rapid. Valcarenghi era un povestitor înăscut și un ascultător la fel de bun. Desigur, în cele din urmă conversația a ajuns la Shkeea și la shkeeni. Laurie a adus vorba despre asta. Se afla pe planetă de șase luni și lucra pentru o diplomă în antropologia extrateră. Încea să descopere motivul pentru care civilizația shkeeană rămăsese neschimbată de atâtea milenii.

— Știți, civilizația lor are o vechime mult mai mare decât a noastră, ne spuse ea. Au avut orașe înainte ca oamenii să folosească uneltele. Ar fi fost normal ca niște călători spațiali shkeeni să-i descopere pe pământenii primitivi, nu invers, așa cum s-a întâmplat.

— Nu s-au elaborat ipoteze?

— Ba da, însă nici una din ele nu este universal acceptată. De exemplu, Cullen pomeniște de absența metalelor grele. Este un factor, dar poate constitui oare *întregul* răspuns? Von Hamrin pretinde că shkeenii n-au avut suficienți concurenți. Pe planetă nu există carnivore mari, așa că nimic n-a dus la apariția agresivității în rasă. A fost supus însă unui tir violent de critici. Shkeea nu-i chiar *atât* de idilică – în caz contrar, shkeenii n-ar fi atins niciodată nivelul actual. Apoi, ce este greeshka, dacă nu un carnivor? Doar îi *mănâncă*.

— Tu ce părere ai? întrebă Lia.

— Cred că-i ceva în legătură cu religia, însă n-am terminat cercetările. Dino mă ajută să vorbesc cu oamenii și shkeenii sunt deschiși, totuși nu merge prea ușor.

Se opri brusc și o privi aspru pe Lia.

— În tot cazul, nu pentru mine. Cred că vouă n-o să vă fie atât de greu.

Mai auzisem asta. Adesea, Normalii consideră că Talentele dețin avantaje incorecte, ceea ce-i de înțeles. Le deținem. Laurie nu era însă ranchiunoasă. Vorbise cumva speculativ, nostalgic.

Valcarenghi se aplecă înainte și o cuprinse cu brațul.

— Hei! făcu el. Ajunge cu subiectul ăsta! Până mâine, Robb și Lia nu trebuie să se mai gândească la shkeeni.

Laurie îl privi și încercă să zâmbească.

— Bine, zise ea încet. M-am ambalat singură. Scuzați-mă.

— E-n regulă, am intervenit eu. Subiectul e foarte interesant. La-să-ne o zi și vom fi la fel de entuziaști.

Lya încuviință și adăugă că Laurie avea să fie prima înștiințată despre orice s-ar fi putut dovedi în sprijinul teoriei ei. Eu nu prea ascultam. Știu că nu-i politicos să-i citești pe Normali când îi însoțești în societate, dar există momente când nu pot rezista. Valcarenghi o cuprinsese pe Laurie cu brațul, trăgând-o ușor spre el. Eram curios.

De aceea, am citit iute și cu vinovăție. Administratorul era extrem de bine dispus – presupun că se ametea un pic – și se simțea sigur și protector. Stăpân pe situație. Laurie era mult mai complicată – nesigurantă, mânie înăbușită, o nuanță vagă de teamă... Și dragoste, confuză, totuși foarte puternică. Mă îndoiam că era pentru mine sau Lya. Îl iubea pe Valcarenghi.

Am căutat mâna Lyei pe sub masă și i-am găsit genunchiul. L-am strâns ușor, iar ea mă privi și-mi surâse. Nu-i citea și asta era bine. Mă deranja că Laurie îl iubea pe Valcarenghi, deși nu știam ce motiv aș fi avut și eram mulțumit că Lya nu-mi vedea grijile.

Am terminat ultima sticlă de vin și Valcarenghi se ocupă de nota de plată. Apoi se ridică.

— Sus! anunță el. Noaptea abia începe și avem multe de făcut.

I-am dat drumul. Nu la holospectacole, sau alte chestii de-astea, deși orașul avea destule săli. Următorul pe listă figura cazinoul. Jocurile de noroc erau legale pe Shkeea și, oricum, Valcarenghi le-ar fi legalizat. Ne oferi fise, pe care le-am pierdut împreună cu Laurie. Lya n-avea dreptul să joace; Talentul ei era mult prea puternic. Valcarenghi câștigă mult – se pricepea la mindspin și era destul de bun și la jocurile tradiționale.

Am ajuns apoi la un bar. Alte băuturi, plus distracții locale mult mai reușite decât m-aș fi așteptat.

Când am ieșit, era toiu noapții și am presupus că expediția se apropia de sfârșit. Valcarenghi însă ne-a surprins. Reveniți în mașină, scotoci sub bord, scoase o cutie cu stimulente și ne oferi fiecăruia.

— Hei, am protestat eu. Tu ești pilotul. Mie la ce-mi trebuie astea? M-am chinuit până am ajuns în starea asta de euforie.

— Vreau să vă duc la un eveniment cultural cu adevărat shkeean, spuse el. Nu vreau să faceți comentarii nelalocul lor, ori să vă luați la bătaie. Ia pilula!

Am înghițit-o și amețeala din cap începu să dispară. Valcarenghi decolase deja. M-am lăsat pe spate, mi-am pus brațul în jurul Lyei și ea își lăsă capul pe umărul meu.

— Unde mergem? am întrebat.

— În Orașul shkeean, răspunse Valcarenghi fără să întoarcă privirea, la Sala Mare. În noaptea asta se ține o Adunare și am presupus că veți fi interesați.

— Desigur, va fi în shkeeană, interveni Laurie, dar Dino vă poate traduce. Mai pricep și eu câte ceva și voi completa eventualele scăpări.

Lya părea excitată. Citisem despre Adunări, însă nu ne așteptasem să vedem una în chiar prima noastră zi pe Shkeea. Adunările reprezentau un fel de ritual religios: o spovedanie publică pentru pelerinii ce urmau să fie admiși în rândurile Membrilor. Pelerinii coborau zilnic pe coline, însă Adunările se desfășurau doar de trei-patru ori pe an, când numărul viitorilor Membri era destul de mare.

Aerocarul luneca aproape fără zgomot prin orașul luminat feeric, trecând pe lângă arteziene uriașe ce dansau în zeci de culori și pe sub arcade ce păreau făcute din foc lichid. Mai existau și alte aerocare și, în câteva rânduri, am zburat deasupra unor pietoni care traversau bulevardele largi. Majoritatea populației era însă înăuntru, iar lumini și muzici se revărsau din majoritatea clădirilor.

Apoi, brusc, aspectul orașului începu să se schimbe. Solul deveni unduitor, coline se ridicară înaintea, și apoi în urma noastră, iar luminile dispăruă. Dedesubt, străzile se transformaseră în drumuri prăfuite de piatră, iar domurile de sticlă și metal, realizate în stilul shkeean, lăsaseră loc bătrânilor lor frați din cărămidă. Orașul shkeean părea mai liniștit decât omologul său uman; majoritatea caselor erau întunecate și tăcute.

Înaintea noastră apăru un acoperiș mai mare decât toate celelalte — aproape o colină, cu o ușă în arcadă și o serie de ferestre înguste. Dinăuntru răzbăteau lumină și zgomot, iar afară se aflau shkeeni.

Atunci mi-am dat seama că, deși mă aflam de aproape o zi pe Shkeea, acum îi vedeam întâia dată pe băștinași. Nu-i distingeam foarte bine; era noapte și noi ne găseam în aerocar. Totuși îi vedeam. Erau mai scunzi decât oamenii — cel mai înalt avea un metru cincizeci —, cu ochi mari și brațe lungi. Atât puteam remarca din văzduh.

Valcarenghi asoliză lângă Sala Mare și am coborât cu toții. Shkeeenii se adunau, venind din mai multe direcții, dar majoritatea intraseră deja. Ne-am alăturat celor ce pătrundeau și nimeni nu ne-a privit de două ori, cu excepția unui individ care l-a salutat pe Valcarenghi cu glas subțire și spart, spunându-i Dino. Administratorul avea prieteni până și aici.

Interiorul clădirii era uriaș, cu o platformă grosolană înconjurată de o mulțime imensă de shkeeni. Lumina provenea de la torțe prinse în suporturi pe pereți sau pe stâlpi înalți în jurul platformei. Cineva vorbea, iar toți ochii aceia mari și bulbucați priveau într-acolo. Noi patru eram singurii oameni din Sală.

Oratorul, iluminat puternic de făclii, era un shkeen gras, de vârstă mijlocie, care, în timp ce vorbea, își mișca brațele încet, aproape hipnotic. Discursul său se compunea dintr-o serie de fluierături, mormăituri

și icneli, așa încât nu l-am ascultat cu atenție. Se afla prea departe ca să-l pot citi. M-am mulțumit să studiez înfățișarea lui și a celorlalți shkeeni de lângă noi. Cu toții erau spâni și aveau pielea portocalie, brăzdată de mii de riduri fine. Purtau veșminte simple, dintr-o țesătură grosolană, multicoloră; îmi venea greu să deosebesc femeile de bărbați.

Valcarenghi se aplecă spre mine și șopti încetisor:

— Este un fermier. Povestește mulțimii cât de departe a venit și care i-au fost greutatea vieții.

M-am uitat împrejur. Șoaptele administratorului erau singurele zgomote. Toți tăceau cu ochii pironiți asupra platformei, abia răsuflând.

— Spune că are patru frați, urmă Valcarenghi. Doi au mers la Reuniunea Finală, unul este Membru. Celălalt e mai tânăr decât el și acum este proprietarul fermei. Se încruntă: Nu-și va mai revedea niciodată ferma, însă asta îl face fericit.

— Recolte proaste? surâse Lya.

Ascultase alături de mine. Am privit-o dojenitor. Shkeenul continuă și Valcarenghi încercă să țină pasul.

— Acum își spune păcatele, toate lucrurile pe care le-a făcut și de care se rușinează, tainele cele mai ascunse din sufletul său. A fost rău de gură câteodată, este încrezut, odată și-a lovit fratele mai mic. Vorbește despre soția lui și despre celelalte femei pe care le-a cunoscut. A înșelat-o de multe ori, culcându-se cu altele. Când era băiat, a avut raporturi sexuale cu animale, pentru că se temea de femei. În ultimii ani a devenit impotent și fratele lui îi îndeplinea datoriile de soț.

Continuă întruna cu detalii incredibile, amănunte atât uimitoare, cât și înfricoșătoare. Nu evită nici o intimitate, nu lăsa nici un secret. Stăteam și ascultam șoaptele lui Valcarenghi, întâi șocat, apoi tot mai scârbit. Începusem să mă foiesc. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă cunosc vreun om măcar pe jumătate atât de bine cum îl știam acum pe acest shkeen gras. M-am întrebat apoi dacă Lyanna, cu Talentul ei, știa pe cineva atât de bine. Era ca și cum vorbitorul dorea ca noi toți să-i rețrăim viața.

Mi se părea că vorbea de ore întregi, dar în cele din urmă se apropie de sfârșit.

— Acum se referă la Reuniune, zise Valcarenghi. Va deveni Membru și e bucuros, a așteptat multă vreme. Nefericirea lui se va sfârși și nu va mai fi singur. În curând, va umbla pe străzile orașului sacru și-și va cânta bucuria cu clopotele. Apoi, cu anii, va veni și Reuniunea Finală. Va fi alături de frații săi, în viața de apoi.

— Nu, Dino, șopti Laurie. Nu mai folosi clișee umane. A spus că el va fi frații săi. Asta implică faptul că și ei vor fi el.

— Bine, Laurie, zâmbi Valcarenghi. Dacă spui tu...

Fermierul cel gras dispăruse de pe platformă. Mulțimea se foi și un altul îi luă locul: mai scund, extrem de zbârcit, cu o gaură mare în locul unui ochi. Începu să vorbească, la început poticnindu-se, apoi tot mai cursiv.

— Este cărămidar, a lucrat la multe domuri și trăiește în orașul sacru. Și-a pierdut ochiul de mult, când a căzut de pe o schelă și i-a intrat un băț ascuțit în ochi. Durerea a fost îngrozitoare, însă peste un an s-a reîntors la muncă, n-a cerut Reunire prematură, a fost brav și mândru de curajul lui. E însurat, dar n-are urmași, e necăjit din pricina asta, nu poate fi deschis față de nevastă-sa, nu sunt apropiați nici când sunt împreună și ea plânge nopțile, lucrul ăsta îl întristează, însă n-a rănit-o niciodată...

Continuă așa ore întregi. Începusem din nou să obosesc, dar m-am concentrat – era prea important. M-am lăsat prins în traducerea lui Valcarenghi și în povestea shkeenului chior. Nu peste mult timp, stăteam la fel de neclintit ca și străinii din jurul meu. În sală era cald și umezeală, iar tunica mi se îmbâcsise și se îmbibase de transpirație, chiar de la ființele ce se înghesuiau. Nu-mi mai dădeam însă seama de amănuntele astea.

Al doilea vorbitor încheie, ca și primul, cu un elogiu adus bucuriei de a fi Membru și de a se apropia de Reunirea Finală. Către sfârșit nici nu mai aveam nevoie de traducerea lui Valcarenghi – auzeam fericirea din vocea shkeenului și o vedeam pe chipul care-i tremura. Sau poate îl citeam, inconștient. Nu pot însă citi la asemenea distanță – decât dacă individul este foarte emoționat.

Al treilea orator sui pe platformă și începu cu un glas mai puternic decât al celorlalți. Valcarenghi continua neobosit:

— De data asta e o femeie. A născut opt copii, are patru surori și trei frați, a muncit la câmp toată viața, a...

Brusc, discursul păru să atingă un vârf și femeia încheie cu câteva fluierături ascuțite și înalte, apoi amuți. Ca o singură persoană, mulțimea porni să răspundă prin alte fluierături. Un ecou straniu și muzical umplu Sala Mare și shkeenii din jurul nostru începură să se foiască și să fluiera. Femeia rămăsese într-o poziție frântă, dezarticulată.

Valcarenghi începu să traducă, dar se poticni. Laurie interveni, înainte ca el să-și găsească cuvintele.

— Le-a spus despre o tragedie, murmură ea. Ei își manifestă durerea și simpatia.

— Da, simpatia, preluă administratorul firul traducerii. Pe când era tânără, fratele i-a căzut la pat, grav bolnav. Părinții i-au spus fetei să-l ducă la colinele sacre, fiindcă nu-i puteau lăsa singuri pe copiii mai mici.

Ea însă, mergând neglijentă, a rupt roțile căruței și fratele a murit pe câmpie. A pierit fără Reunire. Ea se învinovățește.

Shkeena începuse din nou. Laurie ne traduse, aplecându-se către noi și șoptind încet:

— Repetă că fratele ei a murit. Vina îi aparține, ea i-a împiedicat Reunirea, acum el e despărțit și singur, dus fără... fără...

— Viața de apoi, interveni Valcarenghi. Fără viața de apoi.

— Nu sunt sigură că-i corect, făcu Laurie. Conceptul este...

Valcarenghi îi făcu semn să tacă.

— Fii atentă, rosti el și începu să traducă.

Am ascultat povestea femeii, spusă în șoapta tot mai răgușită a lui Valcarenghi. Istoria ei era cea mai lungă și mai tristă din cele auzite. Când termină, altcineva sui pe platformă. Administratorul puse însă o mână pe umărul meu și mă împinse spre ieșire.

Aerul rece al nopții mă izbi ca o apă înghețată și mi-am dat seama că eram năclăit de transpirație. Valcarenghi se îndreptă grăbit către aerocar. Înapoia noastră, discursul continua și shkeenii nu dădeau semne de oboseală.

— Adunările țin zile, uneori săptămâni, ne spuse Laurie. Shkeenii ascultă, mai mult sau mai puțin, în schimburi – încearcă să audă fiecare cuvânt, dar epuizarea îi doboară în cele din urmă și se retrag pentru o odihnă scurtă, apoi revin. Este o mare onoare să rezști o întreagă Adunare fără să dormi.

— O să încerc asta, cândva, zise Valcarenghi decolând. N-am rămas niciodată mai mult de câteva ore, însă cred că pot rezista dacă mă fortific cu stimulente. Vom ajunge la mai multă înțelegere între oameni și shkeeni, dacă participăm cu adevărat la ritualurile lor.

— Oho! am făcut eu. Poate că și Gustaffson a gândit la fel.

— Da, râse Valcarenghi, deși nu intenționez să particip chiar atât de deplin.

Întoarcerea s-a petrecut într-o tăcere obosită. Pierdusem noțiunea timpului, deși trupul insista că se apropiau zorile. Ghemuită sub brațul meu, Lya părea stoarsă de vlagă și doar pe jumătate trează. Mă simteam la fel.

Am lăsat aerocarul în fața Turnului și am urcat cu liftul. Nu mai puteam gândi. Somnul a venit foarte, foarte repede.

Am visat. Un vis frumos, dar care a dispărut o dată cu sosirea luminii, golindu-mă și lăsându-mi impresia că sunt înșelat. După ce m-am trezit, am rămas întins, cu brațul în jurul Lyei și ochii pe tavan, încercând să-mi amintesc ce anume visasem. Zadarnic.

Mi-am dat seama că mă gândeam la Adunare, reluând-o în minte. În cele din urmă, am coborât din pat. Opacizasem geamul, așa încât

camera era cufundată în întuneric. Am găsit însă repede tabloul de control și am lăsat să pătrundă câteva raze de lumină.

Lya bolborosi niște proteste somnoroase și se întoarse cu spatele. Am lăsat-o în dormitor și am trecut în bibliotecă, să caut o carte despre shkeeni – ceva care să fie mai amănunțit decât materialul care ne fusese trimis. N-am avut noroc. Biblioteca era profilată pe divertisment, nu pe știință.

Am găsit un videoecran și am apelat cabinetul lui Valcarenghi. Îmi răspunse Gourlay.

— Bună, mă întâmpină el. Dino a bănuț c-o să ne cauți. În momentul de față, este plecat. Participă la un contract comercial. Ai nevoie de ceva?

— Cărți, am roștit, încă adormit. Ceva despre shkeeni.

— Îmi pare rău. Nu există așa ceva. S-au scris o grămadă de lucrări, studii și monografii, dar nu și o carte în adevăratul sens al cuvântului. Cred că Dino m-a pus la dispoziția voastră tocmai din acest motiv.

— Aha...

— Ai vreo întrebare?

M-am gândit, dar n-am găsit nimic.

— Nu tocmai, am ridicat din umeri. Vroiam un cadru general, poate ceva informații suplimentare despre Adunări.

— Putem discuta ceva mai târziu, spuse Gourlay. Dino s-a gândit c-o să începeți chiar astăzi treaba. Vă putem aduce oamenii la Turn sau, dacă vreți, vă ducem la ei.

— O să ieșim noi, am răspuns repede.

Să-i aduci pe oameni pentru niște întrebări poate strica totul. Devin nervoși și asta acoperă celelalte emoții, pe care aș vrea să le citesc. În plus, se mai gândesc și la altele, așa încât și Lyanna are necazuri.

— Perfect, făcu adjunctul. Dino v-a pus un aerocar la dispoziție. Cheia vă așteaptă la recepție. Tot acolo o să găsiți și alte chei, ca să puteți veni la cabinet, direct, fără să mai apălați la secretare și alte chestii de-astea.

— Mulțumesc, am încheiat eu. Vorbim mai târziu.

Am închis videoecranul și m-am întors în dormitor.

Lya stătea în capul oaselor, cu pătura în jurul pieptului. M-am așezat lângă ea și am sărutat-o. Zâmbi, dar nu-mi răspunse.

— Hei, am roștit, ce s-a întâmplat?

— Mă doare capul, se plânse ea. Crezusem că stimulentele te scapă de mahmureală.

— Așa afirmă teoria. La mine a lucrat destul de bine.

M-am dus la dulap și am căutat.

— Ar trebui să avem ceva medicamente pe aici. Sunt sigur că Dino n-ar uita ceva atât de evident.

— Mda. Aruncă-mi și mie ceva de-mbrăcat.

Am apucat o rochie și i-am azvârlit-o. Lya se ridică, o luă și intră în baie.

— E mai bine acum, făcu ea. Ai dreptate, n-a uitat medicamentele.

— E un tip meticulos.

— Așa cred, îmi zâmbi. Totuși, Laurie cunoaște limba mai bine. Am citit-o. Dino a făcut câteva greșeli de traducere astă-noapte.

Mă așteptasem la așa ceva. Nu ca să-l discreditez pe Valcarenghi, dar oricum el avea un handicap de patru luni. Am încuviințat.

— Ai citit și altceva?

— Nu. Am încercat cu vorbitorii ăia, însă distanța era prea mare. Mă apucă de mână: Unde mergem azi?

— În Orașul shkeean, i-am răspuns. Să încercăm să găsim niște Membri. N-am remarcat nici unul la Adunare.

— Nu. Astea sunt pentru cei care vor deveni Membri.

— Da. Să-i dăm drumul.

Am plecat. Ne-am oprit la etajul patru al Turnului pentru un mic dejun, apoi am luat aerocarul la care ne-a condus un recepționar. Vehiculul era model sport, cu patru locuri, de culoare verde, banal și nevădător la ochi.

N-am pătruns cu el în Orașul shkeean, gândindu-mă că vom intra mai bine în atmosfera locului dacă vom merge pe jos. Așa că am coborât, după primele coline.

Așezarea oamenilor păru-se aproape goală prin comparație cu Orașul shkeean. Străzile de piatră erau ticsite cu băștinași, agitându-se preocupați înainte și înapoi, cărând poveri de cărămizi, coșuri cu fructe sau haine. Peste tot se vedeau copii, majoritatea dezbrăcați: ca niște mingi portocalii de energie ce alergau în jurul nostru în cercuri, fluierând, mormăind și zâmbind, uneori trăgând de noi. Păreau diferiți față de adulți. Aveau câteva smocuri de păr roșu, iar pielea le era netedă și fără riduri. Doar ei ne acordau atenție. Adulții își vedeau de treburi și, uneori, ne zâmbeau prietenos. Evident, prezența oamenilor pe străzile Orașului nu reprezenta ceva neobișnuit.

Majoritatea traficului era pedestru, însă se mai zăreau și cărucioare de lemn. Animalele de tracțiune băștinașe semănau cu niște câini bolnavi, mari și verzi. Erau înhămate câte două la un cărucior și scheunau tot timpul cât trăgeau. În mod firesc, oamenii le botezaseră scheunători. În plus, defecau cu regularitate. Asta, adăugată mirosului alimentelor transportate în coșuri și chiar celui al shkeenilor, conferea Orașului un iz aparte.

Desigur, zgomotul era prezent, ca un atribut constant. Copii fluierând, shkeenii vorbind tare cu mormăieli, icnete și scârtăieli, scheunători scheunând, și cărucioare bocănind peste pietre. Lya și cu mine mergeam tăcuți, ținându-ne de mână, privind, ascultând, adulmecând și... citind.

Mă deschiseseam complet când intrasem în Oraș, lăsând totul să mă inunde; mergeam, receptiv fără însă a fi concentrat. Eram centrul unei sfere de emoții – sentimentele se năpusteau spre mine când shkeenii se apropiau și se estompau pe măsură ce ei treceau mai departe, ocolindu-mă permanent prin copii. Înotam într-un ocean de impresii surprinzătoare.

Ele mă uluiau prin familiaritatea lor. Citisem și în alte ocazii rase străine; uneori era greu, alteori ușor, însă niciodată plăcut. Hranganii aveau minți dezagreabile, pline de ură și fiere, astfel încât mă simțeam murdar când ieșeam de acolo. Fyndii au emoții atât de slabe că abia le pot citi. Damooshii sunt... cu totul *diferiți*. Îi citesc bine și detaliat, dar fără a putea spune că le-am descifrat sentimentele.

Shkeenii însă... părea că mergeam pe o stradă de pe Baldur. Nu, stați puțin... mai degrabă pe o Colonie Pierdută, unde o așezare umană a recăzut în barbarie, uitându-și originile. Acolo sentimentele omenești se dezlănțuie, primare, puternice și adevărate dar mai puțin sofisticate decât pe Vechiul Pământ sau pe Baldur. Așa erau și shkeenii: primitivi poate, dar lesne de înțeles. Citeam bucurie și părere de rău, invidie, mânie, umor, amărăciune, dor, durere. Același melanj mental ce mă învăluie oriunde mă deschid.

Lya citea și ea. Îi simțeam mâna încordată. După un timp, se relaxă. M-am întors spre ea și-mi citi întrebarea din ochi.

— Sunt oameni, spuse ea. Sunt ca și noi.

— Pesemne evoluții paralele, am încuviințat. Shkeea s-ar putea să fie o Terra ceva mai bătrână, cu câteva diferențe nesemnificative. Ai însă dreptate. Sunt mai apropiați de oameni decât orice altă rasă întâlnită în spațiu. Am reflectat o clipă: Oare acesta să fie răspunsul la întrebarea lui Dino? Dacă ei sunt ca noi, înseamnă că religia lor va fi mai abordabilă decât una *cu adevărat* străină?

— Nu, Rob, rosti Lya. Nu cred asta. E chiar pe dos. Dacă ei sunt ca noi, n-are sens să meargă atât de doritori la moarte. Înțelegi?

Avea dreptate, bineînțeles. În emoțiile pe care le citisem nu exista nimic sinucigaș, nimic instabil, nimic realmente anormal. Totuși, fiecare shkeen termina prin a merge la Reunirea Finală.

— Ar trebui să ne concentrăm asupra cuiva, am propus. Amestecul asta de gânduri n-o să ne ducă nicăieri.

Am privit în jur, căutând un subiect și atunci am auzit clopotele.

Răsunau undeva din stânga, aproape pierdute în vacarmul oraşului. Am tras-o de mână pe Lya şi am început să alergăm pe stradă, cotind mereu la stânga de îndată ce şirul de domuri ne permitea.

Dangătele continuau să se audă din faţă, iar noi alergam, traversând curtea cuiva şi escaladând un gârduleţ viu. Apoi o altă curte, o groapă cu bălegar, alte domuri şi, în sfârşit, altă stradă. Acolo i-am găsit pe cei care sunau clopotele.

Erau patru, toţi Membri, târându-şi prin praf robele dintr-o ţesătură roşu-intens, cu clopote mari de bronz în fiecare mână. Le sunau întruna, mişcându-şi înainte şi înapoi braţele lungi, umplând strada cu note ascuţite şi pătrunzătoare. Toţi patru erau vârstnici – lipsiţi de păr şi zbârciţi cu un milion de riduri fine. Zâmbeau însă larg iar shkeenii mai tineri ce treceau pe acolo le răspundeau la zâmbete.

Pe capul lor se afla greeshka.

Mă aşptasem să găsesc spectacolul hidos, dar n-a fost aşa. Era puţin tulburător, însă numai pentru că ştiam ce înseamnă. Paraziţii păreau nişte stropi strălucitori de gelatină stacojie, variind în mărime de la un neg pulsând pe ceafa unui shkeen, la o pânză roşie şi mişcătoare ce acoperea capul şi umerii celui mai scund, aidoma unei glugi vii. Ştiam că greeshka trăiau consumând substanţele nutritive din sângele shkeenilor.

Şi, încet – oh, cât de încet! –, consumându-şi gazda.

Ne-am oprit la câţiva metri de ei, privindu-i. Faţa Lyei era solemnă şi bănuiesc că şi a mea arăta la fel. Toţi ceilalţi zâmbeau, iar dangătele clopotelor erau cântece de bucurie. Am strâns-o pe Lyanna de mână.

— Citeşte, i-am şoptit.

Am citit amândoi.

Eu: citesc clopote. Nu sunetul clopotelor, nu, ci *sentimentele* clopotelor, *emoţia* lor, bucuria intensă, *ding-dang-dong*-ul zgomotos, cântecul Membrilor, comuniunea şi participarea tuturor. Citesc ceea ce simt Membrii scuturând clopotele, fericirea şi anticiparea lor, extazul de a povesti celorlalţi cât de mulţumiţi sunt. Citesc iubire, sosind dinspre ei în valuri uriaşe şi fierbinti, iubirea pasională dintre bărbat şi femeie, nu afecţiunea diluată a omului ce-şi „iubeşte” semenii. Aceasta era ade-vărată, puternică şi aproape că mă ardea, scaldându-mă şi cuprinzându-mă. Se iubeau pe ei, iubeau toţi shkeenii, iubeau pe greeshka, se iubeau între ei şi ne iubeau pe noi. Ne iubeau pe noi! Mă iubeau pe *mine* la fel de fierbinte şi sălbatic cum mă iubea Lya. Iar lângă dragoste, citeam apartenenţă şi participare. Ei patru erau separaţi, distincţi, dar gândeau aproape ca unul singur, aparţineau lui greeshka şi erau toţi *împreună*, legaţi, deşi fiecare continua să rămână el însuşi şi nu-i putea citi pe ceilalţi aşa cum îi citeam eu pe ei.

Dar Lyanna? M-am retras, închizându-mi mintea, și am privit-o pe Lya. Era palidă, însă zâmbea.

— Sunt minunați, spuse ea cu o voce slabă, moale și întrebătoare.

Cufundat în dragoste, îmi aminteam totuși cât de mult o iubeam, cum făceam parte unul din celălalt.

— Ce... ce ai citit? am căutat să mă fac auzit peste clopote.

Ea clătină din cap, de parcă ar fi vrut să și-l limpezească.

— Ne iubesc, rosti în cele din urmă. Pesemne știi asta dar, oh!, am simțit-o, ne iubesc *cu adevărat*, și atât de *profund*... Sub dragostea asta există altă dragoste, și sub aceea alta și tot așa, la nesfârșit. Mințile lor sunt atât de adânci și atât de deschise... Nu cred c-am citit vreodată atât de profund un om. Totul e acolo, la iveală, viața lor, visele, emoțiile, amintirile și... doar am intrat, am dat o raită cu o privire, o citire. Cu oamenii e mult mai greu. Trebuie să lupt, să scormonesc și nici atunci nu ajung prea departe. Tu știi, Robb, tu știi! Oh, *Robb!*

Veni spre mine, se lipi de trupul meu și am strâns-o în brațe. Torentul de emoții care mă inundase fusese pentru ea un uragan. Talentul ei era mai vast și mai profund decât al meu și acum era zguduită. Am citit-o când mă cuprinse și am găsit iubire – o iubire uriașă – uimire și fericire, dar în același timp teamă, o teamă nervoasă străbătând totul.

În jurul nostru, zgomotele se opriră brusc. Unul câte unul, clopotele încetară să se mai legene și cei patru Membri rămaseră în tăcere pentru o clipă. Unul dintre shkeenii de lângă noi se îndreptă spre ei cu un coș uriaș, acoperit cu o pânză. Cel mai scund Membru dădu pânza la o parte și aroma plăcintelor cu carne se înalță pe stradă. Fiecare Membru luă câteva din coș și, nu peste multă vreme, mestecau fericiți, iar plăcintarul le zâmbea. O fetiță dezbrăcată le oferi un clondir de apă, pe care îl trecură de la unul la altul fără nici un comentariu.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o pe Lya.

Apoi, chiar înainte de a-mi răspunde, mi-am amintit. Citisem în materialele trimise de Valcarenghi. Membrii nu lucrau. Vreme de patruzeci de ani-terrani, trăiau și munceau, dar de la primul termen de Membru până la Reunirea Finală, urma numai veselie și muzică; rătăceau pe străzi, sunau clopotele, vorbeau și cântau, iar alți shkeeni le ofereau mâncare și băutură. Era o onoare să hrănești un Membru și cel care le oferise plăcintele radia de mulțumire.

— Lya, am șoptit, acum îi poți citi?

Ea încuviință, se îndepărtă de mine și-i scrută cu o privire încordată, care apoi se relaxă. Mă privi.

— E altfel, rosti ea intrigată.

— Cum?

Ridică nedumerită din umeri.

— Nu știi... Continuă să ne iubească, însă gândurile lor sunt, să zicem, mai umane. Adică există niveluri, știi doar, și e greu de scormonit, pentru că sunt lucruri ascunse, lucruri pe care și le ascund chiar și pentru ei. Nu sunt deschiși, așa cum au fost înainte. Se gândesc la mâncare și la gustul ei bun. O senzație extrem de puternică. Aproape că simțeam gustul plăcintelor. Dar nu-i la fel.

Am avut o inspirație.

— Câte minți sunt acolo?

— Patru, răspuse Lya. Legate cumva, presupun. Deși nu... Se opri, confuză, și clătină din cap: Adică, într-un fel, ei simt emoțiile celorlalți așa cum cred că faci tu. Nu însă gânduri, nici detalii. Eu îi puteam citi, însă ei nu se citesc unul pe celălalt. Fiecare este distinct. Când sunau clopotele, erau mai apropiati, dar întotdeauna au fost individualizați.

Mă simțeam ușor dezamăgit.

— Deci patru minți. Nu una singură...

— Mda. Patru.

— Și greeshka?

Era cealaltă idee a mea. Dacă greeshka aveau mintea lor...

— Nimic, răspuse Lya. Ca și când aș fi citit o plantă sau o stofă. Nici măcar „da – trăiesc“.

Asta era deconcertant. Până și animalele inferioare au o conștiință vagă a vieții – ceea ce Talentele numesc „da – trăiesc“ – de obicei o scânteie slabă, simțită de un Talent major. Lya însă era un Talent major.

— Să le vorbim, am propus.

Ea încuviință și ne-am îndreptat spre locul unde Membrii mestecau plăcintele.

— Salut, am rostit eu stângaci, întrebându-mă cum să-i interpelez. Vorbiți cumva terrana?

Trei dintre ei mă priviră nedumeriți. Al patrulea însă, cel mititel, pe capul căruia greeshka era ca o cortină roșie, încuviință:

— Da, spuse el cu voce subțire.

Uitasem ce vroiam să-l întreb, însă Lyanna îmi veni în ajutor.

— Îi cunoști pe Membrii care sunt oameni? întrebă ea.

— Toți Membrii sunt unul, zâmbi shkeenul.

— Aha, am făcut eu. Da, da, dar nu cunoști vreunul care arată ca noi? Adică, știi... înalt, cu păr și piele roz sau cafenie?

Mă oprisem din nou, stângaci, întrebându-mă cât de bine știa terrana bătrânul shkeen.

Capul său se clătină dintr-o parte în cealaltă.

— Membrii sunt cu toții diferiți, însă toți sunt unul, toți sunt profani. Necunoscătorii sunt ca tine. Vrei să devii Membru?

— Nu, mulțumesc, i-am răspuns. Unde pot găsi un *om* Membru? Scutură iarăși din cap.

— Membrii cântă, sună și umblă prin Orașul sacru.

Lya îl citise.

— Nu știe, îmi zise. Membrii rățăcesc, sunând din clopote. Nu există un traseu anume, nimeni nu ține vreo socoteală. E absolut aleatoriu. Unii călătoresc împreună, alții singuri, iar grupurile noi se formează ori de câte ori se întâlnesc alte grupuri mai mici.

— Va trebui să căutăm...

— Mâncăți, rosti shkeenul.

Scotoci în coș și scoase două plăcinte aburinde. Puse una în palma mea și alta în cea a Lyei.

L-am privit neîncrezător.

— Mulțumesc, i-am spus.

Am apucat-o pe Lya cu mâna liberă și am plecat împreună. Membrii zâmbiră după noi și începură să sune din clopote, îndată ce am ajuns la jumătatea străzii.

Plăcinta îmi ardea degetele.

— S-o mâncăm? am întrebat-o pe Lya.

Ea mușcă din bucata ei.

— De ce nu? Am mâncat așa ceva și aseară la restaurant, nu? În plus, sunt convinsă că Valcarenghi ne-ar fi prevenit dacă alimentele locale ar fi toxice.

Avea dreptate, așa încât, în timp ce mergeam, am înghițit o bucată din plăcintă. Era fierbinte, cu adevărat *fierbinte*, fără să semene deloc cu ceea ce consumasem cu o seară în urmă. Plăcintele acelea fuseseră aurii, pufoase, aromate cu mirodenii de pe Baldur. Versiunea shkeeană era crocantă, iar umplutura de carne picura grăsime și-mi ardea gura. Era gustoasă și-mi era foame, așa că am terminat-o repede.

— Ai mai citit altceva la el? am întrebat-o pe Lya între două mușcăături.

Ea înghiți și încuviință.

— Da. Era fericit, chiar mai mult decât ceilalți. E mai bătrân. Se apropie de Reunirea Finală și e surescitat.

Vorbea în stilul ei obișnuit; postefectele citirii Membrilor păreau să se fi estompat.

— De ce? Va *muri*. De ce-i atât de fericit?

— Mă tem că nu-și analiza senzațiile, ridică din umeri Lya.

Mi-am lins degetele de grăsime. Ne aflam la o intersecție; shkeenii treceau pe lângă noi din toate direcțiile și acum puteam auzi sunetele mai multor clopote, purtate de vânt.

— Alți Membri, am remarcat. Vrei să-i căutăm?

— Ce o să găsim? Ceva ce nu știm? Ne trebuie un Membru *om*.

— Poate că acolo *va fi* și vreun om.

— Haide! mă privi Lya muștrător. Care sunt șansele?

— Bine, am aprobat. Se făcuse târziu. Atunci, să ne întoarcem. Măine dimineață pornim mai devreme. În plus, probabil că Dino ne așteaptă la masă.

De data aceasta, cina a fost servită în cabinetul lui Valcarenghi, unde fuseseră aduse câteva piese suplimentare de mobilier. Se dovedi că birourile administrației se aflau cu un etaj mai jos, însă Dino prefera să-și primească oaspeții sus, unde puteau admira panorama spectaculoasă.

Eram cinci: eu și Lya, Valcarenghi și Laurie, plus Gourlay. Laurie preparase mâncarea, asistată de administrator. Am mâncat biftrecuri din animale de pe Vechiul Pământ crescute pe Shkeea, plus o garnitură senzațională de legume, incluzând ciuperci de pe Vechiul Pământ, semințe de pe Baldur și cornițe dulci shkeene. Lui Dino îi plăcea să experimenteze și garnitura era una dintre invențiile lui.

Lya și cu mine am povestit cele întâmplare, întrerupți doar de întrebările inteligente și la obiect ale lui Valcarenghi. După cină, am băut Veltaar și am pălăvrăgit. De data asta, întrebările au fost puse de Lya și de mine, iar Gourlay a dat majoritatea răspunsurilor. Valcarenghi stătea pe o pernă, pe podea, cu un braț în jurul lui Laurie și cu un pahar de vin în cealaltă mână. Ni s-a spus că nu eram primele Talente care vizitam Shkeea. Nici primii care să pretindă că shkeenii semănau cu oamenii.

— Poate că asta înseamnă ceva, spuse Gourlay. Deși, nu știu... În tot cazul, *nu* sunt oameni. Nu, dom'le! De pildă, sunt mult mai sociali. Construiesc orașe de la începutul istoriei lor – dintotdeauna au stat în orașe, înconjurându-se de alți semeni. Cooperează în tot soiul de lucruri și împart totul. De pildă, ei privesc comerțul ca fiind o distribuire mutuală.

— Aici ai perfectă dreptate, râse Valcarenghi. Mi-am pierdut toată ziua la un contract cu un grup de fermieri care n-au mai cooperat cu noi până acum. Vă rog să mă credeți, nu-i deloc ușor. Ne oferă tot ce le cerem, dacă n-au ei înșiși nevoie de lucrurile respective și dacă nu i-a mai solicitat nimeni. Dar vor ca pe viitor să le dăm orice ne-ar cere. De fapt, așteaptă asta ca fiind ceva normal. De fiecare dată când tratăm cu ei, avem de ales: ori le dăm un cec în alb, ori ducem un număr interminabil de discuții ce se termină cu faptul că ei sunt perfect convinși de egoismul nostru.

Lya nu era mulțumită.

— Ce-i cu viața sexuală? întrebă ea. Din ce ai tradus astă-noapte, am rămas cu impresia că sunt monogami.

— Relațiile sexuale sunt cam confuze, răspune Gourlay. Este o situație aparte. Vedeți voi... a face dragoste înseamnă a împărți totul cu partenerul și este minunat să împărți cu toți. Totuși împărțirea trebuie să fie reală și să aibă sens. Asta creează probleme.

— Am studiat și eu problema, interveni repede Laurie. Moralitatea shkeeană insistă că ei îi iubesc pe *toți*. Totuși, ei nu pot face așa, fiindcă sunt prea asemănători oamenilor, prea posesivi. Sfârșesc printr-o relație monogamă, deoarece a împărți, în mod real, sexul cu o singură persoană este mai bine, pentru ei, decât un milion de relații fizice superficiale. Individul shkeean ideal împărtășește relația sexuală cu oricine și este la fel de profund în fiecare legătură, dar acesta e un ideal intangibil.

— Parcă astă-noapte un shkeean se învinovăța pentru că-și înșelase nevasta, m-am încruntat eu.

— Așa-i, încuviință Laurie, însă vina consta în faptul că relațiile extraconjugale îi redusese rădăcina alături de nevastă. Asta era trădarea. Dacă s-ar fi putut descurca fără a-și răni soția, viața sexuală ar fi reprezentat realmente împărtășirea dragostei, constituind o bonificație pentru el. Nevastă-sa ar fi fost mândră de soțul ei. E o realizare deosebită pentru un shkeean să reușească o reunire multiplă și sinceră.

— Iar una dintre cele mai mari crime pentru ei este să-l lași pe un altul singur, adăugă Gourlay. Mă refer la punctul de vedere emoțional. Fără să împartă cu nimeni...

M-am gândit la asta în timp ce Gourlay continua să vorbească. Ne spuse că infracțiunile erau rare printre shkeeni. Lipseau complet crimele. În lunga lor istorie, nu existau asasinate, torturi, închisori sau războaie.

— Sunt o rasă fără ucigași, zise Valcarenghi. Asta poate explica un anumit lucru. Pe Vechiul Pământ, culturile cu procentul cel mai mare de sinucigași aveau și cei mai puțini criminali. Iar procentul de sinucideri al shkeenilor este de sută la sută.

— Totuși ucid animale, am constatat eu.

— Ele nu fac parte din Reunire, replică Gourlay. Reunirea cuprinde tot ceea ce gândește, iar faptele din ea nu pot fi ucise. Shkeenii nu omoară shkeeni, nici oameni sau greeshka.

Lya mă privi, apoi se uită spre Gourlay.

— Greeshka nu gândește, murmură ea. Am încercat să-i citesc azi dimineață și n-am obținut nimic, cu excepția minților shkeenilor pe care se găsesc. Nici măcar un „da – trăiesc“.

— Știam asta și m-a surprins dintotdeauna, făcu Valcarenghi ridicându-se în picioare. Se îndreptă spre bar, luă o sticlă de vin și ne umplu paharele. Într-adevăr, un parazit fără gândire, totuși care înrobește o rasă inteligentă cum sunt shkeenii. De ce?

Vinul cel nou era bun ca o undă răcoroasă pe gâtlee. L-am băut și am încuviințat, amintindu-mi euforia ce ne cuprinsese în cursul dimineții.

— Poate fi vorba despre droguri, am speculat. Poate că greeshka produc un drog ce oferă plăceri organice. Shkeenii i se supun doritori și mor fericiți. Bucuria lor este reală, credeți-ne. Am simțit-o.

Lyanna privi însă neîncrezătoare, iar Gourlay clătină binevoitor din cap:

— Nu, Robb. Nu-i asta. Am experimentat cu greeshka și...

Se opri, remarcându-mi sprâncenele ridicate.

— Shkeenii cum au reacționat? l-am întrebat.

— Nu le-am spus. Sunt convins că n-ar fi fost deloc mulțumiți. Greeshka este un animal, însă e Dumnezeuul lor. Nu-i bine să te joci cu Dumnezeu, știți doar... Multă vreme ne-am abținut, dar când Gustaffson s-a convertit, bătrânul Stuart a vrut să știe totul. El a dat ordinul. N-am descoperit însă nimic. Nici un extract care să fi putut constitui un drog, nici o secreție, nimic! De fapt, shkeenii sunt *singurii* locuitori ai planetei care se supun cu atâta ușurință. Știți, am prins un scheunător, l-am legat și am lăsat un greeshka să se atașeze de el. Apoi, peste câteva ore, i-am dat drumul. Al naibii era de furios, se agita și zbiera, atacând creatura de pe capul lui. Și-a zgâriat țeasta până la os, ca să scape de ea.

— Poate că numai shkeenii sunt susceptibili, am încercat cu o ultimă șansă.

— Nu-i așa, zâmbi moale Valcarenghi. Mai suntem și noi.

În lift, Lyanna a fost ciudat de tăcută, aproape retrasă. Am presupus că se gândea la cele discutate. Însă, în clipa când ușa apartamentului se închise în urma noastră, se întoarse către mine și mă cuprinse în brațe.

Am ridicat palmele și i-am mângâiat părul castaniu și moale, ușor surprins de îmbrățișare.

— Hei, am murmurat, ce s-a-ntâmplat?

Mă privi cu căutătura vampiră, ochi larg deschiși și fragilitate.

— Iubește-mă, Robb, rosti ea precipitat. Te rog. Iubește-mă, acum.

Am zâmbit, însă era un zâmbet derutat, nu surâsul meu așa-zis senzual. De obicei, când dorește să facă dragoste, Lyanna este un drăcușor răutăcios, dar acum părea îngrijorată și vulnerabilă. Nu înțelegeam cauza.

Nu era totuși momentul să pun întrebări, așa încât m-am abținut. Fără o vorbă, am tras-o spre mine, am sărutat-o apăsător și am intrat împreună în dormitor.

Și am făcut dragoste, am făcut în mod *adevărat* dragoste, mai mult decât pot face sârmanii Normali. Ne-am unit trupurile într-unul singur și am simțit-o pe Lyanna încordându-se, în clipa când mintea ei o căuta pe a

mea. În timp ce ne mișcam împreună, m-am deschis către ea, înecându-mă în torentul de iubire, dorință și teamă ce-l revărsa.

Apoi, la fel de iute cum începuse, se termină. Plăcerea ei mă scaldă într-un talaz uriaș și roșu. M-am alăturat ei pe coama valului și Lya se încheștă de mine, cu ochii strânși, și-l sorbi pe tot.

După aceea, am rămas întinși în întuneric, lăsând stelele Shkeei să-și trimită razele prin ferestre. Lya se ghemui cu capul pe pieptul meu, în vreme ce o mângâiam.

— A fost minunat, am rostit eu cu o voce adormită și visătoare, zâmbind în bezna încărcată de stele.

— Da, răspunse ea atât de încet încât de-abia am putut s-o aud. Te iubesc, Robb, îmi șopti.

— Îmhî, am încuviințat. Și eu te iubesc.

Se trase de sub brațul meu, se rostogoli pe o parte, își propti capul într-o palmă ca să mă vadă și zâmbi.

— Știu, îmi zise. Am citit-o. Mă iubești. Știi și cât de mult te iubesc eu, nu?

— Sigur, am încuviințat surâzând.

— Vezi, suntem norocoși. Normalii au la dispoziție doar cuvintele. Sărmanii de ei! Cum să *spună* toate astea numai prin cuvinte? Cum pot să știe? Sunt întotdeauna despărțiți unul de celălalt, încearcă să se atingă, dar nu reușesc. Chiar când fac dragoste, chiar în clipele de vârf, rămân mereu despărțiți. Trebuie să se simtă foarte singuri.

În cele ce spunea era ceva... neliniștitor. Am privit-o în ochii strălucitori și fericiți și m-am gândit.

— Poate, am pronunțat în cele din urmă, dar nu-i ceva rău pentru ei. Pur și simplu, nu cunosc altă cale. Totuși încearcă, iubesc și ei. Uneori, izbutesc să umple golul.

— „Doar o privire și un glas apoi, din nou, întuneric și tăcere“, cită Lya cu o voce tristă. Suntem norocoși, nu-i așa? Avem mult mai multe.

— Suntem norocoși, am îngânat-o.

M-am întins ca s-o citesc. Mintea ei era un labirint de mulțumire, cu un iz ușor de nostalgie, de tânjală. Însă mai exista și altceva, undeva adânc, ceva aproape dispărut acum, dar încă detectabil.

M-am ridicat încet.

— Hei, i-am spus. Te îngrijorează ceva. Mai devreme, când am intrat, erai speriată. Ce se-ntâmplă?

— Nu știu nici eu, îmi răspunse. Vocea îi suna derutată și *într-adevăr* i-am citit deruta. *Mi-a fost frică*, deși nu pricep motivul. Cred că datorită Membrilor. Mă gândesc întruna cât de mult mă iubeau. Nici măcar nu mă *cunoșteau*, dar mă iubeau atât de mult și înțelegeau... era aproape ca între noi doi. M-a... nu știu... M-a zguduit. Știi, nu credeam că voi

putea fi iubită vreodată în felul ăsta de altcineva decât de tine. Și erau atât de *aproiați*, atât de împreună... Mă simțeam singură, așa cum ne țineam de mâini și vorbeam. Voiam să fiu aproape de *tine* în felul acela. După ce i-am văzut pe ei cum împart totul, m-am temut să fiu singură, îmi dădea senzația unui suflet gol. Era înfricoșător. Pricepi?

— Pricep, i-am răspuns, atingând-o ușor cu palma și cu mintea. Înțeleg. Noi doi ne înțelegem. Suntem împreună aproape la fel de mult ca ei — așa cum Normalii nu pot fi niciodată.

Lya încuviință, zâmbi și mă strânse în brațe. Am adormit îmbrățișați.

Am visat din nou. Apoi, iarăși, o dată cu venirea zorilor, memoria îmi fură visul. Era frustrant. Visul fusese plăcut, confortabil. Îl doream înapoi, deși nu-mi aminteam nici măcar despre ce fusese vorba. Dormitorul nostru, scăldat în lumina dimineții, părea o ruină în comparație cu splendorile viziunii mele pierdute.

Lya se trezi mai târziu, cu altă migrenă. De data asta, avea pilulele la îndemână, pe noptieră. Făcu o grimasă și înghiți una.

— S-ar putea să fie vinul shkeean, am reflectat eu. Metabolismul tău respinge ceva din compoziția lui.

Ea se acoperi cu pătura și se strâmbă:

— Ha! Aseară am băut Veltaar, nu-ți mai amintești? Tata mi-a dat primul pahar de Veltaar pe când aveam nouă ani. Niciodată nu mi-a dat dureri de cap.

— Excepția confirmă..., am început eu zâmbind.

— Fără glumă. Mă doare rău.

M-am oprit și am încercat s-o citesc. Avea dreptate. O *durea*. Toată fruntea îi pulsa de durere. M-am retras iute, înainte de a mă molipsi.

— Bine, am încuviințat, iartă-mă. Totuși, pilulele te vor ajuta. Între timp, avem treabă de făcut.

Lya încuviință. Niciodată nu lăsa munca deoparte.

A doua zi a însemnat o permanentă căutare. Ne-am sculat mult mai devreme, am dejunat iute cu Gourlay, apoi ne-am luat aerocarul de lângă Turn. De data asta, n-am mai coborât la marginea Orașului. Voiam un Membru care să fie om și pentru asta trebuia să cercetăm o arie largă. Așezarea era cea mai mare pe care o văzusem vreodată, cel puțin ca întindere, iar cei o mie de oameni convertiți se pierdeau între milioanele de shkeeni, dintre care doar ceva mai puțin de jumătate erau Membri.

Am menținut vehiculul cât mai jos, urcând și coborând colinele presărate cu domuri, provocând agitație pe străzile de sub noi. Desigur, shkeenii mai văzuseră aerocare, totuși ele păstrau un iz de noutate, în special pentru copii, care încercau să fugă după noi. Ba chiar, am

speriat un scheunător făcându-l să răstoarne căruciorul plin de fructe pe care-l trăgea. M-am simțit vinovat și am ridicat aerocarul mai sus.

Am zărit Membri prin tot orașul, cântând, mâncând, mergând... și sunând eternele clopote de bronz. Vreme de trei ore însă, n-am văzut decât Membri shkeeni. Lya și cu mine conduceam și priveam pe rând. După emoțiile zilei anterioare, căutarea era monotonă și obositoare.

În cele din urmă, am găsit totuși ceva: un grup mare de Membri, vreo zece, strânși în jurul unui cărucior cu pâine. Doi erau mai înalți decât ceilalți.

Am coborât aerocarul de cealaltă parte a colinei și am mers către ei, lăsând vehiculul înconjurat de o ceată de copii. Când am ajuns, Membrii continuau să mănânce. Opt erau shkeeni, de diferite înălțimi și culori, cu greeshka pulsându-le pe capete. Ceilalți doi erau oameni.

Purtau mantiile roșii și lungi ale localnicilor, și aveau aceleași clopote. Unul dintre ei era un bărbat înalt cu piele flască, de parcă recent slăbise mult. Avea păr alb și creț, un zâmbet larg și o mulțime de riduri în jurul ochilor. Celălalt era slăbuț, mai mic și cu nas coroiat, aducând cu o nevăstuică.

Amândoi purtau greeshka pe cap. Parazitul de pe cel slăbuț nu era mai mare ca un neg, pe când celălalt avea un exemplar uriaș, care-i cobora dincolo de umeri, dispărând sub robă.

Nu știu cum, dar de data asta *era* hidos.

Lyanna și cu mine am pornit spre ei, încercând să surâdem și să nu citim... cel puțin la început. Zâmbiră când ne văzură, apoi ne salutară cu mâna.

— Bună ziua, rosti bucuros nevăstuica. Nu v-am mai văzut? Sunteți noi veniți pe Shkeea?

Mă luase pe nepregătite. Așteptasem o formulă mistică de întâmpinare sau, eventual, o tăcere totală. Bănuisem că oamenii convertiți intenționaseră să devină semi-shkeeni.

Greșisem.

— Mai mult sau mai puțin, i-am răspuns și l-am citit.

Era într-adevăr încântat să ne vadă și radia fericire.

— Am fost angajați să vorbim cu cei ca tine, am continuat eu hotărând să fiu sincer.

Nevăstuica zâmbi mai mult decât credeam c-o putea face.

— Sunt Membru și sunt fericit, spuse el. Îmi face plăcere să vorbim. Mă numesc Lester Kamenz. Ce vrei să știi, frate?

Lângă mine, Lya se încordă. Am decis s-o las să citească în profunzime, iar eu să întreb.

— Când te-ai convertit Cultului?

— Cultul? repetă Kamenz.

— Reunirea.

El încuviință și m-a izbit similaritatea grotescă dintre mișcarea sa și cea a shkeenului bătrân pe care-l întâlnisem cu o zi înainte.

— Am fost dintotdeauna în Reunire. Voi sunteți în Reunire. Tot ce gândește există în Reunire.

— Unii dintre noi n-am știut asta, am comentat. Dar tu? Când ți-ai dat seama că ești în Reunire?

— Acum un an, după timpul Vechiului Pământ. Am fost primit în rândurile Membrilor doar de câteva săptămâni. Să fii Membru este minunat. Sunt fericit. Voi umbla pe străzi și voi cânta din clopote până la Reunirea Finală.

— Cu ce te ocupai înainte?

— Înainte? se încruntă el. Cândva, lucram cu mașinile. Cu calculatoarele, în Turn. Viața mea era însă goală, frate. Nu știam că sunt în Reunire și eram singur. Aveam doar mașinile, mașini reci. Acum sunt Membru, acum..., se gândi puțin, ...nu sunt singur.

Am citit în el și am găsit bucurie, alături de dragoste. Există însă și o durere, amintirea vagă a unor dureri trecute, înțepătura unor memorii nedorite. Se topiseră oare? Poate că darul făcut de greeshka victimelor sale era uitarea, odihna dulce a minții și sfârșitul luptei. Poate...

M-am hotărât să încerc ceva.

— Creatura de pe capul tău, am rostit tăios, este un parazit. Îți bea sângele chiar în clipa asta, hrănindu-se cu el. Pe măsură ce va crește, va lua tot mai multe din lucrurile de care tu *ai nevoie* ca să trăiești. În cele din urmă, va începe să-ți mănânce țesuturile. Înțelegi? Se va *hrăni* cu tine. Nu știi cât va fi de dureros, însă, indiferent ce vei simți, în cele din urmă vei *muri*. Asta dacă nu te întorci chiar acum la Turn, pentru ca s-o îndepărteze chirurgii. Sau, poate, ți-o scoți singur. De ce nu-ncerci? Apucă de ea și trage. Dă-i drumul!

La ce mă așteptasem? La furie? La oroare? La dezgust? N-am avut parte de nimic din toate astea. Kamenz băgă altă bucată de pâine în gură, îmi zâmbi și tot ce am putut citi a fost dragoste, bucurie și puțină milă.

— Greeshka nu omoară, vorbe el în cele din urmă. Greeshka dă fericirea și bucuria Reunirii. Doar cei care nu-l au pe greeshka mor. Ei sunt... singuri. Oh, singuri pe vecie!

Ceva în mintea lui tremură de o teamă bruscă, dar dispăru iute.

Am privit-o pe Lya. Continua să citească, încordată și cu ochi duri. Mi-am întors privirea și am căutat să formulez altă întrebare. Deodată, însă, Membrii începură să sune. Unul dintre ei începu, clătinând un clopot în sus și în jos, și producând un singur dangăt ascuțit. Apoi mișcă cealaltă mână, din nou prima, a doua, un alt Membru i se alătură, și altul

până când toți sunau iar cântecul clopotelor îmi izbea urechile, în timp ce bucuria, dragostea și emoțiile lor îmi asaltau iarăși mintea.

Am zăbovit ca să le savurez. Acolo exista o iubire ce-ți lua răsuflarea – aproape înspăimântătoare în intensitate și dogoare –, dublată de atâta dăruire, bucurându-te și minunându-te, încât părea o tapiserie uriașă de emoții și sentimente ce te mângâiau și te calmau. Ceva li se întâmpla Membriilor atunci când sunau clopotele, ceva îi atingeau, îi înălța și-i aureola, ceva ciudat și măreț, un lucru pe care simplii Normali nu-l puteau sesiza. Eu însă nu eram un Normal. Puteam auzi.

M-am retras încet, cu părere de rău. Kamenz și celălalt om sunau acum cu vigoare, cu zâmbete largi și ochi scânteietori ce le transfigurau chipurile. Lyanna continua să citească, încordată. Gura îi era ușor deschisă și tremura încet.

Am cuprins-o cu brațul și am așteptat, ascultând răbdător muzica. Lya citea. După câteva minute, am scuturat-o ușor. Se întoarse și mă privi cu ochi duri, distanți, apoi clipi. Ochii i se măriră și reveni la normal, scuturând din cap și încruntându-se.

Derutat, am citit-o. Era straniu. O ceață de sentimente ca un vârtej, un amestec dens și mișcător de emoții pe care nu reușeam să le numesc. Îndată ce i-am pătruns în minte, m-am rătăcit, am fost pierdut și nesigur. Undeva, în ceață, exista un hău nesfârșit ce aștepta să mă înghită. Așa cel puțin simțeam eu.

— Lya, am rostit. Ce se întâmplă?

Clătină iarăși din cap și privi după Membri cu o expresie în care se citea atât nostalgia cât și frica. Am repetat întrebarea.

— Nu... nu știu, făcu ea. Robb, nu mai vreau să vorbim acum. Să mergem. Am nevoie de timp ca să mă gândesc.

— Bine, am aprobat.

Ce însemnau toate astea? Am prins-o de mână și am ocolit încet colina, ajungând la panta unde lăsasem aerocarul. Copiii îl escaladaseră din toate părțile. I-am alungat, râzând. Lya rămase locului, cu ochii pierduți. Aș fi vrut s-o citesc din nou, dar simțeam cumva că i-aș fi încălcat intimitatea.

Am decolat și am pornit spre Turn, de data asta zburând mai sus și mai repede. Eu pilotam, iar Lya stătea lângă mine, privind în gol.

— Ai obținut ceva folositor? am întrebat-o, căutând s-o readuc cu gândurile la misiune.

— Da. Nu. Poate. Suna distrată, ca și când numai o parte a ei vorbea cu mine. Le-am citit viața, la amândoi. Nimic foarte bun. Un omuleț urât, cu o personalitate urâtă, fără prieteni, fără viață sexuală, fără nimic. Trăia singur, îi evita pe shkeeni, nu-i plăceau. De fapt, nu-i plăceau nici oamenii. Totuși, cumva, Gustafson l-a pătruns. A ignorat răceala lui

Kamenz, glumele răutăcioase, atacurile tăioase. Nu s-a răzbunat, știi? După un timp, Kamenz a ajuns să-l placă, să-l admire. N-au fost niciodată prieteni în adevăratul sens al cuvântului, însă Gustaffson era ființa cea mai apropiată de el.

Se opri brusc.

— Așa că s-a convertit cu Gustaffson? am anticipat, privind-o iute. Ochii continuau să-i rătăcească.

— Nu, nu de la început. Îi era încă frică, se temea de shkeeni și-l îngrozea greeshka. Mai târziu însă, când Gustaffson plecase, a început să-și dea seama cât de goală îi era viața. Lucra toată ziua cu oameni care-l disprețuiau și mașini cărora nu le păsa, apoi, nopțile, stătea singur citind și privind holospectacole. Nu trăia cu adevărat. Abia dacă-i atingea pe oamenii din jurul său. În cele din urmă, s-a dus să-l caute pe Gustaffson și a ajuns convertit. Acum...

— Acum... ?

— E fericit, Robb, răspunse ea după o ezitare îndelungată. E realmente fericit. Pentru prima dată în viața lui. Înainte nu știa ce este dragostea. Acum îl copleșește.

— Ai găsit multe...

— Da.

Aceeși voce distrată, aceeași privire pierdută.

— Era deschis, continuă Lya. Existau mai multe niveluri, dar nu era greu să scormonești, așa cum e de obicei... parcă barierele îi slăbeau, aproape prăbușindu-se...

— Și celălalt tip?

Ciocăni în bordul de comandă, privind-și doar mâna.

— Celălalt? Celălalt era Gustaffson...

Brusc, asta păru s-o trezească, să redevină Lya pe care o știam și o iubeam. Clătină din cap, mă privi, iar glasul șovăielnic i se schimbă într-un torent de cuvinte.

— Robb, fii atent, acela era *Gustaffson*! E Membru de peste un an și săptămâna viitoare va merge la Reunirea Finală. Greeshka l-a acceptat și el o dorește, înțelegi? Pur și simplu o dorește și... și... oh, Robb, *e pe moarte*!

— Adică va muri peste o săptămână.

— Nu. Adică, da, însă nu la asta mă refeream. Pentru el, Reunirea Finală nu înseamnă moartea. El crede în ea — în toată această religie. Greeshka este zeul lui și i se va alătura. Dar înainte, și acum, este pe moarte. Are Ciuma Lentă, Robb. E un caz incurabil. Îl mănâncă pe dinăuntru de mai bine de cincisprezece ani. A contractat-o pe Coșmar, în mlaștini, unde i-a murit familia. Deși nu-i o planetă pentru oameni, el a activat acolo ca administrator al unei baze de cercetări — o funcție pe

termen scurt. Ai lui locuiau pe Thor, erau doar în vizită, însă nava a suferit un accident. Gustaffson a înnebunit și a încercat să ajungă la ei, dar costumele pe care le-a luat erau defecte și sporii le-au penetrat. În plus, când a ajuns, muriseră cu toții. A suferit îngrozitor, Robb. Atât din cauza Ciumei Lente, cât mai ales de pierderea familiei. Îi iubea realmente, iar după accident n-a mai fost niciodată același om. I s-a încredințat Shkeea, ceva în genul unei recompense, ca să nu se mai gândească la grozăvie, dar n-a putut uita nimic. Am văzut totul, Robb. Era o imagine extraordinar de vie. N-o poate uita. Copiii se aflau în navă, protejați înapoia pereților, însă sistemul de supraviețuire s-a defectat și au murit. Nevasta lui, însă... oh, Robb!... a luat un costum și a încercat să plece după ajutor, iar afară erau *creaturile* acelea, șerpilor uriași de pe Coșmar...

Am înghițit un nod, simțind greață.

— Viermii-mâncători, am șoptit.

Citisem despre ei și văzusem holo-uri. Îmi puteam imagina tabloul citit de Lya în memoria lui Gustaffson și nu era deloc plăcut. Mă simțeam aproape bucuros că nu aveam Talentul ei.

— Erau ghiftuiți când Gustaffson a ajuns acolo. Știi... i-a omorât cu arma cu ultrasonice.

Am clătinat din cap.

— N-aș fi crezut că astfel de lucruri s-au întâmplat într-adevăr.

— Nu, răspunse Lya. Nici lui Gustaffson nu-i venea să creadă. Fuseseră atât... atât de *fericiți* înainte de asta, înainte de nenorocirea de pe Coșmar. Își iubea nevasta și erau cu adevărat apropiați, iar cariera lui fusese strălucită. Știi, n-ar fi trebuit să meargă pe planetă. Acceptase postul pentru că era o provocare, pentru că nimeni altul nu l-ar fi luat. Asta-i alt lucru care-l roade. Și-și amintește întruna. El... ei..., vocea Lyei se poticni. Ei credeau că sunt *norocoși*...

Nu mai aveam ce spune. Am rămas tăcut și am pilotat, gândindu-mă, simțind o versiune aproximativă, diluată, a ceea ce trebuie să fi fost durerea lui Gustaffson. După un timp, Lya reîncepu să vorbească cu glas moale, încet și gânditor.

— Totul exista acolo, Robb. El însă se simțea împăcat. Își amintea totul, inclusiv cât a suferit, dar nu-l mai obseda ca altădată. Îi părea doar rău că ei nu-l însoțeau. Îi părea rău că muriseră fără Reunirea Finală. Aproape ca shkeeană aceea, ți-o amintești? Cea de la Adunare? Cu fratele ei?

— Mi-o amintesc.

— Exact așa. Iar mintea îi era deschisă. Mai mult ca a lui Kamenz... mult mai mult. Când suna din clopote, toate nivelurile îi dispăreau și totul era chiar la suprafață – toată dragostea, durerea... totul. Întreaga lui

viață, Robb. Pentru o clipă, i-am împărțit cu el viața. Și toate gândurile... văzuse peșterile Reunirii... a coborât odată, acolo, înainte de convertire. Am...

Altă tăcere ce se lăsă peste noi, întunecând aerocarul. Ne apropiam de marginea Orașului shkeean. În fața noastră, Turnul spinteca bolta, strălucind în soare. Începuseră să se vadă domurile și arcadele sclipitorului oraș omenesc.

— Robb, rosti Lya. Oprește aici. Știi, vreau să mă gândesc. Întoarce-te fără mine. Vreau să umblu puțin printre shkeeni.

Am privit-o, încruntându-mă:

— Să umbli? Este o distanță mare până la Turn, Lya.

— N-o să se întâmple nimic. Te rog. Lasă-mă să mă gândesc singură.

Am citit-o. Ceața gândurilor revenise, mai densă ca oricând, vrăstată de culorile spaimei.

— Ești sigură? am întrebat-o. Ești speriată, Lyanna. De ce? Ce s-a întâmplat? Viermii-mâncători sunt departe.

Mă privi chinuită.

— Te rog, Robb.

Nu știam ce altceva să fac, așa încât am oprit.

Pe drumul de întoarcere, m-am gândit și eu. La spusele Lyannei și la cele citite de ea, la Kamenz și Gustaffson. Am căutat să mă concentrez asupra problemei pe care trebuia s-o rezolvăm. Am încercat să nu mă gândesc la Lya și la ceea ce o frământa. Mi-am zis că lucrurile se vor rezolva de la sine.

Întors la Turn, n-am pierdut timpul. Am mers direct la cabinetul lui Valcarenghi. L-am găsit singur, dictând într-un aparat pe care-l închise când am intrat.

— Bună, Robb, începu el. Unde-i Lya?

— Se plimbă. Vrea să se gândească. M-am gândit și eu, și cred că-ți pot da un răspuns.

Își ridică sprâncenele, așteptând.

— L-am găsit pe Gustaffson, am rostit așezându-mă, și Lya l-a citit. Cred că-i limpede de ce s-a convertit. Pe dinăuntru, era un om distrus, indiferent cât de mult zâmbea. Greeshka a însemnat sfârșitul durerilor lui. Îl însoțește un alt convertit, un anume Lester Kamenz – tot un individ chinuit, un om singur care nu avea pentru ce trăi. De ce nu s-ar fi convertit? Verifică-i și pe ceilalți care au îmbrățișat Cultul și fac prinsoare că vei găsi o legătură. Cei mai pierduți și mai vulnerabili, ratații, izolații – aceia s-au îndreptat spre Reunire.

— Bine, sunt de acord, încuviință Valcarenghi. Psihologii noștri au intuit lucrul ăsta de mult timp. Totuși, nu acesta este răspunsul. Bineîn-

teles, luați în ansamblu, converții reprezintă niște cazuri speciale, nu neg asta. Dar de ce să-și caute refugiu în Cultul Reunirii? Psihologii n-au putut oferi un răspuns. Ia-l pe Gustaffson... Te rog să mă crezi, era un tip tare. Nu l-am cunoscut personal, însă îi cunosc cariera. A avut niște posturi foarte grele. Pe multe le-a acceptat tocmai din motivul ăsta. Ar fi putut ocupa funcții liniștite, dar nu-l interesau. Am auzit de accidentul de pe Coșmar. Într-un fel, este un caz celebru. Phil Gustaffson nu era însă bărbatul care să se lase înfrânt, nici chiar de o asemenea tragedie. Din ceea ce-mi spune Nelse, și-a revenit foarte repede. A venit pe Shkeea și, realmente, a pus lucrurile la locul lor, făcând ordine în haosul lăsat de Rockwood. El a fost inițiatorul primului contract comercial și i-a făcut pe shkeeni să înțeleagă ce vrem, ceea ce nu-i deloc ușor. Era așadar un om competent, talentat, care își făcuse o carieră din a înfrânge dificultățile și a-i conduce pe oameni. A trecut printr-un coșmar personal, însă acesta nu l-a îngenuncheat. Era mai echilibrat ca oricând. Și, deodată, se întoarce spre Cultul Reunirii și acceptă o sinucidere grotescă. De ce? Spui că pentru a scăpa de durere? E o teorie interesantă, dar mai există și alte moduri de a pune capăt durerii. Între Coșmar și greeshka au trecut mulți ani. În tot acest interval, Gustaffson n-a fugit dinaintea durerii. Nu s-a apucat de băutură, de droguri, sau alte modalități obișnuite de evadare din realitate. N-a plecat pe Vechiul Pământ, pentru ca un psiholog-psihiatru să-l curețe de amintiri – și, crede-mă, ar fi putut s-o obțină gratuit dacă ar fi vrut. După accidentul de pe Coșmar, Biroul Coloniilor ar fi făcut orice pentru el. A mers mai departe, și-a înghițit durerea, a reconstruit. Ca deodată, brusc, să se convertească. Da, fără îndoială, durerea l-a făcut mai vulnerabil. Însă altceva l-a atras, ceva ce-i oferea Reunirea, ceva ce nu putea găsi în vis sau în ștergerea memoriei. Același lucru este valabil pentru Kamenz și pentru ceilalți. Aveau alte alternative, alte căi de a spune „nu” vieții. Le-au ignorat. În schimb, au ales Reunirea. Înțelegi ce vreau să zic?

Înțelegeam, bineînțeles. Răspunsul meu nu fusese deloc o soluție și mi-am dat seama. Dar și Valcarenghi greșea în unele aspecte.

— Da, am răspuns. Cred că va mai trebui să cercetăm. Am zâmbit ușor. Mai este, totuși, ceva. De fapt, Gustaffson nu și-a înfrânt niciodată durerea. Lya a fost foarte clară în privința asta. Suferința a stat tot timpul înăuntrul lui, rozându-l. N-a lăsat-o însă să iasă de acolo.

— Asta-i o victorie, nu? Întrebă Valcarenghi. Dacă-ți ascunzi atât de bine rănilor, încât nimeni să nu știe de ele...

— Nu știu. Nu cred. Oricum... există și un alt amănunt. Gustaffson are Ciuma Lentă. E pe moarte. O duce așa de ani de zile.

Expresia administratorului se schimbă pentru o clipă:

— Asta nu știam, însă îmi susține ipoteza. Am citit că optzeci la sută dintre victimele Ciumei Lente optează pentru eutanasiu, dacă se află pe o planetă unde procedura este legală. Gustaffson era administratorul planelar. Ar fi *putut* s-o legalizeze. Dacă a refuzat atâția ani sinuciderea, de ce s-o aleagă tocmai acum?

La întrebarea asta, n-aveam nici un răspuns. Lyanna nu mi-l dăduse, dacă îl cunoștea. Nu știu unde puteam găsi unul, doar dacă...

— Peșterile, am rostit brusc. Peșterile Reunirii. Trebuie să asistăm la o Reunire Finală. Probabil că acolo se întâmplă ceva care să justifice convertirile. Dă-ne o șansă să vedem despre ce-i vorba.

— Bine, zâmbi Valcarenghi. Asta se poate aranja. Mă așteptam să se ajungă aici. Totuși, te previn că nu-i deloc plăcut. Am coborât și eu acolo, așa încât știu despre ce vorbesc.

— E în regulă. Dacă crezi că citirea lui Gustaffson a fost plăcută, ar fi trebuit s-o vezi pe Ly după ce terminase. Acum încearcă să uite totul.

Asta, decisesem, fusese ceea ce o tulburase.

— Reunirea Finală, am continuat, nu poate fi mai groaznică decât amintirile de pe Coșmar.

— Atunci, e-n regulă. O să aranjez pentru mâine. Bineînțeles, o să vin și eu. Nu vreau să risc să vi se întâmple ceva.

Am încuviințat. Valcarenghi se ridică.

— Perfect, adăugă el. Până atunci, să ne gândim la lucruri mai plăcute. Ai vreun plan pentru cină?

Am ajuns într-o imitație de restaurant shkeean, administrat de oameni, împreună cu Gourlay și Laurie Blackburn. Am conversat mai mult generalități: sport, politică, arte, anecdote și alte lucruri de soiul ăsta. Cred că toată seara n-a existat nici măcar o singură referire la shkeeni sau la greeshka.

Când am revenit în apartament, am găsit-o pe Lyanna așteptându-mă. Era în pat și citea un volum din bibliotecă, o carte de poezii de pe Vechiul Pământ. Ridică ochii.

— Bună, am spus. Cum a fost plimbarea?

— Lungă. Un zâmbet îi înflori pe chipul palid, apoi dispăru. Am avut însă vreme să mă gândesc. La după-amiaza de astăzi, la ziua de ieri, la Membri... Și la noi.

— La noi?

— Robb, mă iubești?

Pusese întrebarea pe un ton normal, însă cu un glas plin de curiozitate. Ca și cum n-ar fi știut. Ca și cum, *într-adevăr* n-ar fi știut.

M-am așezat pe pat, i-am luat mâna și am încercat să surâd.

— Bineînțeles, am răspuns. Tu știi asta, Ly.

— Da. Așa-i. Mă iubești, Robb, mă iubești cu adevărat. Atât cât poate iubi un om. Dar...

Se opri. Clătină din cap, închise cartea și suspină:

— Dar suntem încă departe, Robb. Suntem încă departe.

— Nu înțeleg despre ce vorbești.

— Despre după-amiaza de azi. Am fost atât de zăpăcită și de speriată. Nu eram sigură de ce, și atunci m-am gândit. Când i-am citit, Robb... am fost acolo, cu Membrii, împărțindu-i pe ei și dragostea lor. Realmente, am fost acolo. Și... nu mai voiam să ies. Nu voiam să-i părăsesc, Robb. Când am făcut-o, m-am simțit izolată, cu rădăcinile tăiate.

— E vina ta, am murmurat. Am încercat să-ți vorbesc. Erai însă prea cufundată în gânduri.

— Să vorbim? La ce-i bun vorbitul? Bănuiesc că-i un fel de comunicare, dar *chiar așa* să fie? Așa crezusem și eu, până nu mi-a fost educat Talentul. După aceea, cititul minților părea să fie adevărata comunicare, modul real în care poți ajunge la altă persoană, la cineva ca tine. Acum însă nu mai sunt sigură. Membrii – când sunau din clopote – erau atât de *împreună*, Robb. Toți erau legați între ei. Aproape ca noi, atunci când facem dragoste. Și, de asemenea, se iubeau unul pe celălalt. Ne iubeau și pe noi, extraordinar de intens... Am simțit... nu știu... Dar Gustaffson mă iubește la fel de mult ca tine. Nu... Mă iubește mai mult.

Era palidă când a rostit cuvintele astea, cu ochii largi, pierduți și singuri. Am simțit un fior brusc, ca un vânt rece, răvășindu-mi sufletul. N-am spus nimic. Am privit-o și mi-am umezit buzele. Și am sângerat.

Cred că îmi zări durerea din ochi. Sau o citi. Se întinse și-mi mângâie mâna.

— Robb, te rog... Nu vreau să te fac să suferi. Nu ești numai tu. Este vorba de noi toți. Ce avem *noi*, în comparație cu *ei*?

— Nu știu despre ce vorbești, Lya.

Jumătate din mine voia să plângă în hohote. Cealaltă jumătate dorea să urle. Le-am înfrânat pe amândouă și mi-am păstrat glasul potolit. Pe dinăuntru, însă, nu eram potolit, nu eram deloc potolit.

— Mă iubești, Robb?

Din nou. Visătoare.

— Da!

Aprig. O provocare.

— Ce înseamnă asta? Întrebă ea.

— Știi și tu ce înseamnă. La naiba, Lya, *gândește-te!* Amintește-ți tot ce am avut, tot ce am împărțit împreună. *Asta* înseamnă dragostea, Lya. *Asta!* Noi suntem cei norocoși, îți aduci aminte? Ai spus-o chiar tu. Normalii au doar atingerea, glasul, apoi înapoi în bezna lor. Abia se pot

găsi unul pe celălalt. Sunt singuri. Pe vecie! Orbecăie... Încearcă, mereu și mereu, să evadeze din izolarea lor, dar eșuează de fiecare dată. Nu însă și noi. Noi am găsit calea, ne cunoaștem unul pe celălalt atât cât va putea vreodată un om să-l cunoască pe un altul. Nu există nimic care nu ți-aș spune sau n-aș împărtăși cu tine. Am spus asta și-nainte și știi că-i adevărat, o poți citi în mine. *Asta-i dragostea, la dracu'! Nu-i așa?*

— Nu știi, răspunse ea cu glas trist și înăbușit.

Fără nici un zgomot, fără un suspin măcar, începu să plângă. În vreme ce lacrimile îi șiroiau pe obraji, porni să vorbească:

— Poate că da – poate că asta înseamnă dragoste. Așa am crezut și eu, întotdeauna. Acum însă nu mai știu. Dacă ceea ce există între noi doi este dragoste, atunci cum se numește ceea ce am simțit azi după-amiază, ceea ce am atins și am împărtășit? Oh, Robb, și eu te iubesc, știi doar! Încerc să împart cu tine. Vreau să împart ceea ce citesc, ceea ce simt. Dar nu pot. Nu suntem legați. Nu te pot face să înțelegi. Eu sunt aici, tu ești acolo, ne putem atinge, putem face dragoste și putem vorbi, însă tot nu suntem laolaltă. Înțelegi? Înțelegi? Sunt singură. Iar în după-amiaza asta, *n-am mai fost*.

— Nu ești singură, la dracu'! am izbucnit brusc. Sunt aici. I-am strâns mâinile. Simți? Auzi? Nu ești singură!

— Vezi că nu-înțelegi? clătină ea din cap. Și n-am cum să te fac să-înțelegi. Ai spus că ne cunoaștem unul pe celălalt atât cât un om poate cunoaște un altul. Ai dreptate. Dar cât de mult se pot cunoaște oamenii între ei? Nu sunt, de fapt, cu toții izolați? Fiecare, singur, într-un univers imens, întunecat și pustiu? Ne păcălim pe noi înșiși, când ne gândim că acolo mai există cineva. Sfârșitul, sfârșitul rece și însingurat ne găsește numai pe noi, singuri, în beznă. Ești acolo, Robb? Cum pot eu să știu? Vei muri cu mine, Robb? Și atunci, vom fi împreună? *Acum*, suntem împreună? Spui că suntem mai norocoși decât Normalii. Am zis-o și eu. Ei au doar atingerea și glasul, nu-i așa? De câte ori am repetat asta? Dar *noi* ce avem? Atingerea și, poate, două glasuri. N-ajunge. Mi-e frică. Mi s-a făcut frică.

Începu să suspine. Instinctiv, m-am întins, am cuprins-o în brațe și am mângâiat-o. Am rămas tăcuți, în timp ce ea plângea la pieptul meu. Am citit-o iute și i-am zărit durerea, singurătatea, dorința, toate involburate într-o furtună întunecată de spaimă. Și, deși o atingeam, o mângâiam și-i șopteam – mereu și mereu – că va fi bine, că eram cu ea, că nu era singură, știam că nu va fi îndeajuns. Între noi apăruse brusc o prăpastie, un hău întunecat care creștea întruna, iar eu nu mă pricepeam să clădesc o punte. Lya, Lya mea plângea și avea nevoie de mine, eu la rândul-mi aveam nevoie de ea, însă n-o puteam ajuta.

Atunci mi-am dat seama că plângeam.

Am stat îmbrățișați, în tăcere, aproape o oră. În cele din urmă, lacrimile au secat. Lyă își lipi trupul de mine, atât de strâns încât abia mai puteam respira și eu i-am răspuns îmbrățișării.

— Robb, șopti ea. Ai spus... ai spus că noi într-adevăr, ne cunoaștem unul pe celălalt. Ai repetat mereu lucrul ăsta. Și, uneori, spui că eu sunt *exact* ceea ce-ți trebuie, că sunt perfectă.

Am încuviințat, dorind să cred.

— Așa-i.

— Nu, făcu ea, poticnindu-se, silind cuvântul, luptându-se să-l pronunțe. Nu-i așa. Te citesc, da. Aud cuvintele cum ți se învârt în minte, atunci când formezi o frază înainte s-o rostești. Te aud cum te disprețuiești, când faci vreo prostie. Și-ți văd amintirile, unele amintiri, retrăindu-le împreună cu tine. Toate sunt însă suprafața, Robb, vârful aisbergului. Dedesubt e mult mai mult din *tine*. Jumătăți de gânduri ce plutesc și pe care nu le pot prinde. Emoții ce nu le știu numi. Pasiuni pe care ți le înfrânezi și amintiri de care nici tu nu mai ai habar. Uneori pot ajunge la nivelul acela. Uneori... Dacă lupt până la epuizare. Când ajung însă acolo, știu – *știu* – că dedesubt există *alt* nivel. Și altul, și altul, mai jos, tot mai jos. Nu le pot ajunge, Robb, deși fac parte din tine. Nu te cunosc. Nu te pot cunoaște. Nici chiar tu însuți nu te poți cunoaște, înțelegi? Cât despre mine – tu mă cunoști? Nu. Ba chiar mai puțin. Știi ceea ce-ți spun eu și eu îți spun adevărul, dar poate că nu pe tot. Îmi citești emoțiile, sentimentele superficiale – durerea unui deget lovit, un fulger de enervare, plăcerea pe care o simt când facem dragoste. Asta înseamnă că mă cunoști? Dar nivelurile și subnivelurile *mele*? Dar lucrurile pe care nici eu nu le știu? Le cunoști *tu*? Cum, Robb? Cum?

Clătină din nou din cap, cu gestul acela aparte pe care îl făcea de câte ori era nedumerită.

— Totuși, spui că sunt perfectă și că mă iubești. Sunt exact ceea ce-ți trebuie. Dar *sunt* oare? Robb, *eu îți citesc gândurile*. Știu când vrei să fii sexy, așa că sunt sexy. Văd ce te frământă și te pot ajuta. Știu când vrei să fii serioasă și când să glumesc. Știu ce glume să fac. Niciodată ironii, nu-ți place să rănești oamenii, sau să-i vezi răniți. Tu râzi *cu* oamenii, nu râzi *de* ei, iar eu râd cu tine și te iubesc pentru gusturile tale. Știu când vrei să vorbesc și când să tac. Știu când vrei să fii tigroaica ta cea mândră, telepata ta extraordinară și când dorești să fii o fetiță neajutorată care-și caută adăpost în brațele tale. Și *sunt* toate astea, Robb, pentru că tu vrei așa, pentru că te iubesc, pentru că simt bucuria din mintea ta la fiecare lucru pe care-l fac *asa cum dorești tu*. Nu plănuiesc niciodată să fac așa, dar se-ntâmplă. Nu-mi păsa și nu-mi pasă. În majoritatea timpului, nu eram nici măcar conștientă. Și tu faci

același lucru. Te-am citit. Nu poți însă citi ca mine, așa încât, uneori, ghicești greșit – ești spiritual atunci când aș dori o înțelegere tăcută, sau te joci de-a masculul feroce când eu am vrut un băiețel pe care să-l alint. Totuși de cele mai multe ori ghicești corect. Și, în plus, *încerci*, încerci în permanență. Ești însă *tu*, într-adevăr? Sunt *eu*, într-adevăr? Ce s-ar fi întâmplat dacă nu eram perfectă, dacă eram eu însămi, cu toate greșelile mele și cu lucrurile care ție nu ți-ar plăcea să le fac? *Atunci*, m-ai fi iubit? Nu știu. Gustaffson și Kamenz m-ar fi iubit însă. Asta știu, Robb. Am văzut-o. Pe *ei* îi cunosc. Nivelurile lor... au dispărut. Pe ei îi *CUNOSC* și, dacă mă întorc la ei, pot împărți cu ei mai mult decât cu tine. Cred de asemenea că și ei mă cunosc, îmi știu adevărata ființă. Și mă iubesc. Înțelegi? *Înțelegi?*

Dacă înțelegeam? Nu știu. Eram zăpăcit. Aș fi iubit-o pe Lya dacă ar fi fost „ea însăși”? Dar ce însemna „ea însăși”? Cum putea fi diferită de Lya pe care o știam? Credeam că am iubit-o și o voi iubi întotdeauna... dar dacă adevărata Lya nu era Lya mea? Ce iubeam eu? Conceptul abstract și ciudat al unei ființe omenești, sau trupul, glasul și personalitatea pe care le consideram Lya? Nu știam. Nu știam cine era Lya, sau cine eram eu, sau ce naiba însemnau toate astea. Mi-era teamă. Poate că nu putusem simți ce simțise ea în după-amiaza aceea. Știam însă ce simțise atunci. Eram singur și aveam nevoie de cineva.

— Lya, i-am spus. Lya, să încercăm. Nu trebuie să renunțăm. Putem ajunge unul la celălalt. Există o cale, calea noastră. Am mai făcut asta. Vino, Lya, vino cu mine, vino la mine.

În timp ce vorbeam, am dezbrăcat-o și ea îmi răspunse, iar mâinile ei mi se alăturară. Când am rămas goi, am început s-o mângâi încetitor și ea pe mine. Mîințele noastre s-au întins una spre cealaltă. S-au atins și au căutat ca niciodată până atunci. O puteam simți, înlăuntrul capului meu, scormonind. Adânc, și mai adânc. În jos. M-am deschis înspre ea, mi-am predat toate secretele mărunte pe care le țineam ascunse, i-am dezvăluit tot ceea ce-mi puteam aminti, succesele și rușinile, clipele frumoase și durerile, momentele când rănisem pe cineva, clipele când fusesem rănit, plânsetele de unul singur, temerile pe care nu voiam să le recunosc, prejudecățile cu care luptasem, mândriile pe care le învinsesem, păcatele prostești ale adolescenței. Toate. Totul. N-am îngropat nimic. N-am ascuns nimic. M-am dăruit cu totul ei, Lyei, Lyei *mele*. Trebuia să mă cunoască.

Și ea, de asemenea, mi se dăruie. Mintea îi era o pădure prin care rătăceam, vânând frânturi de emoții: teama, dorința și, deasupra lor, dragostea, lucrurile mai vagi de dedesubt, sentimentele pe jumătate formate, afundate adânc în desigururi. Nu am Talentul Lyei, citesc doar sentimente, nu și gânduri. Atunci însă am citit gânduri pentru prima și

ultima dată, gânduri cu care mă împrășca pentru că nu le mai văzusem niciodată până atunci. Nu le puteam descifra pe toate, însă cu multe am reușit.

O dată cu mintea, i se deschise și corpul. Am pătruns-o și am fost laolaltă, un singur trup, minți îngemănate, atât cât se pot uni două ființe omenеști. Am simțit plăcerea inundându-mă cu valuri uriașe și mărețe, plăcerea mea, plăcerea ei, amândouă laolaltă, clădindu-se una pe cealaltă și am plutit o eternitate pe creasta talazului ce se apropia de un țărm îndepărtat. În cele din urmă, când se izbi de plaja aceea, amândoi am juisat și pentru o clipă – o frântură de clipă – n-am putut spune care orgasm era al ei și care al meu.

Apoi însă a trecut. Zăceam cu trupurile unite, pe pat. Sub lumina stelelor. Nu era însă un pat, ci plaja – plaja întinsă și întunecată, iar deasupra nu exista nici o stea. Un gând mă atinse ușor, un gând care nu-mi aparținea. Gândul Lyei. Suntem pe o câmpie, gândea ea și am văzut că avea dreptate. Valurile ce ne aduseseră acolo dispăruseră. Rămăsese o câmpie uriașă și întunecată care se întindea în toate direcțiile, cu forme neclare mișcându-se la orizont. *Suntem aici ca pe o câmpie întunecoasă*, gândi Lya. Atunci mi-am dat seama ce erau formele acelea și ce poezie citise ea.

Am adormit amândoi.

M-am trezit, singur.

Camera era cufundată în beznă. Lya dormea ghemuită în celălalt capăt al patului. Era devreme, probabil înaintea zorilor. Nu puteam fi însă sigur. Mă simțeam agitat.

M-am ridicat și m-am îmbrăcat în liniște. Încercam nevoia să mă plimb, să mă gândesc, să pun lucrurile cap la cap. Unde s-o fac?

Îmbrăcându-mi tunica, am simțit în buzunar o cheie. Mi-am amintit: cabinetul lui Valcarenghi. La ora aceea, trebuia să fie pustiu. Poate că privesc m-ar fi ajutat să-mi adun gândurile.

Am ieșit, am căutat liftul și am țâșnit în sus, în sus, tot mai sus spre vârful Turnului, apexul de oțel al provocării adresate de om shkeenilor. Cabinetul era întunecat, mobilele distingându-se ca niște umbre negre. Se zărea doar lumina stelelor. Shkeea este mai apropiată de centrul galaxiei decât Vechiul Pământ sau Baldurul. Stelele alcătuiesc un covor strălucitor pe cerul nopții. Unele sunt foarte apropiate și ard ca niște focuri roșii sau alb-albastre pe fundalul negru. În biroul lui Valcarenghi, toți pereții erau din sticlă. M-am îndreptat spre unul și am privit afară. Nu gândeam, doar simțeam. Mi-era frig, și mă simțeam mic și pierdut.

Apoi, înapoia mea, o voce moale a rostit „salut“. Abia am auzit-o.

M-am întors de la fereastră, însă din ceilalți pereți m-au întâmpinat stelele. Într-unul dintre scaunele joase, învăluită în umbre, stătea Laurie Blackburn.

— Salut, i-am răspuns. N-am vrut să deranjez. Credeam că nu mai este nimeni pe-aici.

Ea zâmbi. Un zâmbet deschis pe o figură deschisă, lipsit însă de ironie. Părul îi cădea în valuri roșcate peste umeri și era îmbrăcată în ceva lung și transparent. Prin falduri îi zăream liniile dulci și nu făcu nici un efort să le ascundă.

— Vin adeseori aici, îmi spuse. De obicei, noaptea, când Dino doarme. Este un loc unde te poți gândi.

— Da, am răspuns surâzând. Așa cred și eu.

— Stelele sunt frumoase, nu?

— Da.

— Îmi plac și mie. Eu... Ezită, apoi se sculă și se îndreptă spre mine. O iubești pe Lya?

O întrebare ca un baros. Mai ales într-un asemenea moment. Cred însă că am reacționat bine. Mintea îmi rămăsese tot la discuția cu Lya.

— Da, am încuviințat. Foarte mult. De ce?

Stătea chiar lângă mine, privindu-mi chipul, privind dincolo de el, spre stele.

— Nu știu. Uneori mă gândesc la iubire. Știi, îl iubesc pe Dino. A sosit aici acum două luni, așa că n-am avut prea mult timp ca să ne cunoaștem. Eu însă îl iubesc deja. N-am mai întâlnit pe nimeni ca el. E bun și drăguț și se descurcă în orice. Nu l-am văzut să nu reușească în orice ar încerca. Totuși, nu pare să se chinuie, ca unii bărbați. Învinge cu atâta ușurință... Are multă încredere în sine și asta-i atrăgător. Mi-a dat orice i-am cerut, orice.

Am citit-o, i-am văzut dragostea și îngrijorarea și am ghicit:

— Cu excepția lui însuși.

Mă privi surprinsă, apoi zâmbi:

— Am uitat, ești un Talent. Bineînțeles că știi. Ai dreptate... Nu știu ce mă îngrijorează. Dino e atât de perfect... I-am spus... în sfârșit – totul. Totul despre mine și despre viața mea. Ascultă și înțelege. Este mereu receptiv, este acolo când am nevoie de el. Dar...

— Relația e univalentă, am întrerupt-o.

Era o afirmație. Știam.

Ea încuviință.

— Să nu crezi că ar avea secrete. Nu are. Mi-ar răspunde la orice întrebare. Răspunsurile totuși nu înseamnă nimic. Îl întreb ce anume îl sperie și-mi răspunde că nimic și mă face să-l cred. E foarte rațional, calm. Nu se enervează și nu s-a enervat niciodată. Nu urăște oamenii,

crede că ura este un lucru rău. N-a simțit niciodată durere sau, cel puțin, așa *afirmă*. Mă refer la durere sufletească. Cu toate astea, mă înțelege când îi povestesc despre viața mea. Odată mi-a spus că defectul lui cel mai mare era lenevia. Dar nu-i deloc leneș, știu asta. Să fie chiar atât de perfect? Îmi spune că-i întotdeauna sigur pe el pentru că *știe* că-i bun, dar zâmbește când o declară, așa că nu-l pot acuza nici măcar de îngâmfare. Afirmă că crede în Dumnezeu, dar evită subiectul. Dacă încerci să-i vorbești serios, te ascultă cu răbdare, sau glumește, sau schimbă firul discuției. Spune că mă iubește, însă...

Am încuviințat. Știam ce avea să urmeze.

Așa s-a și întâmpat. Mă privi cu ochi rugători.

— Ești un Talent. L-ai citit, nu-i așa? Spune-mi. Te rog, spune-mi!

O citeam. Vedeam cât de mult avea nevoie să știe, câte griji și probleme își făcea, cât de mult iubea. N-o puteam minți. Totuși, îmi venea greu să-i dau răspunsul care îl aveam.

— L-am citit, am răspuns încet, prevăzător, măsurându-mi cuvintele ca pe niște elixire prețioase. Te-am citit și pe tine. Ți-am văzut iubirea chiar din prima seară, când am cinat împreună.

— Și Dino?

Vorbele mi s-au poticnit în gât.

— El e... ciudat. Așa a zis Lya, odată. Îi pot citi cu destulă ușurință emoțiile superficiale. Sub ele însă, nimic. Este extrem de bine închis, înzidit. Am senzația că singurele lui sentimente sunt cele pe care... își *permite* să le simtă. I-am citit încrederea, plăcerea. Am văzut și îngrijorare, dar niciodată teamă adevărată. Este foarte afectiv față de tine, protector. Îi place să se simtă protector.

— Asta-i tot?

O speranță care te durea.

— Mă tem că da. E înzidit, Laurie. Are nevoie numai de el, numai de persoana lui. Dacă în sufletul lui există iubire, atunci este înapoia acestui zid, ascunsă. Eu n-o pot citi. Se gândește mult la tine. Dragostea însă este... altceva. E mai puternică, uneori irațională și vine în torente neașteptate. Dino nu-i așa sau, cel puțin, nu era când l-am citit eu.

— Închis, repetă ea. Închis față de mine. Eu m-am deschis cu totul spre el, dar el n-a făcut-o. Mi-era întotdeauna teamă... chiar când eram împreună, simțeam uneori că, de fapt, el nu era acolo...

Suspină. I-am citit disperarea, singurătatea nesfârșită. Nu știa ce să facă.

— Plângi dacă vrei, am rostit prostește. Uneori ajută. Știu asta. Am plâns destul la vremea mea.

Ea nu plânse. Mă privi și surâse.

— Nu, îmi răspunse. Nu pot. Dino m-a învățat să nu plâng niciodată. Spune că lacrimile nu rezolvă nimic.

O filosofie tristă. Poate că într-adevăr lacrimile nu rezolvă nimic, dar ele fac parte din ființa omenească. Am vrut să-i spun asta, însă m-am trezit zâmbindu-i.

Laurie ridică privirea.

— Tu plângi, vorbe deodată cu o voce ciudat de încântată. Ce interesant! Într-un fel, depășește orice am auzit vreodată de la Dino. Îți mulțumesc, Robb. Îți mulțumesc!

Se ridică pe vârfuri și mă privi, așteptând. Puteam citi ceea ce aștepta. Am prins-o și am sărutat-o, iar ea se lipi strâns de mine. Și, în tot acest timp, m-am gândit la Lya, spunându-mi că ei nu i-ar fi păsat, că ar fi fost mândră de mine, că ar fi înțeleș.

După aceea, am rămas singur în cabinet, privind revărsatul zorilor. Eram extenuat, totuși mulțumit, într-un fel. Lumina care se înălța deasupra orizontului alerga după umbrele dinaintea ei și, deodată, toate temerile ce-mi apăruseră atât de amenințătoare în cursul nopții părăură prosteshti, lipsite de sens. Eu și cu Lya, m-am gândit, am clădit o punte peste prăpastie. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, ne-am descurcat și, astăzi, împreună, vom soluționa și problema greeshka. Cu aceeași ușurință.

Când m-am întors în apartament, Lya dispăruse.

— Am găsit aerocarul în mijlocul Orașului shkeean, spuse Valcarenghi.

Era calm, exact, convingător. Glasul lui îmi transmitea, fără vorbe, că nu aveam motiv să-mi fac griji.

— Am trimis oameni s-o caute, totuși Orașul este mare. Ai vreo idee unde s-ar fi putut duce?

— Nu, am răspuns amorțit. Nu tocmai. Poate dorea să vadă alți Membri. Părea... mă rog, aproape obsedată de ei. Nu știu.

— Nu-i nimic, avem o poliție foarte bună. Sunt convins c-o vom găsi. Însă s-ar putea să dureze. V-ați certat?

— Da. Nu. Într-un fel, deși n-a fost o ceartă adevărată. A fost ceva ciudat.

— Înțeleg, făcu el, deși eram convins că nu pricepuse nimic. Laurie mi-a spus că astă noapte ai venit, singur, în cabinet.

— Da. Aveam nevoie să mă gândesc.

— Perfect, spuse Valcarenghi. Să presupunem că Lya s-a trezit și a vrut și ea să se gândească. Tu ai venit aici, sus. Ea s-a dus să se plimbe. Poate că voia o zi de pauză, în care să rățăcească prin Orașul shkeean. A făcut ceva în genul ăsta și ieri, nu-i așa?

— Da.

— Așa că o face din nou. Nu-i nici o problemă. Cu siguranță că se întoarce până la cină, zâmbi el.

— Atunci, de ce a plecat fără să-mi spună? Sau de ce n-a lăsat o notiță sau *altceva*?

— Nu știu. Nu-i ceva foarte important.

Chiar nu era? *Nu era*? Stăteam în scaun, cu capul în palme, cu fața crispată și transpiram. Brusc, mi s-a făcut foarte frică de ceva ce nu știam. Îmi spuneam că n-ar fi trebuit s-o las singură. În vreme ce eram sus cu Laurie, Lyanna s-a trezit singură într-o cameră întunecoasă și... și... și ce? Și... a plecat.

— Între timp, însă, continuă Valcarenghi, avem altele de făcut. Am aranjat vizita la peșteri.

L-am privit neîncredător.

— Peșterile? Nu pot merge acolo, nu acum – nu singur.

Suspină adânc, a exasperare.

— Haide, Robb! Nu-i sfârșitul lumii. Lya n-o să pățească nimic. Pare o fată perfect normală și sunt sigur că-și poate purta și singură de grijă. Așa-i?

Am încuviințat.

— Până atunci, ne vom ocupa de peșteri. Vreau să terminăm cu problema asta.

— N-o să facem nimic, am protestat eu. Fără Lya n-o să facem nimic. Ea este Talentul major. Eu... eu citesc doar emoții. Nu pot pătrunde în adânc, așa cum face ea. N-o să pot face nimic.

— Poate că nu, ridică el din umeri. Excursia este însă aranjată și n-avem nimic de pierdut. Oricând putem reveni acolo, după ce se întoarce Lya. În plus, o să-ți faci bine, o să-ți mai alunge gândurile. În momentul de față, nu poți face nimic pentru Lya. I-am pus pe toți oamenii disponibili s-o caute, iar dacă ei n-o vor putea găsi, tu nici atât. N-are nici un rost să te mai gândești la asta. Acționează, menține-te ocupat.

Se întoarce, pornind către lift.

— Haide! Ne așteaptă un aerocar. Vine și Nelse.

L-am ascultat. N-aveam chef să mă ocup de problemele shkeenilor, dar argumentele administratorului erau pline de bun simț. În plus, mă angajase pe mine și pe Lyanna, și aveam încă obligații față de el. M-am gândit că, oricum, puteam încerca.

În timpul zborului, Valcarenghi a stat în față cu pilotul, un sergent de poliție masiv, cu chip parcă dăltuit în piatră. Alesese de data asta un aerocar al poliției, ca să poată fi în legătură cu cei aflați în căutarea Lyei. Gourlay și cu mine stăteam pe locurile din spate. Adjunctul desfășurase o hartă uriașă și-mi explica despre peșterile Reunirii Finale.

— În teorie, peșterile sunt locul de origine al lui greeshka, spuse el. Lucrul este probabil adevărat. Greeshka sunt mult mai mari aici. O să vezi... Peșterile străpung peste tot colinele, departe de Orașul shkeean, acolo unde ținutul devine mai sălbatic. Pur și simplu, este un fagure. Greeshka se găsește în *toate* peșterile. Cel puțin, așa am auzit. În câte am fost eu, greeshka exista într-adevăr, și ca atare, cred ce se spune despre celelalte. Orașul, orașul sacru, se pare c-a fost construit *tocmai* datorită peșterilor. Shkeeni vin de pe întregul continent pentru Reuniunea Finală. Aici, aceasta e regiunea peșterilor.

Luă un creion și trasă un cerc mare, roșu, aproape de centrul hărții. Pentru mine nu avea nici un sens. Harta mă zdrobise. Nu-mi dădusem seama că Orașul shkeean era atât de întins. Cum dracu' puteau găsi pe cineva care nu voia să fie găsit?

Valcarenghi se întoarse către noi.

— Peștera la care vom merge este una mare, ca majoritatea. Am mai vizitat-o. Știi, nu există nici o formalitate în legătură cu Reuniunea Finală. Shkeeni aleg o peșteră, intră și se așază pe greeshka. Folosesc orice intrare li se pare potrivită. Unele dintre ele nu sunt mai mari decât un canal de drenaj, dar dacă intri suficient de mult, se spune că vei da peste un greeshka, care stă pulsând în întuneric. Peșterile mai mari sunt iluminate cu torțe, ca Sala Mare, dar acelea sunt doar simple ornamente. N-au nici un rol în Reunire.

— Înțeleg că mergem la una din ele?

— Exact, încuviință Valcarenghi. M-am gândit că ai vrea să vezi cum arată un greeshka matur. Nu-i încântător, dar e educativ. Așa încât, avem nevoie de lumină.

Gourlay își reluă explicațiile, dar nu l-am mai ascultat. Simțeam că știu destule despre shkeeni și despre greeshka și continuam să fiu îngrijorat în legătură cu Lyanna. După un timp, Gourlay amuți și restul zborului se desfășură în tăcere. Am mers mai mult decât o făcusem vreodată. Până și Turnul – farul nostru de oțel strălucitor – fusese înghițit de colinele dinapoi.

Terenul devenea tot mai sălbatic, stâncos și pă răginit, iar colinele ajunseseră niște delușoare înalte. Domurile continuau, iar shkeeni se vedeau la tot pasul. M-am gândit că Lya putea fi undeva pe aici, pe jos, pierdută printre milioanele de băștinași. Ce căuta? La ce se gândea?

În cele din urmă, ne-am oprit într-o vale împădurită, între două dealuri masive și stâncoase. Până și aici existau shkeeni; domurile din cărămidă roșie se ridicau sub copacii cioturoși. Nu mi-a fost deloc greu să zăresc peștera. Se găsea la jumătatea unei pante, un gol întunecat în stâncă, cu o potecă colbuită ce șerpuia până acolo.

Am asolizat în vale și am început urcușul. Gourlay mergea cu pași mari și caraghioși, în timp ce Valcarenghi umbla cu o grație și ușurință lipsite de oboseală, iar polițistul pășea regulat. Eu eram ultimul. M-am târât cu greu și când am ajuns la gura peșterii mă simțeam dărâmat.

Dacă mă așteptasem la picturi rupestre, la un altar sau la vreun templu natural, mă întâmpina o dezamăgire. Era o peșteră obișnuită, cu pereți de stâncă jilavi, plafon scund și un aer rece și umed. Mai rece decât în restul Shkeei și mai puțin prăfos, dar atât. Prin stâncă fusese săpat un coridor lung și întortocheat, suficient de larg pentru a merge toți patru, unul lângă altul, totuși scund, obligându-l pe Gourlay să se gârbovească. În pereți, la intervale regulate, fuseseră fixate torțe, însă doar una din patru era aprinsă. Ardeau cu un fum uleios ce părea că se lipește de plafon și coboară în adâncurile dinaintea noastră. M-am întrebat ce anume îl aspira.

După zece minute de mers pe o pantă abia înclinată, coridorul ne aduse într-o sală înaltă și puternic luminată, cu un tavan stâncos, pătat de fumul torțelor. În sală se afla greeshka.

Avea culoarea roșu-cafeniu închis, ca sângele închegat, cu stacojiul strălucitor, aproape transparent, al creaturilor ce se găseau pe țestele Membrilor. Pe corpul imens existau și niște pete negre, aidoma unor arsuri sau urme de funingine. Abia puteam zări peretele îndepărtat al peșterii; greeshka era uriaș și se înălța deasupra noastră, așa încât între el și plafon rămânea doar o crăpătură. La jumătatea sălii însă, cobora abrupt ca un deal gelatinos, oprindu-se la vreo șapte-opt metri de locul unde ne aflam. Între noi și el se întindea o pădure de fuioare roșii, atârând și mișcându-se, un păienjeniș viu de țesut ce ajungea aproape lângă fețele noastre.

Păienjenișul pulsa. Ca un organism viu. Până și firișoarele se dilatau și se contractau, mișcându-se după un ritm tăcut, același cu al uriașului greeshka din spatele lor.

Stomacul mi s-a revoltat, totuși însoțitorii mei erau calmi. Mai văzuseră spectacolul.

— Vino, rosti Valcarenghi, aprinzând lanterna adusă pentru a spori lumina torțelor.

Deformându-se prin păienjenișul pulsator, razele dădeau iluzia unui codru straniu și bântuit. Valcarenghi păși înainte prin pădurea aceea. Încetșor. Mișcând lanterna și îndepărtând firele de greeshka.

Gourlay îl urmă, dar eu m-am tras îndărăt. Administratorul privi în urmă și zâmbi:

— Nu te teme. Greeshka are nevoie de ore întregi până se atașează, și se îndepărtează cu ușurință. Nu te apucă, dacă treci prin el.

Mi-am adunat curajul, m-am întins și am atins unul dintre firifoarele vii. Era moale, umed și părea nițel lunecos. Atât. Ceda cu ușurință. Am pășit prin el, întinzând brațele înaintea mea, dând la o parte păienjenișul pentru a-mi croi drum. Polițistul mă urma tăcut.

Am ajuns de cealaltă parte a fuioarelor, la poalele uriașului greeshka. Valcarenghi îl studie, apoi îmi indică cu lanterna:

— Uită-te. Reunirea Finală.

Am privit. Lanterna arunca o pată de lumină pe una dintre zonele întunecate – o discordanță pe colosul roșu. M-am uitat mai atent. Acolo se găsea un cap. Exact în centrul petei. I se zărea doar chipul, dar și acela acoperit de o peliculă roșie, subțire. Trăsăturile erau însă inconfundabile. Un shkeean bătrân, zbârcit, cu ochii mari și închiși. Dar zâmbind. Zâmbind!

M-am apropiat. Ceva mai jos și spre dreapta, din masa gelatinoasă ieșeau vârfurile câtorva degete. Asta era tot. Cea mai mare parte a corpului dispăruse deja, afundat în greeshka, dizolvat sau în curs de dizolvare. Bătrânul shkeean era mort și parazitul îi digera trupul.

— Fiecare pată neagră este o Reunire recentă, rosti Valcarenghi mișcând lanterna în cercuri. Desigur, petele pălesc cu timpul. Încetșor, greeshka crește. Peste o sută de ani, va umple sala asta și va porni în sus, pe coridor.

Înapoia noastră se auzi un zgomot. M-am întors. Cineva venea prin păienjeniș.

Ajunse lângă noi și ne zâmbi. O bătrână shkeeană, goală, cu sânii atârându-i până la brâu. Membră, desigur. Greeshka îi acoperea majoritatea craniului și cobora mai jos decât sânii. Era încă strălucitor și transparent, după vremea petrecută la soare. Puteai vedea prin el, acolo unde mânca pielea de pe spatele femeii.

— O candidată la Reunirea Finală, spuse Gourlay.

— E o peșteră foarte populară, adăugă sardonice Valcarenghi.

Femeia nu ne vorbea și nici noi n-am făcut-o. Zâmbind, trecu mai departe și se așeză pe greeshka.

Micul greeshka aflat pe spatele ei păru aproape că se dizolvă în momentul contactului, topindu-se în masa creaturii din peșteră, așa încât femeia și uriașul greeshka erau uniți ca o singură ființă. După aceea, nimic. Femeia închise ochii și rămase liniștită, părând adormită.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— Reunirea, răspunse Valcarenghi. Abia peste vreo oră îți vei da seama, însă greeshka a început chiar de acum să se închidă peste ea, înghițind-o. Mi s-a spus că ar fi o reacție la căldura trupului. Peste o zi va fi îngropată. Peste două...

Indică cu lumina lanternei chipul pe jumătate dizolvat de deasupra.

— O poți citi? se interesă Gourlay. Poate aflăm ceva.

— Perfect, am rostit scârbit, totuși curios.

Mi-am deschis mintea și atunci furtuna m-a izbit.

Ar fi greșit să-i spun însă furtună. Era imensă, copleșitoare, puternică și arzătoare, orbind și înăbușind. În același timp, era calmă și liniștitoare, o liniște mult mai intensă decât ura omenească. Emitea sunete dulci și chemări de sirene, atrăgându-mă seducătoare și învăluindu-mă în unde purpurii de plăcere. Mă umplea și totodată mă golea. Și, undeva, azeam clopotele sunând, un cântec aspru de bronz, un cântec despre iubire, predare și contopire, despre ce înseamnă să fii împreună, într-o frăție, niciodată singur.

Furtună, da, furtună emoțională. Comparativ însă cu una obișnuită, părea ca o supernovă pe lângă un uragan, iar violența ei era cea a iubirii. Furtuna aceasta mă iubea și mă dorea, clopotele ei îmi cântau despre iubire, și eu mă întindeam într-acolo, atingând-o, dorind să fiu cu ea, dorind să mă leg de ea, dorind să nu mai fiu niciodată singur. Și, brusc, mă aflam din nou pe creasta valului, talazul de foc ce mă purta veșnic spre stele, iar acum știam că el nu se va mai sparge, că nu voi mai rămâne singur pe câmpia întunecată.

Gândindu-mă la asta, mi-am amintit de Lya.

Deodată, am început să mă zbat, să lupt, să izbesc în oceanul absorbitor de iubire. Am fugit, am fugit, *am fugit, AM FUGIT...* am închis ușa minții, i-am pus lacătul și am lăsat furtuna să se izbească și să se trântască de ea, în vreme ce o sprijineam și o împingeam cu toate forțele. Totuși, ușa începu să se îndoie și să troznească.

Am urlat. Ușa se izbi de perete și furtuna se năpusti înăuntru, înghițindu-mă și târându-mă afară într-un vârtej. Am plutit în sus, către stelele reci, dar nu mai erau deloc reci și eu creșteam, creșteam, până când *eu* am fost stelele și ele au fost eu, apoi am fost Reunirea și, pentru o singură clipă, am fost universul.

Apoi nimic.

M-am trezit în camera mea, cu o durere de cap ce-mi spărgea țeasta. Pe un scaun, Gourlay citea una dintre cărțile noastre. Ridică privirea când am gemut.

Pilulele Lyei contra migrenei rămăseseră pe noptieră. M-am grăbit să iau una, apoi m-am chinuit să mă scol în capul oaselor.

— Cum te simți? întrebă Gourlay.

— Mă doare capul, am rostit, frecându-mi fruntea.

Bubuia, ca și când ar fi vrut să explodeze. Mult mai rău decât atunci când citisem durerea Lyei.

— Ce s-a întâmplat? am articulat.

— Ne-ai speriat al dracului, se ridică el în picioare. Imediat după ce ai început să citești, ai început să tremuri. Apoi ai mers drept spre nenorocitul ăla de greeshka și ai urlat. Dino și cu sergentul au trebuit să te tragă afară. Pășeai drept în creatura aia și te afundaseși până la genunchi. Tot timpul, zbătându-te. Groaznic... Dino te-a pocnit, te-a amețit bine.

Clătină din cap și se îndreptă spre ușă.

— Unde pleci? I-am întrebat.

— Să mă culc. Ai zăcut inconștient vreo opt ore. Dino m-a rugat să te veghez până îți revii. Bun, ți-ai revenit. Acum caută să te odihnești și eu o să fac același lucru. Vorbim mâine.

— Vreau să vorbim acum.

— E târziu, răspunse și închise ușa dormitorului.

I-am ascultat pașii îndepărtându-se și sunt sigur că am auzit și cheia răsucindu-se în broască. În mod evident, cuiva îi era frică de Talente care dispar în noapte. N-aveam să plec nicăieri.

M-am ridicat și am căutat ceva de băut. Am găsit niște Veltaar rece. Am băut iute două pahare și am luat o gustare frugală. Durerea de cap începuse să-mi treacă. M-am întors în dormitor, am stins lumina și am dezopacizat geamul, ca să pătrundă lumina stelelor. M-am întins și am încercat să mă culc.

Nu puteam însă adormi; nu imediat. Se întâmplaseră prea multe. Trebuia să mă gândesc. Întâi, migrena, îngrozitoarea migrenă care îmi despică țeasta. La fel ca a Lyei. Totuși ea nu trecuse prin ceea ce trecusem eu. Sau greșeam? Lya era un Talent major, cu mult mai sensibilă decât mine și cu un domeniu mai extins. Ar fi putut furtuna emoțională să ajungă *atât* de departe, la o distanță de atâția kilometri? Târziu, în timpul nopții, când oamenii și shkeenii dormeau, iar gândurile le erau slabe? Poate... Și poate că visele mele, pe jumătate amintite, reprezentau reflecții palide a celor simțite de ea în timpul nopții. Visele mele însă fuseseră plăcute. Deșteptatul mă deranja, trezirea, nu amintirile.

De fapt, migrena o căpătasem în timpul somnului? Sau când mă sculasem?

Ce naiba se întâmplase? Cine mă prinsese acolo, în peșteră și mă trăsesese spre el? Greeshka? Probabil că da. Nici nu avusesem vreme să mă focalizez asupra femeii, așa că greeshka *trebuia* să fi fost. Lyanna spusese însă că greeshka nu gândesc, nici măcar un „da – trăiesc“...

Totul se învârtea în jurul meu, întrebări despre întrebări despre întrebări, iar eu nu aveam nici un răspuns. Am început să mă gândesc la Lya, să mă întreb unde se afla și de ce mă părăsise. Trecuse și ea prin

asa ceva? De ce n-o înțelesesem? Îi simțeam lipsa. Aveam nevoie de ea și nu era lângă mine. Eram singur și foarte conștient de acest lucru.

Am adormit.

Un întineric lung și în cele din urmă un vis pe care, în sfârșit, mi l-am reamintit. Revenisem pe câmpie, pe câmpia infinită și cufundată în beznă, cu cerul lipsit de stele și cu formele negre în depărtare, câmpia despre care îmi vorbise de atâtea ori Lya. Era o imagine dintr-un poem favorit al ei. Eram singur, de-a pururi singur și știam asta. Acela era felul de a fi al lucrurilor. Eu reprezentam unica realitate din univers și-mi era frig, foame și teamă, iar formele înaintau spre mine, inumane și de neoprit. Nu exista nimeni pe care să-l pot chema, nimeni către care să mă îndrept, nimeni care să-mi audă strigătele. Nu fusese nimeni, niciodată. Nu avea să fie nimeni, niciodată.

Apoi a venit Lya.

A coborât din cerul fără stele, palidă, subțire și fragilă și s-a așezat lângă mine. Și-a îndepărtat cu palma părul de pe frunte, m-a privit cu ochi mari și strălucitori și mi-a zâmbit. În clipa aceea, am știut că nu era un vis. Într-un fel, ea era cu mine. Am stat de vorbă.

Bună, Robb.

Lya? Bună, Lya. Unde ești? M-ai părăsit.

Iartă-mă. A trebuit. Înțelege, Robb. Poți să înțelegi. Nu mai vroiam să fiu niciodată aici, în locul ăsta... în locul ăsta îngrozitor. Altfel aș fi rămas, Robb. Bărbații sunt întotdeauna aici, însă doar pentru câteva clipe.

O atingere și un glas?

Da, Robb. Apoi, din nou, beznă și tăcere. Și câmpia întunecată.

Amesteci două poezii, Lya. Dar nu-i nimic. Le știi mai bine decât mine. Nu uiti însă ceva? Partea de la început? „Iubire, să fim sinceri...”

Oh, Robb.

Unde ești?

Sunt... peste tot. Dar cel mai mult într-o peșteră. Eram gata, Robb. Eram deja mult mai deschisă decât restul. Puteam sări peste Reunire și Membri. Talentul meu mă obișnuise cu comuniunea. M-a acceptat.

Reunirea Finală?

Da.

Lya!

Robb, te rog, vino lângă noi, vino lângă mine. Este atâta fericire! Pentru totdeauna, pe vecie, să aparținem, să împărțim și să fim împreună. Iubesc, Robb. Iubesc un miliard de miliarde de oameni și-i cunosc pe toți mai bine decât te-am cunoscut vreodată pe tine, iar ei mă cunosc cu tot ceea ce sunt eu, și mă iubesc. Și va dura de-a pururi. Eu. Noi. Reunirea. Am rămas tot eu însă, în același timp, sunt și ei. Și ei sunt

eu. Membrii, cititul minților, m-a deschis, iar Reunirea m-a chemat în fiecare noapte, pentru că mă iubea, înțelege? Robb, vino cu noi, vino cu noi. Te iubesc.

Reunirea. Adică, greeshka. Te iubesc, Lya. Te rog, întoarce-te. Nu se poate să te fi absorbit încă. Spune-mi, unde ești? Vin la tine.

Da, vino la mine. Vino oriunde, Robb. Greeshka este unul singur, toate peșterile comunică pe sub coline, micii greeshka fac toți parte din Reunire. Vino și alătură-mi-te. Iubește-mă, așa cum ai spus că ai făcut-o. Vino cu mine. Ești atât de îndepărtat încât abia te pot atinge, chiar și cu ajutorul Reunirii. Vino și fii unul împreună cu noi.

Nu, nu mă voi lăsa mâncat. Te rog, Lya, spune-mi unde ești.

Sărmane Robb! Nu te teme, iubitul. Trupul nu-i important. Greeshka are nevoie de el pentru hrană și noi avem nevoie de greeshka. Dar, Robb, Reunirea nu-i numai greeshka, înțelege? Greeshka nu-i important, nu are nici măcar o minte, el este doar legătura, mediul. Reunirea sunt shkeenii. Un milion de miliarde de miliarde de miliarde de shkeeni, toți shkeenii care au trăit și au fost Membri în paisprezece mii de ani, toți laolaltă, iubind și aparținând, nemuritori. E minunat, Robb, e mai mult decât am avut noi, cu mult mai mult și, totuși, noi eram norocoșii, îți amintești? Într-adevăr, eram! Acum însă este mult mai bine.

Lya, Lya mea. Te-am iubit. Asta nu-i pentru tine, nu-i pentru oameni. Întoarce-te la mine.

Asta nu-i pentru oameni? Oh, ba ESTE! Este ceea ce au căutat oamenii dintotdeauna, plângând în nopțile însingurate. Este iubire, Robb, iubire adevărată și iubirea oamenilor nu-i decât o imitație ștearsă. Înțelege?

Nu.

Vino, Robb. Alătură-te nouă. Altfel vei fi pentru totdeauna singur, singur pe câmpie, doar cu un glas și o atingere care să te mai țină. Iar în cele din urmă, când trupul îți va muri, n-o să ai nici măcar atât. Doar un infinit de întuneric deșert. Câmpia, Robb, mereu și pe vecie. Iar eu nu voi putea să te mai ajung. Niciodată. Nu trebuie să fi...

Nu.

Robb, puterile îmi slăbesc. Te rog, vino.

Nu. Lya, nu pleca. Te iubesc, Lya. Nu mă părăsi.

Te-am iubit, Robb. Te-am iubit. Crede-mă...

Apoi dispăru. Eram din nou singur pe câmpie. De undeva bătea vântul și alunga cuvintele ei de lângă mine, risipindu-le în măreția rece a infinitului.

Ușa era descuiată în dimineața posomorâtă. Am urcat și l-am găsit pe Valcarenghi singur în cabinet.

— Crezi în Dumnezeu?

Ridică privirea și zâmbi.

— Sigur, îmi răspunse.

Nu vorbise foarte apăsător. Îl citeam. Era un subiect la care nu se gândise niciodată până atunci.

— Eu nu, am continuat. Și nici Lya. Știi, majoritatea Talentelor sunt atei. Acum cincizeci de ani, pe Vechiul Pământ, s-a încercat o experiență. A fost încercată de un Talent major pe nume Linnel, care era extrem de credincios. S-a gândit că, folosind droguri și unind mințile celor mai puternice Talente din lume, va putea atinge ceva căruia el îi spunea „Da – Trăiesc”-ul Universal. Altfel cunoscut sub numele de Dumnezeu. Experiența a fost un eșec dezastruos și totuși ceva s-a întâmplat. Linnel a înnebunit, iar ceilalți au avut doar viziunea unui nimic uriaș, întunecat și nepăsător, un vid fără motiv, formă sau rațiune. Alte Talente au mai simțit la fel și chiar Normali. În urmă cu sute de ani, un poet numit Arnold a scris despre o câmpie întunecată. Poemul este într-una din limbile vechi, însă merită să fie citit. Exprimă... teama, cred. Ceva esențial din om, spaima de a fi singur în cosmos. Poate reprezintă numai frica de moarte, poate ceva mai mult. Nu știu. Este însă un lucru fundamental. În esență, toți oamenii sunt singuri, dar nu vor să fie așa. Caută mereu, încercând să realizeze un contact, încercând să-i atingă pe alții peste vid. Unii nu reușesc niciodată, alții doar ocazional. Lya și cu mine am fost norocoși. Niciodată însă nu-i ceva permanent. Finalmente, rămâi din nou singur pe câmpia întunecată. Înțelegi, Dino? *Înțelegi?*

Îmi zâmbi, puțin amuzat. Nu ironic, nu era stilul lui, ci surprins și neîncrezător.

— Nu, îmi răspunse.

— Fii atent! Întotdeauna oamenii vor ceva, pe cineva, caută... Conversația, dragostea... Talentul, iubirea, sau sexul fac parte din această căutare. Și zeitățile. Omul i-a inventat pe zei, pentru că-i este teamă să fie singur, îl îngrozește un univers pustiu, îi e frică de câmpia întunecată. De asta se convertesc oamenii tăi, Dino, de asta te părăsesc. L-au găsit pe Dumnezeu, sau oricum mai mult decât vor putea găsi vreodată. Reunirea este o minte-bloc – o minte-bloc nemuritoare, mai mulți într-unul, totul fiind iubire. La naiba, shkeenii nu mor! Nu-i de mirare că n-au conceptul vieții de apoi. Ei *știu* că Dumnezeu există. Poate că n-a creat universul, însă este iubire, iubire pură și ei spun că Dumnezeu înseamnă iubire, așa-i? Sau poate că ceea ce numim noi iubire reprezintă o părțică din Dumnezeu. Nu-mi pasă orice-ar fi. Asta-i Reunirea: sfârșitul căutării printre shkeeni și pentru oameni. La urma urmelor, suntem asemănători – într-atât de asemănători încât doare.

Valcarenghi emise suspinul lui exagerat:

— Robb, ești suprasolicitat. Vorbești ca un Membru.

— Poate c-ar trebui să fiu. Lya este. Acum e parte a Reunirii.

— De unde știi? clipi el.

— Azi-noapte mi-a venit în vis.

— Aha, un vis...

— Era *adevărat*, la dracu'! Era adevărat!

Bărbatul se ridică și zâmbi:

— Te cred, spuse el. Adică, cred că greeshka folosește o momeală-psi, o ispită a dragostei dacă vrei, pentru a atrage și devora. Ceva atât de puternic încât îi convinge pe oameni – chiar și pe tine – că este Dumnezeu. Desigur, e ceva periculos. Înainte de a lua vreo măsură, va trebui să mă gândesc. Am putea păzi peșterile pentru a interzice accesul oamenilor, dar sunt prea multe intrări. Să-l zidim pe greeshka ar însemna o deteriorare a relațiilor noastre cu shkeenii. De acum, însă, problema mă privește pe mine. Ți-ai încheiat misiunea.

Am așteptat să termine.

— N-ai dreptate, Dino. E ceva real, nu-i un truc, nu-i o iluzie. Atât eu, cât și Lya, *am simțit*. Greeshka n-are nici măcar un „da – trăiesc“, ca să nu mai vorbesc de o momeală-psi atât de puternică încât să-i atragă pe shkeeni și pe oameni.

— Te aștepti să cred că Dumnezeu este un animal care trăiește în peșterile de pe Shkeea?

— Da.

— Robb, sper că-ți dai și tu seama că-i absurd. Tu crezi că shkeenii au găsit răspunsul la misterul creației? Uită-te la ei! Cea mai veche rasă civilizată din spațiu, dar sunt pironiți de paisprezece mii de ani în epoca bronzului. *Noi* am venit la *ei*. Unde le sunt navele spațiale? Unde le sunt Turnurile?

— Unde sunt clopotele noastre? i-am replicat. Dar bucuria? Ei sunt fericiți, Dino. Noi suntem? Poate că ei au găsit ceea ce noi căutăm încă. La urma urmelor, de ce dracu' este omul într-o veșnică mișcare? De ce a ieșit în spațiu, să cucerească galaxia, universul, sau mai știu eu ce? Pentru ca să-l caute pe Dumnezeu? Poate că da. Nu-l poate găsi, așa încât caută, mereu și mereu. Și ajunge, în cele din urmă, pe aceeași câmpie întunecată.

— Compară realizările. Eu aș prefera, fără discuție, să fiu om.

— Merită?

— Așa cred.

Se îndreptă spre fereastră și privi afară, zâmbind.

— Avem singurul Turn de pe planeta lor.

— Ei au singurul Dumnezeu din universul nostru, i-am replicat, însă mi-a răspuns doar printr-un surâs.

— Bine, Robb, vorbi el întorcându-se de la fereastră. O să țin minte asta. Și o să ți-o găsim pe Lyanna.

— Lyanna s-a dus, am șoptit eu. Acum o știu cu siguranță. Dacă mai întârzii mult, o s-o urmez. Plec diseară. O să-mi rețin un loc pe prima navă spre Baldur.

Încuviință din cap.

— Dacă dorești, dau dispoziție să ți se pregătească onorariul. Zâmbi: Când o vom găsi pe Lyanna, o să ți-o trimitem. Cred că nu va fi în apele ei, însă asta te privește pe tine.

Nu i-am răspuns. Am ridicat din umeri și am pornit spre lift. Glasul lui Valcarenghi m-a oprit:

— Așteaptă! Ce-ai zice să cinăm diseară? Ai făcut o treabă bună aici. Oricum, Laurie și cu mine dăm o petrecere de adio. Pleacă și ea de pe Shkeea.

— Îmi pare rău.

A fost rândul lui să strângă din umeri.

— Pentru ce? Laurie este o ființă minunată și o să-mi lipsească. Dar nu-i o tragedie. Există și alte ființe minunate. Oricum, cred că nu mai suporta planeta.

În arsura și durerea pierderii mele, aproape că-mi uitasem Talentul. Mi l-am reamintit și l-am citit. Nu exista părere de rău, durere, ci numai o ușoară dezamăgire. În spatele acestora, zidul lui. Întotdeauna, zidul care-l izola pe acest bărbat ce-i tutuia pe toți și era prieten cu ei, fără să fie intim cu nici unul. Iar pe zid, parcă puteam citi o inscripție: **POȚI MERGE PÂNĂ AICI ȘI NU MAI DEPARTE.**

— Haide, insistă el. O să fie amuzant.

Am încuviințat.

Acum, când nava decolează, mă întreb: de ce plec?

Poate ca să mă întorc acasă. Pe Baldur avem o casă, departe de orașe, pe unul dintre continentele nedezvoltate, înconjurați de sălbăticie. Se află pe o stâncă, deasupra unei cascade înalte care se prăbușește parcă de o eternitate într-un lac verzui. Adesea, Lyanna și cu mine înotam acolo, în zilele însorite dintre două misiuni. Apoi zăceam goi în umbra copacilor cu arome de portocali și făceam dragoste pe un covor de mușchi argintiu. Poate că mă întorc la toate astea. Nu va fi însă la fel fără Lyanna, fără Lyanna cea pierdută...

Lyanna pe care o puteam încă avea. Pe care aș fi avut-o și acum. Ar fi fost ușor, atât de ușor... O plimbare într-o peșteră întunecată, un somn scurt. Apoi, Lyanna cu mine pentru vecie, în mine, împărțindu-mă, ea fiind eu și eu fiind ea. Iubindu-ne și cunoscându-ne mai mult decât o pot face oamenii. Reunirea și fericirea, fără nici o beznă, niciodată. Dumnezeu... Dacă credeam în cele spuse lui Valcarenghi, atunci de ce o refuzasem pe Lyanna?

Poate pentru că nu sunt sigur. Poate că sper încă la ceva mai mareț și mai iubitor decât Reunirea – la Dumnezeu de care mi s-a spus de când eram copil. Poate că risc, pentru că o parte din mine continuă să creadă. Dacă greșesc însă, atunci... bezna și câmpia...

Dar poate că este vorba despre altceva, despre ceva ce am zărit la Valcarenghi, ceva ce m-a făcut să mă îndoiesc de cele spuse. Cumva, omul este mai mult decât shkeenul; există indivizi ca Dino și Gourlay, așa cum au existat Lya și Gustaffson, oameni care se tem de iubire și de Reunire într-atât de mult încât le râvnesc. Așadar, o contradicție. Omul are două impulsuri primordiale, iar shkeeanul numai unul? Atunci poate că există un răspuns omenesc: să atingă, să se alăture, să nu fie singur și, totuși, să rămână om.

Nu-l invidiez pe Valcarenghi. Cred că plânge înapoia zidului său și nimeni n-o știe, nici chiar el. Nimeni n-o va ști niciodată și, în cele din urmă, va continua să fie singur, zâmbind de durere. Nu, nu-l invidiez pe Dino.

Totuși, Lya, în mine există ceva din el, așa cum există și ceva din tine. Poate că de asta fug, deși te-am iubit.

Pe aceeași navă cu mine s-a îmbarcat și Laurie Blackburn. După decolare, am mâncat împreună și ne-am petrecut seara discutând la un pahar de vin. Poate că n-a fost o conversație veselă, însă a fost omenească. Amândoi aveam nevoie de cineva, și căutam.

După aceea, am dus-o la mine în cabină și am făcut dragoste cu toată violența de care eram în stare. Apoi întunericul s-a destrămat și am stat de vorbă toată noaptea.

**Câștigător a 6 premii Hugo
și Nebula, George R. R. Martin
este autorul cunoscutei nuvele
Regii nisipurilor.**

Nouă savanți inadaptabili porniți în expediția de găsire a volcryn-ilor, rasa mitică a stelarilor nomazi, nu găsesc ca mijloc de transport decât Zburătorii Noptii, un miracol cibernetic, condus de un căpitan pe care nimeni nu l-a văzut vreodată. Nouă inocenți se vor găsi în adâncurile spațiului, închiși în aceeași navă cu un ucigaș nebun care poate merge oriunde, poate face orice și intenționează să-i ucidă pe toți...

„Femeia îl cuprinse cu brațul, îl mângâie și-l încurajă:

— Esperonul îți va da putere. Simți cum devii tot mai puternic? Totul se limpezește, nu-i așa? Acum, amintește-ți pericolul, amintește-ți-l, caută-l. Privește dincolo de obstacol, vorbește-ne despre el. Vorbește-ne despre Royd. A spus adevărul? Răspunde-ne.

Frazele sunau aproape ca o incantație. El îi îndepărtă brațele și se sculă în capul oaselor.

— Pot simți, zise și ochii i se limpeziră brusc. Ceva... mă doare capul... mi-e *frică*!

— Nu-ți fie teamă, îl încurajă psipsiha. Esperonul nu-ți provoacă dureri de cap, ci doar îți îmbunătățește sensibilitatea. N-are de ce să-ți fie teamă. Îl mângâie pe frunte. Spune-ne ce vezi.

Telepatul privi cu ochi de copil speriat spre holograma lui Royd și-și umezi cu limba buza inferioară.

— El este...

În clipa aceea, craniul îi explodă."

„O poveste horror plină de descrieri vii“ – Publishers Weekly

Editura Teora

SF ZBURATORII NOPTII

Cod: 0224

Lei 30000

ISBN 973-20-0224-7

9 789732 002247